

Editor + Beta: Iųly93

Câu được tổng giám đốc lạnh lùng

Tác giả: **Dư Phàm**

Convert: Ngocquynh520

Editor: lyly93

Beta: Trần Thị Kim Oanh

Làm ebook: Smiley Su

Nguồn: diendanlequydon.com

Mục lục

Giới thiệu vắn tắt

<u>Mở đầu</u>

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Giới thiệu vắn tắt

Diêm Trọng Uy anh khi nào biến thành củ cải đào hoa, có hôn ước với phụ nữ rồi hả?

Thật không thể hiểu nổi!

Cô gái này cầm "keo xịt tóc" cùng "nước đá" chạy đến khách sạn chỉnh anh. Để cho anh phải chịu đựng hình phạt dính nước đá lạnh tàn khốc trước mặt mọi người. Đáng giận hơn là đến hình dáng của cô như thế nào anh cũng không biết.

Được, tốt lắm! Nghiến răng, anh quyết định sẽ tính toán món nợ này với cô "thật tốt"!

Nếu không "Diêm La mặt lạnh" anh biết để mặt mũi ở đâu?

***

Hướng anh cúi đầu không được, từ chức cũng không xong.

Chẳng lẽ muốn cô mở tiệc, ba quỳ chín lạy dập đầu nhận lỗi anh ta mới hài lòng sao?

"Muốn chuộc lỗi? Được, dùng thân thể cô tới lấy lòng tôi đi!"

Đồ vô liêm sỉ! Tên cầm thú này lại muốn cô hạ mình làm bạn giường để phục vụ anh ta.

Hơn nữa còn gọi điện thoại bảo cô phải đến tận nhà phục vụ?

Nằm mơ! Đinh Vũ Thiến cô xinh đẹp như vậy sẽ không ngoan ngoãn để cho anh ta ăn đâu!

Mở đầu

Đinh Bá Thực là một thương nhân thành công, trừ sự giàu có ở bên ngoài, ông còn có một người vợ xinh đẹp người người ao ước.

Nhưng mà cuộc sống của ông lại có một thiếu sót vô cùng lớn, chính là người vợ đã kết hôn nhiều năm vẫn chưa sinh được mụn con nào cho dù đi thụ tinh nhân tạo hay nhờ thần cúng phật, hai người dùng hết mọi biện pháp cũng không được toại nguyện. Cuối cùng đành phải từ bỏ.

Vì để nối dõi tông đường, bọn họ đến cô nhi viện nhận nuôi một bé trai hai tuổi đặt tên là Đinh Tử Hạo.

Tử Hạo có nghĩa là đông con nhiều cháu. Bọn họ dĩ nhiên hi vọng đứa bé này sẽ mang đến may mắn cho nhà họ Đinh để họ có thể có thêm con cái.

Nói cũng lạ, không biết là do duyên số hay Đinh Tử Hạo hợp mệnh hai người mà sau khi nhận nuôi cậu bé, bà Đinh liền mang thai, trong sáu năm liên tục sinh hạ bốn cô con gái, khiến cho ngôi nhà vốn yên lặng ngày càng ấm áp, náo nhiệt.

Không giống ông Đinh vóc dáng mập lùn, bốn cô con gái đều giống mẹ, dáng dấp mảnh khảnh, xinh đẹp như một tác phẩm nghệ thuật.

Khỏi cần phải nói, bốn cô con gái xinh đẹp như thiên tiên làm cho ông Đinh vô cùng kiêu ngạo.

Mặc dù có vài người cho là sinh con gái lỗ vốn, nhưng ông Đinh lại không nghĩ vậy. Với ông, chỉ cần thực lòng dạy bảo, con gái ông còn tốt hơn nhiều so với những thằng con trai không ra gì. Con gái Đinh gia tuyệt đối không phải là món nợ.

Vì vậy, con gái càng lớn, ông Đinh càng tích cực xem xét, lựa chọn đối tượng cho các cô.

Chỉ là khi các cô lớn lên không giống như khi còn bé dễ dàng bị lừa gạt. Họ bắt đầu kháng nghị, ai cũng có ý định riêng, không còn bị ông Đinh dùng kẹo hay lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ nữa.

Ông Đinh liệu có thể như ý nguyện bản thân thay bốn cô con gái tìm rể hiền làm ông hài lòng?

Hay các cô sẽ theo ý mình tìm một chàng trai nghèo có chí khí. Đến lúc đó ông Đinh lỗ vốn có "bán ra" hay không?

Bốn đứa con gái này thực sự là tài sản hay là món nợ của ông đây?

Chương 1

Mặc dù mới hơn sáu giờ sáng, trong phòng bếp Đinh gia đã truyền ra mùi thơm của thức ăn. Bà Đinh luôn là người dậy sớm nhất, mặc dù trong nhà đã có người giúp việc, nhưng chuẩn bị bữa sáng phong phú cho các con gái là niềm vui thú lớn nhất, chuyện này từ trước tới giờ bà đều tự mình làm, cũng không giấu người ngoài.

"Chào mẹ!" Vốn là một người có cuộc sống vô cùng quy luật, đúng sáu giờ rời giường, Đinh Vũ Thiến vĩnh viễn là người thứ hai đi vào phòng ăn sau mẹ cô.

Cũng không biết là do cá tính hay bản thân là chị cả trong nhà nên có ý thức trách nhiệm, từ nhỏ cô cố gắng học hành chăm chỉ, biểu hiện ưu tú, giải thưởng xếp đầy cả tủ. Qua mấy năm du học, cô lấy bằng tốt nghiệp thạc sĩ ngành quản trị doanh nghiệp của Đại học Stanford. Sau khi trở về nước cô liền vào công ty nhà giúp ông Đinh một tay.

Mặc dù cha cô là ông chủ công ty, nhưng cô vẫn biểu hiện cẩn thận, không dám lười biếng.

Là chị cả trong nhà, cô thể hiện vai trò này rất thành công, cũng thật tự nhiên trở thành thần tượng trong lòng mấy đứa em gái.

"Chào mẹ, chào chị cả."

Khi Đinh Vũ Thiến sắp dùng xong bữa sáng, các em của cô cũng lục tục đi tới phòng ăn. Đợi mọi người ngồi vào chỗ của mình, ông Đinh cũng xuất hiện ở phía cầu thang.

"Chào ba." Cô ba Đinh Vũ Như chào hỏi đầu tiên.

"Ba, hôm nay có bánh bao ba thích đó!" Vẻ ngoài ngọt ngào, cô út Đinh Vũ Du cười híp mắt hướng ba cô vẫy tay.

"Vậy sao? Thế thì tốt quá." Ông Đinh cao hứng chà xát tay, đi tới vị trí chủ gia đình ngồi xuống.

Buổi sáng sau khi rời giường, có thể nhìn thấy bốn cô con tập trung đầy đủ là chuyện ông cảm thấy vui nhất trong ngày.

Bà Đinh đem trứng ốp la đưa lên bàn sau đó cởi tạp dề ngồi xuống. Khi nghe thấy con gái nhắc đến bánh bao lại không khỏi thở dài: "Tử Hạo cũng rất thích bánh bao, nếu như nó ở đây thì thật tốt."

Mặc dù Đinh Tử Hạo chỉ là con nuôi, nhưng ông bà Đinh đều rất yêu thương anh. Nhất là bà Đinh, nghĩ đến con trai đang ở nước Mĩ xa xôi, một năm mới được gặp nó một lần liền không nhịn được mà sầu não.

"Dù có nói gì anh hai cũng không chịu trở về, không phải anh ấy ghét chúng ta chứ?". Thấy mẹ như vậy, Đinh Vũ Như nhíu mày, cũng không nhịn được thở dài theo mẹ.

"Anh làm sao ghét chúng ta được, chẳng qua là anh ấy hi vọng dựa vào chính bản thân để tạo ra thành tích". Đinh Vũ Du vẫn còn học đại học nhìn mọi người nói: "Ngày hôm qua anh ấy gửi mail cho con nói là hai tháng sau sẽ về nhà một chuyến".

"Anh con định về sao? Vậy thì tốt quá, để mẹ đi gọi điện cho nó một chút!". Nghe vậy, bà Đinh vui mừng nói.

Đinh Tử Hạo tới Mĩ học xong liền ở lại đó công tác, mấy năm nay cùng bạn bè mở công ty thiết kế phần mềm, vì công việc bận rộn nên ít về nhà thăm người thân.

"Tại sao anh ấy không gửi mail cho chị mà lại gửi cho em?". Cô hai Đinh Vũ Khiết bất mãn chu miệng hỏi.

"Bởi vì anh ấy yêu em mà!" Đinh Vũ Du vẻ mặt ngọt ngào nói.

Bởi vì việc nhận nuôi Đinh Tử Hạo cũng không phải là bí mật, cô út nhà họ Đinh vẫn luôn thầm mến người anh không cùng máu mủ, ruột thịt này, nhưng đây là bí mật của cô, cho tới bây giờ cũng chưa có ai biết. Bởi vì yêu anh, gần như mỗi ngày cô đều viết thư cho anh, chỉ vì bận rộn nên lâu lâu anh mới hồi âm cho cô.

"Không bao giờ trang điểm, ở trong mắt anh hai em chỉ là một con nhóc, anh ấy sẽ không yêu em đâu!". Đinh Vũ Khiết không chịu yếu thế đáp.

Những lời này vô tình chạm vào nỗi đau của Đinh Vũ Du, bởi vì cô cùng anh chênh lệch tám tuổi, vì vậy từ trước tới nay cô luôn lo lắng ở trong mắt anh chỉ xem cô là em gái.

Hừ, cô mới không phải là con nhóc, một ngày nào đó cô nhất định sẽ trở thành bạn gái của anh. Đinh Vũ Du âm thầm thề trong lòng.

"Chị nói cái gì? Em..." Đinh Vũ Du đang muốn mở miệng phản bác, lại bị Đinh Vũ Thiến cắt ngang.

"Được rồi, mọi người từ từ ăn, con đi làm đây." Đinh Vũ Thiến đẩy ghế đứng dậy.

"Thiến nhi, con đã nghĩ chưa?". Ông Đinh đột nhiên gọi cô lại: "Ngày hôm qua chuyện ba nói với con, con thấy thế nào?".

"Chuyện gì?" Đinh Vũ Thiến biết rõ còn hỏi.

"Chính là hôn sự của con cùng Dật Khải". Ông Đinh nhắc nhở cô.

"Chị cả muốn kết hôn sao?"

"Lúc nào vậy? Lúc nào vậy?"

"Chị, em muốn làm phù dâu!"

Mấy đứa em nghe tin cô sắp sửa kết hôn, hưng phần bừng bừng thảo luận.

"Chị..." Đinh Vũ Thiến chỉ có thể âm thầm cười khổ: "Chuyện của công ty còn nhiều, con lại bề bộn nhiều việc, chưa muốn kết hôn sớm."

"Kết hôn cũng không ảnh hưởng đến công việc của con.". Ông Đinh vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ba đã cùng Dật Khải thương lượng, nó sẽ không phản đối con tiếp tục công việc, kết hôn rồi con vẫn có thể đi làm."

"Ba, chuyện kết hôn sau này hãy nói được không?" Đinh Vũ Thiến bất đắc dĩ nói: "Hiện tại tâm trí con đều đặt trên công việc, hoàn toàn không nghĩ đến chuyện kết hôn."

"Nhưng mà các con cũng nên đính hôn trước có được không?" Bà Đinh đứng ra phát biểu ý kiến: "Con không sợ Dật Khải nó..."

"Cái gì?" Mẹ muốn nói lại thôi khiến Đinh Vũ Thiến không sao hiểu nổi.

"Ý mẹ là chị không sợ anh Dật Khải chạy mất sao?" Đinh Vũ Khiết thay mẹ nói tiếp.

Chạy mất? Ha ha, chạy mất là tốt nhất! Đinh Vũ Thiến thầm nghĩ.

Ban đầu bởi vì vẻ ngoài của Nhan Dật Khải còn có thân phận là cậu hai của tập đoàn Hướng Vinh nên cô chấp nhận cuộc hôn nhân do người lớn hai nhà an bài. Nhưng qua một thời gian tiếp xúc, cô phát hiện vị hôn phu của mình không phải hoa tâm bình thường mà là một đại sắc lang. Cô trước giờ sống quy củ sao có thể cùng người đàn ông như vậy sống cả đời.

Cô nhất định phải tìm ra biện pháp thoát khỏi cái nhà tù này.

"Của con thì sẽ là của con, không phải của con thì muốn giữ cũng không được." Cô nói qua loa cho xong chuyện.

"Không thể nói như vậy." Ông Đinh thở dài: "Con là chị cả, con không kết hôn, các em của con phải làm thế nào?"

"Ba, ba có lầm hay không vậy!" Đinh Vũ Khiết thay chị mình nói chuyện: "Chị là nữ cường nhân, hiện tại mới hai mươi sáu, làm gì có nữ cường nhân nào kết hôn trước ba mươi tuổi ".

Những cô gái chú trọng sự nghiệp đều không muốn bị hôn nhân trói buộc.

"Ba, hiện tại là thời đại nào rồi, đâu còn có cái luật này?". Vũ Thiến thở dài nói: "Nếu như các em tìm được đối tượng thích hợp vậy thì kết hôn thôi."

Cô dùng ngón tay chỉ mấy người em của mình, nói lảng sang chuyện khác: "Mọi người đi học đi làm, về sau tìm cho mình một người chồng như ý, ngàn vạn lần không được để ba thất vọng." Nói xong quay lại nhìn ba mẹ: "Mọi người từ từ nói chuyện." Đinh Vũ Thiến xách cặp tài liệu, vội vàng đi ra ngoài: "Con phải đi không thì muộn mất."

Khi cửa chính đóng bịch một tiếng, bà Đinh mới mang giọng oán trách nói: "Ông à, ông làm gì giao cho con nhiều việc như thế, hiện tại thì hay rồi, vì công việc đến cưới cũng không muốn luôn."

Ông Đinh cười khổ, "Con có năng lực cao, chuyện gì muốn làm liền làm, nó có hứng thú tôi còn có thể làm gì?" Ông vỗ tay vợ mình: "Dù sao sản nghiệp nhà họ Đinh cũng phải có người tiếp quản, nếu như Thiến nhi làm được lại còn cao hứng, không phải rất tốt sao?"

"Tuy là nói như thế, nhưng mà..." Bà Đinh vẫn có quan niệm "trai lớn dựng vợ, gái lớn gả chồng".

"Nếu anh hai ở lại Mĩ không chịu về, chị cả tiếp nhận là tốt nhất." Đinh Vũ Khiết cắn ngụm bánh bao cuối cùng, ngọng nghịu nói: "Em đối với việc quản lý một chút thiên phú cũng không có, căn bản không thích hợp đi làm ở công ty. Vũ Như mềm yếu, tuyệt đối sẽ bị nhân viên ăn hiếp. Về phần Vũ Du, cả ngày muốn đi Mĩ, tám phần cũng giống anh hai một đi không trở lại. Dõi mắt nhìn lại, trừ chị cả, còn ai có thể thừa kế công ty của ba đây?"

"Cả nhà con là người nói nhiều nhất." Bà Đinh liếc cô một cái: "Vậy tại sao không khuyên chị con kết hôn sớm một chút? Cứ như vậy không biết bao giờ nó mới chịu kết hôn nữa."

"A! Bảy giờ rồi, con phải đi đây!" Để tránh tiếp tục nghe mẹ dài dòng, Đinh Vũ Khiết đem miếng bánh bao cuối cùng nuốt vào bụng, phủi mông một cái xoay người rời đi.

"Cái gì? Đã bảy giờ?". Nghe vậy, Đinh Vũ Như cùng Đinh Vũ Du gần như đồng thời từ trên ghế nhảy dựng lên.

Rồi sau đó đi làm, đi học, mọi người giải tán ngay lập tức.

diendanlequydon.com

Đinh Vũ Thiến đến công ty, ngay lập tức chạy thẳng tới phòng họp, cùng nhân viên nghiệp vụ bắt đầu hội nghị.

Hai năm trước khi cô mới vào công ty, đa số nhân viên đều đứng một bên ôm tâm tình xem náo nhiệt, muốn biết trình độ học vấn của thiên kim đại tiểu thư như cô có thể làm ra được thành tích gì.

Theo thời gian, thành tích cô đạt được thế nào mọi người đều thấy rõ. Với tình hình này, người sáng suốt cũng biết vô luận Đinh Vũ Thiến có trở thành người nối nghiệp hay không thì ngày sau cũng chắc chắn là nhân vật quan trọng trong công ty .

Dần dần, không còn ai dám khinh thường cô, vị trợ lý chủ tịch này, hơn nữa đối với cô thái độ cũng từ khách khí chuyển thành tôn kính.

"Các vị còn có vấn đề gì nữa không?" Đinh Vũ Thiến nhìn xung quanh: "Nếu như không có, vậy hôm nay tới đây thôi."

Bốn mươi phút trôi đi, cô cùng các vị chủ quản bước vào phòng họp, chuẩn bị thảo luận phương hướng vay mượn ngân hàng.

Trải qua buổi sáng trong phòng họp, buổi trưa cùng khách hàng ăn cơm, buổi chiều cô liền lập tức trở về phòng làm việc của mình định hướng lập ra kế hoạch.

Mặc dù lượng công việc trong công ty hết sức ổn định, nhưng cô hi vọng công ty có thể có nhiều đột phá, như vậy việc khuếch trương công ty là điều không thể tránh khỏi, vì vậy mà số lượng

công việc ngày càng khổng lồ. Hàng ngày các ngành đều đi họp, chính là hi vọng công ty có thể phát triển.

Đây cũng là mục đích cô đến công ty, việc gì làm cũng phải thành công không thể thất bại, nếu không sẽ phụ lòng tin tưởng của ba cô, hơn nữa sau này trước mặt nhân viên cũng không ngắng đầu lên được.

Vì kế hoạch khuếch trương này, đến hơn chín giờ tối Đinh Vũ Thiến vẫn ngồi trước bàn làm việc cẩn thận nghiên cứu nội dung bản kế hoạch.

Chuông điện thoại cắt đứt suy nghĩ của cô.

Cô chau mày cầm điện thoại lên nói: "A lô."

"Cô Đinh, tôi là thám tử ở Hayward."

Nghe nói là thám tử gọi tới, gương mặt xinh đẹp lập tức phát sáng.

"Thế nào? Họ Nhan có động tĩnh gì sao?"

"Anh ta bây giờ đang cùng một đám bạn với một đám gái ồn ào ở quán bar Kim, quần áo đã cởi ra một nửa."

"Thật tốt quá, nói cho tôi biết địa chỉ, tôi lập tức tới ngay!"

"Địa chỉ là..."

Đinh Vũ Thiến hưng phần ghi lại địa chỉ quán rượu, cầm lấy ví da chạy ra ngoài.

Mặc dù cô vẫn cố gắng cùng Nhan Dật Khải thảo nói chuyện chia tay, chỉ là tên đàn ông này mặt dày hơn cả tường thành, luôn là vẻ mặt cợt nhả, lơ đếnh mà đối diện với cô, dù nói gì đi nữa cũng không chịu giải trừ hôn ước.

Vì muốn thoát khỏi tên hoa tâm này, cô đã thuê thám tử theo dõi nhất cử nhất động của Nhan Dật Khải, hy vọng có thể tìm được cơ hội chỉnh anh ta, để cho anh ta không chịu được sự tồn tại của cô mà đồng ý chia tay.

Lần này anh ta đang ở quán bar cùng con gái chơi đùa điên cuồng, nếu có thể khiến anh ta xấu hổ trước mặt mọi người...

Ha ha ha —

Thật quá tốt!

Cô thật sự không muốn dính vào người đàn ông này, vì vậy tuyệt đối phải nắm chắc cơ hội lần này, để cho anh ta thẹn quá hóa giận mà từ bỏ hôn ước với cô.

diendanlequydon.com

Tập đoàn Dương Thăng, bên trong cao ốc.

"Tổng giám đốc Diêm, đây là quyết toán tài vụ năm ngoái cùng báo cáo tài vụ hàng năm." Thư kí Trịnh cung kính đem một xấp tài liệu để trên bàn Diêm Trọng Uy để anh xử lý.

"Phần này là văn kiện khách hàng bên Mĩ vừa mới ký kết, xin ngài xem qua." Thư kí Trịnh lại đưa lên một phần văn kiện khác.

"Ù, còn có chuyện gì không?" Vẫn nhìn chằm chằm vào màn hình máy tính, Diêm Trọng Uy lúc này mới ngắng đầu lên.

Mặc dù đã hơn bốn mươi tuổi với hai đứa con, thư kí Trịnh vẫn không giấu được ánh mắt tán thưởng khi nhìn vào gương mặt đẹp trai của ông chủ.

Ba mươi ba tuổi, toàn thân Diêm Trọng Uy tản ra sức quyến rũ của người đàn ông trưởng thành, anh từ trước đến giờ luôn nghiêm

túc, vẻ mặt lúc nào cũng lạnh lùng, hơn nữa thủ đoạn lại tàn nhẫn, vì vậy anh được mệnh danh là "Diêm La mặt lạnh".

Nhưng mà anh lạnh lùng như vậy lại được nhiều cô gái ngưỡng mộ, ngay cả thư kí Trịnh cũng không ngoại lệ. Dù sao cũng vui tai vui mắt, lại là thư ký của Diêm Trọng Uy, không nhìn anh sao có thế thay anh làm việc.

Bởi vì danh chính ngôn thuận, thư kí Trịnh càng cười híp mắt nhìn gương mặt tuấn tú của anh: "Mới vừa rồi phó giám đốc Hoàng gọi điện thoại tới, nói là những người khách Nhật Bản mới ăn cơm xong, hiện tại phó giám đốc đã dẫn bọn họ đến quán bar Kim, anh tahỏi ngài có cần đến chào hỏi một tiếng?"

Nhìn thì nhìn, nhưng cô vẫn xử lý mọi chuyện thỏa đáng, cho tới bây giờ cũng chưa từng sơ xuất, đây cũng là nguyên nhân Diêm Trọng Uy coi trọng cô.

"Vậy sao?" Anh gật đầu một cái: "Cô thay tôi gọi điện thoại, nói rằng tôi sẽ đến."

Những người Nhật Bản này là khách hàng lớn của công ty, cho dù anh không cần tới, nhưng thân là tổng giám đốc, chào hỏi là tuyệt đối cần thiết.

Nói như vậy, tiếp khách là nhiệm vụ của bộ phận PR, chiêu đãi khách Nhật Bản thường chia làm cấp ba độ, đầu tiên là một bữa ăn

tối thịnh soạn, tiếp theo chính là uống rượu và cuối cùng là gái.

Mà những thứ này dĩ nhiên là công ty chi trả, mấy trăm vạn đổi lấy đơn hàng mấy tỷ đô, dại gì không làm?

"Vâng". Chuyện ông chủ giao phó, thư kí Trịnh cẩn thận ghi nhớ trong đầu.

"Còn có chuyện gì sao?" Thấy thư kí Trịnh vẫn chưa đi, Diêm Trọng Uy không khỏi hỏi.

"Là như vậy." Thư kí Trịnh mim cười nói: "Cô Lý ở ngoài chờ ngài đã lâu. Ngài có muốn cô ấy vào đây không?"

"Cô nói là Nguyên Du?" Anh nhíu mày.

"Đúng vậy!" Cô gật đầu nói: "Cô Lý vốn có hẹn cùng tổng giám đốc ăn tối, nhưng ngài vẫn bận đến bây giờ, cô ấy không cho tôilàm phiền tổng giám đốc, chỉ một mình ngồi đợi ngài ở phòng tiếp khách cho tới bây giờ."

Anh nhìn bên ngoài rồi liếc qua đồng hồ, thì ra đã là chín giờ tối.

"Cô nói cô ấy về đi! Tối nay tôi còn có việc, không có thời gian cùng cô ấy ăn cơm." Bây giờ còn phải đi xã giao, làm gì có thơi gianăn cơm cùng cô ta.

"Nhưng, như vậy thì...!" Thư kí Trịnh nuốt nước miếng một cái.

Quả là người đàn ông lạnh lùng, bạn gái đã chờ bên ngoài suốt ba tiếng đồng hồ, anh ta coi như không thấy, lại còn bảo cô ấy rời đi.

"Còn có chuyện gì?" Diêm Trọng Uy tiếp tục nhìn về phía màn hình máy tính.

"Không có, không có." Biết ông chủ không thích dài dòng, thư kí Trịnh liền không nói gì nữa, lập tức rời khỏi phòng làm việc củaông chủ.

Cô thật đồng tình với Lý Nguyên Du đang chờ bên ngoài.

Diêm Trọng Uy tạm thời gác lại công việc, ra khỏi cao ốc, hướng đến chiếc xe tài xế đã chuẩn bị để đi xã giao. Trong lòng anh đã sớm tính toán, sau khi kết thúc xã giao sẽ quay về tiếp tục công việc còn đang dang dở.

Anh vừa mở cửa, chuẩn bị lên xe rời đi, đột nhiên nghe thấy một giọng nói gọi anh lại.

"Trọng Uy!"

Anh quay đầu, lập tức nhìn thấy Lý Nguyên Du đứng sau lưng anh cách đó không xa, mim cười hướng anh vẫy vẫy..

Diêm Trọng Uy không khỏi nhíu mày, bởi vì tối nay anh rất bận, cũng không có tâm tình ứng phó với cô.

Lý Nguyên Du là con gái Lý Thành Khánh, hai nhà Diêm - Lý quen biết nhiều đời, cho nên hai bên cha mẹ vẫn có ý tác hợp hai người trẻ tuổi, hi vọng thân càng thêm thân.

Lý Nguyên Du đối với Diêm Trọng Uy vừa gặp đã yêu, chỉ tiếc là Diêm Trọng Uy đem đặt toàn bộ sự chú ý lên công việc, đối vớiphụ nữ không có hứng thú, chỉ là Lý Nguyên Du nhiệt tình nên anh hào phóng tiếp nhận. Dù sao chỉ cần có lợi với tập đoàn Dương Thăng, cưới ai đối với anh mà nói đều giống nhau, huống chi Lý Nguyên Du dáng người ngọt ngào, động lòng người, cá tính lại ôn thuần khéo léo, thật là người vợ tốt khó tìm.

Thấy anh không có phản ứng, Lý Nguyên Du không còn cách nào khác đành chủ động đi tới trước mặt anh: "Trọng Uy, anh phải ra ngoài sao?"

"Ù, tôi còn phải đi xã giao." Anh nói câu nói này xem như là đang nhắc nhở cô, muốn cô thức thời một chút mà đi.

"Em nghe thư kí Trịnh nói..." Cô gật đầu một cái, "Em biết rõ anh không rảnh cùng em ăn cơm, nhưng có thể đưa em về nhà không?"

"Nhưng mà..." Anh thật không muốn lãng phí thời gian để đưa đón một người phụ nữ, nhưng cô gái này đã đợi anh cả đêm, đến bây giờ vẫn chưa ăn cơm, nếu bây giờ anh còn từ chối yêu cầu của cô thì dường như không có tình người.

Dù nói thế nào, trên danh nghĩa cô cũng là bạn gái của anh.

"Vậy cũng được!" Anh gật đầu một cái, "Em lên xe trước đi."

Thấy mục đích đã đạt được, Lý Nguyên Du vui mừng ngồi vào trong xe, cô không ngại có thể ăn cơm cùng anh hay không, nhưng với cô mà nói, có thể tìm được cơ hội cùng anh dù chỉ mấy phút đồng hồ cũng quá tốt rồi.

Người đàn ông này đối với cô vô cùng lạnh nhạt, một chút nhiệt tình cũng không có, nhưng anh như một cục nam châm hấp dẫn cô hết lần này đến lần khác, làm cho cô cầm không được mà thả cũng không xong.

Cô đường đường là con gái lớn của Lý gia, có lúc nào chủ động với đàn ông? Diêm Trọng Uy anh may mắn là người đầu tiên.

Không có biện pháp, ai bảo cô yêu anh!

"A Đức, trước hết anh đưa tôi đến quán bar Kim, sau đó đưa cô Lý về nhà." An bài thỏa đáng, không mất chút thời gian công việc, Diêm Trọng Uy một mặt giao phó tài xế, mặt khác lấy tài liệu thư kí Trịnh vừa đưa.

Cái gì? Quan bar Kim? Nghe qua không phải là một nơi nghiêm túc.

Lý Nguyên Du im lặng không dám quấy rầy anh, một lát sau cô thật sự không thể đè nén được sự hiếu kỳ: "Trọng... Trọng Uy, quán bar Kim là sao?"

"Chính là quán rượu." Anh chưa từng ngắng đầu, mắt vẫn nhìn về phía tài liệu.

"Anh phải đi... quán rượu?" Cô ngắn người, không ngờ tới anh trả lời trực tiếp như thế.

"Đây chỉ là phương diện làm ăn xã giao, không cần phải ngạc nhiên như thế." Theo ý anh, đến quán bar bàn việc làm ăn là chuyện bình thường, anh căn bản không cần giải thích nhiều.

Anh có gặp dịp thì chơi không? Có tìm phụ nữ ở quán bar không? Lý Nguyên Du tràn ngập nghi vấn, nhưng một câu cũng không dám hỏi, chỉ sợ anh sẽ trách cô không hiểu chuyện.

"Em biết rồi." Cô cố gắng nở nụ cười, gật gật đầu xem như mình đã hiểu.

Ở trong thế giới của cô, phải mang mặt nạ giả dối mới có thể tồn tại, nếu không, đấu tranh trong một gia tộc lớn như vậy, cô sẽ bị thương tích đầy mình, thậm chí xương cốt cũng không còn.

Đây cũng là lý do vì sao cô bất chấp tất cả bám lấy Diêm Trọng Uy, chỉ có lấy một người đàn ông có gia thế hùng hậu, cô mới có chỗ đứng trong gia tộc, lời nói mới có trọng lượng, người thân cũng để mắt tới.

Chỉ nhìn bề ngoài ngọt ngào, ai đoán được con người thật sự của cô, kể cả Diêm Trọng Uy cũng không thể biết được.

Bởi vì anh từ trước tới nay không coi trọng cô, căn bản là chưa bao giờ quan sát cô cẩn thận, huống chí là thăm dò thế giới nội tâm của cô.

Trong mắt anh chỉ có tập đoàn Dương Thăng cùng với công việc.

Về phần phụ nữ, đối với anh mà nói chỉ như một cái xương sườn từ trên người đàn ông gỡ xuống, là công cụ ấm giường và sinh con đời sau. Tất cả những thứ này đều dùng vật chất đổi lấy, mà những thứ ấy anh đều có thừa.

Anh cũng không hoài nghi tình cảm của Lý Nguyên Du đối với anh. Lấy điều kiện của anh, phụ nữ vừa gặp đã yêu anh có thể trải dài cả địa cầu nhưng anh hiểu những điều đó đều là nhờ tài lực của mình, một khi anh hai bàn tay trắng, phụ nữ tuyệt đối sẽ cụp đuôi chạy mất, hơn nữa chạy trốn còn nhanh hơn sư tử.

Nếu tình cảm chỉ là một loại điều kiện trao đổi, anh cần gì phải lãng phí tình cảm của mình cho một người phụ nữ.

Thay vì cùng phụ nữ giả dối, anh thà dành thêm chút thời gian ở trên công việc, ít nhất sự nghiệp cũng không phải giả, những thành tựu mà anh đạt được là sự thật, cho nên anh chưa từng cảm thấy áy náy đối với Lý Nguyên Du.

Diêm trọng Uy quyết định sau khi hai người kết hôn, anh sẽ cho cô một cuộc sống sung túc để báo đáp tâm tư cô đã bỏ ra, báo đáp thân thể cô mà anh hưởng thụ, báo đáp cô vì Diêm gia mà sinh con nối dõi. Anh tuyệt đối sẽ không bạc đãi cô, sẽ không để ai phải chịu thiệt.

"Trọng Uy." Nhìn anh chuyên tâm lật xem tài liệu, Lý Nguyên Du muốn nói lại thôi. Cô từ trước đến giờ đều tránh làm việc khiến anh không vui, chỉ là chuyện này cô phải thăm dò một chút từ miệng của anh.

"Ù?" Anh không tập trung mà trả lời.

"Chúng ta quen nhau đã hai năm rồi nhỉ!" Cô cúi đầu nhẹ giọng nói: "Ngày hôm qua ba hỏi em, đối với tương lai chúng ta có tính toán gì?"

Tính toán ư? Đó chẳng phải là muốn bọn họ kết hôn sao!

Nghe vậy, Diêm Trọng Uy đóng lại tài liệu: "Em có tính toán gì?"

Anh đem vấn đề hỏi ngược lại cô.

"Em..." Cô vẫn cúi đầu như cũ, "Em thì có thể có tính toán gì? Tất cả đều do anh làm chủ."

Ở trước mặt anh, cô vĩnh viễn diễn vai một người ôn nhu biết nghe lời.

"Em nghĩ kết hôn?" Anh hỏi rõ.

"Em..." Cô nắm làn váy, "Anh nghĩ sao?"

Cái vấn đề này nhất thời cũng là câu hỏi của chính anh.

Anh sẽ kết hôn sao?

Mặc dù anh biết kết hôn là chuyện sớm muộn, nhưng trong khoảnh khắc anh lại do dự.

May mắn xe vừa đến cửa quán ba, vô tình giải vây cho anh.

"Chuyện này nói sau." Anh trả lời qua loa, chuẩn bị xuống xe.

Mắt thấy anh sắp đẩy cửa xuống xe rời đi, cô không nhịn được gọi anh lại: "Trọng Uy, anh..."

"Tôi không có thời gian." Anh rõ ràng không muốn cùng cô thảo luận vấn đề này.

"Anh không cùng em... Hôn tạm biệt sao?" Cô biết anh hiểu lầm ý của mình, chỉ là mở to cặp mắt nhìn anh.

Anh bỗng dưng mềm lòng, theo môi cô ấn xuống một nụ hôn khẽ.

"Em về nhà nghỉ ngơi trước, chờ tôi có thời gian, chúng ta sẽ thảo luận lại vấn đề này." Anh nhanh chóng bàn giao mọi chuyện rồi xuống xe vội vã rời đi.

Nhìn anh bóng lưng biến mất ở cửa quán bar, cô không khỏi sững sờ.

Người đàn ông này rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Ngay cả tình nhân bình thường nhất cũng đều ôm hôn nồng nhiệt vậy mà anh lại không muốn. Bình thường đều là cô chủ động yêu cầu anh mới đáp ứng.

Cô là người phụ nữ thông minh, tự nhiên cũng hiểu Diêm Trọng Uy không yêu cô.

Yêu một người không phải bộ dạng này, anh đối với cô hoàn toàn không có biểu hiện giữa những người đang yêu. Nhưng anh cũng không cự tuyệt cô, vẫn tiếp tục cùng cô qua lại.

Chắc là anh cũng không tìm đối tượng kết hôn nào thích hợp hơn cô!

Hai người môn đăng hộ đối, trình độ học vấn ngang nhau, có thể nói là một đôi "kim đồng ngọc nữ".

Nghĩ tới đây, lòng của cô từ từ an tĩnh lại.

Có yêu hay không không sao cả, cô chỉ cần một người đàn ông mạnh mẽ có thể dựa vào và một cuộc sống vật chất phong phú, hơn nữa cô có thể cao ngạo nhìn mọi người. Những điều này đều khiến nhiều người ghen tỵ.

Bà Diêm! Ha ha — Từ này nghe vào có bao nhiều là cảm động! Đây chính là đỉnh hào quang, cô nhất định có thể sống tốt hơn trước kia thật nhiều, thật đáng để kiêu ngạo.

Về phần tình yêu, nó chỉ là một chuyện không đáng nhắc đến, theo thời gian qua đi, nó sẽ tự nhiên biến mất thôi.

Rốt cuộc là ai nghĩ ra vấn đề "lựa chọn tình yêu hoặc bánh bao". Đó là một đề tài đáng buồn cười đến cỡ nào?

Người này quả nhiên là ngu ngốc không ai bằng!

Chương 2

Quán bar Kim là một nơi cực kì rực rỡ, trừ những cô gái phục vụ ăn mặc vô cùng hấp dẫn ngồi ngoài ghế sofa tiếp khách, còn có các phục vụ nam mặc tây trang xếp hàng trước cửa mời chào.

Sau khi nghe tin tức thám tử cung cấp, Đinh Vũ Thiến liền chạy đến quán bar bằng tốc độ nhanh nhất có thể. Đang lúc cô chuẩn bị đi vào bên trong thì bị mấy phục vụ nam đưa tay ngăn lại.

"Cô gái, xin hỏi có chuyện gì không?". Quán này không phải là nơi phụ nữ có thể bước vào, trừ bỏ có lệnh gọi ở ngoài, bình thường các cô gái tới nơi này đều có mục đích đập phá hoặc cãi nhau, cho nên các phục vụ nam không dễ gì để cho cô đi vào.

"Tôi..." Đinh Vũ Thiến ngắn người, ngay sau đó liền hiểu ý đối phương: "Tôi là nhân viên PR của ông Nhan, được gọi đến để chiêu đãi khách giúp ông ấy."

Dù thế nào thì anh ta cũng đi cùng một nhóm người, là bạn bè hay khách hàng làm sao mà biết được chứ?

"Cô là... nhân viên PR?" Nhướng mày lên, nam phục vụ nhìn cô chằm chằm với vẻ không tin tưởng.

Cô gái này quả là xinh đẹp, nhưng trên mặt lại đeo một mắt kính gọng đen, hơn nữa mặc một thân đồ công sở đoan trang hiệu

Chanel, thế nào cũng không giống nhân viên mà giống một cán bộ cao cấp trong công ty hơn.

"Đúng vậy." Thấy đối phương nhìn lên nhìn xuống đánh giá mình, cô mới ý thức được trang phục mình đang mặc không giống một nhân viên, vì vậy cô vội vàng lấy mắt kính xuống cho vào trong túi xách: "Tôi cùng ông Nhan hẹn gặp nhau lúc mười giờ, làm phiền anh dẫn tôi đến chỗ ông ấy được không?"

Bởi vì đi học và đi làm trong một thời gian dài, cô cũng không mang kính sát tròng, cho nên khi vừa tháo mắt kính xuống, cận thị tám độ cộng thêm ánh đèn phản quang ở đây khiến cô rơi vào một mảnh mờ mịt, cái gì cũng không thấy rõ, chẳng khác gì một người mù.

"Có chuyện gì vậy?" Nhìn hai người đứng trước cửa giằng co nửa ngày, quản lý liền đi tới.

"Quản lý, cô gái này muốn vào tìm một vị khách." Nam phục vụ cung kính đáp.

"Cô gái, cô muốn tìm ai?" Giống như gã phục vụ, quản lý cũng không nhịn được tò mò nhìn cô.

Vì bảo vệ quyền lợi của khách hàng, bọn họ tuyệt đối không thể để người ngoài vào bên trong gây chuyện, bởi vì có bà vợ hận

chồng mình đến quán rượu nên tới đây gây sự là chuyện thường xuyên xảy ra.

"Tôi đã nói rồi, tôi là nhân viên PR của ông Nhan, hôm nay tới giúp ông ấy chiêu đãi khách hàng." Cô nhẫn nại nói thêm một lần nữa.

"Chiêu đãi khách?" Quản lý trầm ngâm một hồi lâu: "Người cô đang nói là tổng giám đốc Diêm sao?"

Tổng giám đốc Nhan? Tập đoàn Hướng Vinh vẫn do anh trai Nhan Dật Khải quản lý, lúc nào thì đến phiên anh ta làm chủ? (mình nghĩ trong tiếng Trung từ "diêm" và từ "nhan" có phát âm giống nhau nên chị Thiến mới nghe nhầm)

Đúng rồi!

Việc gì cũng có khả năng, mấy tên sắc lang trước mặt phụ nữ vẫn luôn tự đánh bóng tên tuổi của mình, tất nhiên sẽ tâng bốc mình thành một nhân vật có máu mặt.

Nghiêng đầu nửa ngày, Đinh Vũ Thiến cuối cùng cũng có đáp án, không ngừng gật đầu: "Đúng vậy, tôi cùng tổng giám đốc Nhan hẹn gặp lúc mười giờ, bây giờ mà không vào sẽ trễ mất. Nếu ông ấy vì không thấy tôi mà tức giận đuổi việc tôi, đến lúc đó các anh có chịu trách nhiệm được không?"

Nói xong, cô phồng má, bắt đầu quở trách đối phương.

"Vậy..." Thấy cô nói xong hợp tình hợp lý, thái độ ôn hòa lễ độ, hoàn toàn không giống người muốn vào gây chuyện. Mặc dù cô ăn mặc đoan trang, nhưng bây giờ các cô gái đều dựa vào kỹ xảo cùng mánh khóe của mình để đạt được mục đích chứ không phải bộ dáng ông eo và nhan sắc nữa.

"Thôi được rồi! Cô đi theo tôi." Quản lý cuối cùng cũng đồng ý với yêu cầu của cô.

"Cám ơn". Đinh Vũ Thiến lúc này mới thở phào, gật đầu một cái: "Vậy phiền anh dẫn đường giùm."

Cô không khỏi khâm phục sự nhanh trí của mình, nếu ngay cả cửa quán bar này cô còn không vào được thì làm sao đói phó với tên sắc lang kia đây? Cô nhắm mắt theo sát sau lưng quản lý, may mà bước chân của anh ta không nhanh, nếu không trước mặt một mảnh mơ hồ, có thể cô đã ngã chổng vó rồi không biết chừng.

"Cô gái, cô có muốn suy nghĩ lại một chút không?" Quản lý đột nhiên lên tiếng: "Cô là một cô gái xinh đẹp, làm một nhân viên nho nhỏ một tháng có thể kiếm được bao nhiêu? Nếu như cô đồng ý đến chỗ tôi, tôi bảo đảm một tháng cô có thể kiếm được mấy chục vạn. Thế nào?"

"Có thể kiếm được nhiều như vậy sao?" Cô làm bộ sợ hãi than, giả vờ đáp lời quản lý: "Nhưng tôi không có thói quen để cho đàn ông đụng chạm cũng như lợi dụng."

"Loại chuyện như vậy nhanh chóng sẽ quen thôi, huống chi lại có thể kiếm được nhiều tiền." Quản lý nhiệt tình đưa danh thiếp: "Có hứng thú thì gọi điện cho tôi, tôi bảo đảm nhất định sẽ làm cho cô trở thành người nổi tiếng nhất."

Đối với việc này anh ta vô cùng tự tin. Dõi mắt nhìn lại, trong quán của anh ta không một người nào có dáng dấp xinh đẹp động lòng người lại có khí chất như cô gái này. Tư chất như vậy đúng là một cái cây rụng tiền, như vậy còn sợ quán bar này không nổi sao?

Đinh Vũ Thiến vừa tức vừa buồn cười, chỉ vì muốn đạt được mục đích, cô đành nhận lấy danh thiếp, đi theo quản lý đi tới một cánh cửa lớn.

"Tổng giám đốc Diêm cùng các vị khách đều ở bên trong." Quản lý vừa nói vừa gõ cửa, sau đó nhẹ nhàng mở cửa ló đầu vào: "Tổng giám đốc Diêm, tôi đã đưa nhân viên PR của ngài đến."

Trong phòng tiếng nói chuyện ồn ào, phó giám đốc tập đoàn Dương Thăng, ba nhân viên và mấy vị khách tất cả đều uống đến mặt đỏ tía tai, đang ngồi trên sofa chơi trò chơi cùng với mấy cô gái nói cười huyên náo.

Ngồi ở cách đó không xa, Diêm Trọng Uy nghe thấy có người đang gọi anh, nhưng những câu khác thì nghe không rõ.

"Anh nói cái gì?" Diêm Trọng Uy cất bước đi tới.

Bên trong gian phòng một mảnh mờ mờ, với đôi mắt cận nặng như thế này, Đinh Vũ Thiến cái gì cũng không nhìn thấy rõ.

Cô nheo cặp mắt lại, chỉ nhìn thấy rất nhiều đầu người, trong phòng tràn đầy âm thanh nam nữ, cô có thể xác định chỗ này rất đông người, không chỉ có một mình Nhan Dật Khải. Nhất định anh ta ngại một mình sẽ nhàm chán vì vậy mới dẫn bạn bè cùng đi ăn chơi hưởng lạc.

Được, rất tốt!

Đã thế cô sẽ cho Nhan Dật Khải bẽ mặt trước bạn bè của anh ta, so với việc bị mất mặt trước phụ nữ thì có vẻ càng làm cho anh ta nhục nhã hơn.

Đinh Vũ Thiến âm thầm cười lạnh, một cái tay đã đưa vào trong túi xách nắm chặt vũ khí đã sớm chuẩn bị.

Một thân hình cao lớn từ từ đến gần chỗ cô, mặc dù cô không nhìn rõ diện mạo đối phương, chỉ là với chiều cao này, cô nhận định chính là Nhan Dật Khải, bởi vì ở Đài Bắc nay có mấy người có chiều cao như vậy?

"Tổng giám đốc Diêm, cô gái này là nhân viên công ty ngài..."

Vừa nghe thấy mấy từ "tổng giám đốc Nhan", Đinh Vũ Thiến lập tức từ sau lưng quản lý bước ra, không đợi quản lý nói hết lời, cô dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai lấy keo xịt tóc từ trong túi xách hướng về phía Diêm Trọng Uy xịt túi bụi.

Cô nghĩ rằng chỉ có đột kích bất ngờ mới khiến Nhan Dật Khải trở tay không kịp.

"Này, cô đang làm cái gì vậy?" Bị tập kích, Diêm Trọng Uy gầm lên đầy phẫn nộ, vội vàng đưa tay lau bọt trên mặt.

Đáng tiếc động tác của Đinh Vũ Thiến nhanh hơn, khi anh đang cố gắng lau mặt thì một tay cô đã kéo quần anh ra, tay còn lại cầm khay đá viên trên bàn lên trút toàn bộ vào quần anh.

"Cô..." Bộ phận trọng yếu đột nhiên bị công kích, Diêm Trọng Uy suýt nữa nhảy cẫng lên.

Quản lý thấy một màn như vậy, nhất thời sững sờ đứng ở một bên quên cả ngăn cản.

Về phần nhân viên, khách hàng cùng mấy cô phục vụ, ngay sau tiếng quát của Diêm Trọng Uy thì nhất thời bình tĩnh lại, nhìn thấy

mấy cục đá rơi vào quần anh không khỏi há hốc miệng, nhất thời không biết phải phản ứng như thế nào.

"Họ Nhan, anh nghe cho kỹ đây!" Đinh Vũ Thiến tức giận nói: "Tôi ghét nhất loại củ cải đào hoa như anh, nếu như anh không giải trừ hôn ước với tôi, tôi liền chỉnh anh đến chết mới thôi, anh nghe rõ chưa?"

Dứt lời, cô lập tức xoay người bỏ đi, lòng thầm nghĩ lần này có thể chỉnh anh ta rồi! Kiềm chế lâu như vậy, cô cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi. Giờ chỉ cần chờ Nhan Dật Khải tức giận chạy đến nhà cô đòi giải trừ hôn ước nữa thôi.

Dẫm trên đôi giày cao gót không tính là cao, cô đắc ý rời đi.

Thoạt nhìn hình như là ân oán cá nhân của tổng giám đốc Diêm, thế nên anh mới không ngăn cản cô gái này rời đi? Quản lý ngơ ngắn đứng ở một bên không biết phải làm sao.

Về phần những người ngồi trong phòng đã vô cùng nhẫn nhịn.

Bọn họ nhịn thật vô cùng vất vả.

Nhìn thấy "Diêm La mặt lạnh" bị một cô gái chỉnh đến cực kì thê thảm như thế, mọi người chỉ muốn cười ha ha.

Nhưng ông chủ đang ở trước mặt, ai dám cười ra tiếng? Ngay cả khách hàng cũng phải nhịn cười, chứ đừng nói gì đến mấy cô phục vụ.

Cho nên mọi người chỉ có thể nhịn.

Kết quả là mỗi người toàn thân run rẩy, khóc miệng co giật, gương mặt biến thành màu gan heo, thậm chí có người mặt đã chuyển sang màu tương ớt.

Nhưng mà không ai dám cười ra tiếng.

Cô gái đáng chết! Diêm Trọng Uy anh khi nào thì biến thành củ cải đào hoa? Lúc nào thì có hôn ước với phụ nữ rồi hả? Thật không thể nào hiểu nổi!

Đáng giận hơn chính là cô gái kia cầm keo xịt tóc cùng nước đá đến chỉnh anh làm anh mất mặt trước bao nhiều người như thế mà ngay cả hình dáng cô như thế nào anh cũng không biết.

Đợi sau khi anh lau mặt xong thì Đinh Vũ Thiến đã sớm đá bay cánh cửa rời đi.

Rốt cuộc là người phụ nữ điên này từ đâu tới? Một ngày nào đó anh thề sẽ cùng cô thanh toán món nợ này!

"Mọi người tiếp tục, tôi đến phòng rửa tay một chút." Diêm Trọng Uy không sợ hãi, nhưng mà khuôn mặt anh tái nhợt, cắn răng chịu đựng sự dày vò của những viên đá lạnh, cố giữ trấn định bước ra khỏi phòng.

Hiện tại cái gì anh cũng không thể suy nghĩ, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất, đó chính là nhanh chóng xử lý xong đồng đá lạnh trong đũng quần.

Khi anh vừa ra khỏi phòng, mọi người đồng thời thở phào một cái, tiếng cười bị đè nén lập tức bùng phát.

Ha ha ha ...Hi hi hi ...

Mỗi người dường như đều cười đến chảy nước mắt, thậm chí cười đến lăn khỏi ghế, duy chỉ có quản lý quán bar là cười không nổi.

Xong đời!

Anh ta nhất thời không xem xét kĩ, mang cô gái kia vào phòng không ngờ lại gây ra tai họa, đắc tội nghiêm trọng với khách hàng lớn, về sau anh ta còn có thể làm ăn buôn bán với tập đoàn Dương Thăng sao?

Haizz, lần này chỉ sợ ngay cả chén cơm anh ta cũng không giữ được rồi.

diendanlequydon.com

Mấy ngày sau, cuộc sống của Đinh Vũ Thiến vẫn bình thường như cũ, nhưng Nhan Dật Khải lại chậm chạp, mãi cũng không thấy đến nhà cô từ hôn.

Quái thật, chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ để anh ta lùi bước sao?

Đinh Vũ Thiến có rất nhiều thắc mắc, nhưng lực chú ý của cô nhanh chóng bị cuốn vào kế hoạch khuếch đại công ty.

Được ba ngầm cho phép, cô thuyết phục mấy vị nguyên lão trong công ty, chủ động hướng ngân hàng vay mấy tỷ tiền mặt để mua các máy móc thiết bị tân tiến nhất, từng bước từng bước nâng cao mức sản xuất cùng buôn bán của công ty.

Mở rộng công ty là điều vô cùng cần thiết, cô không hy vọng công ty Đinh thị vẫn tiếp tục dậm chân tại chỗ.

Tất nhiên, sản xuất tăng đồng nghĩa tiêu thụ cũng phải tăng theo, nếu không sẽ có hàng tồn kho và như vậy việc lưu chuyển vốn sẽ vô cùng khó khăn.

Về điểm này, cô tràn đầy lòng tin, bởi vì trước khi mua trang thiết bị, cô đã cùng khách hàng thống nhất quan điểm chỉ cần công

ty bọn họ có thể cung cấp hàng hóa, cô chắc chắn sẽ thêm đơn đặt hàng. Hơn nữa ngoại trừ những khách hàng trung thành, phòng kinh doanh cũng tìm thêm khách hàng mới, một người lại thêm một người, chẳng mấy chốc mà có thêm lợi nhuận.

Nhìn số lượng đơn đặt hàng mà phòng kinh doanh trình lên, Đinh Vũ Thiến không khỏi chìm đắm trong giấc mơ đẹp. Đây là lần đầu tiên cô làm ra được một ít thành tích, có thể báo cáo với ba cô.

Reng —

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt suy nghĩ của cô.

"A lô." Có lẽ tâm tình cô hôm nay vô cùng vui vẻ nên giọng nói của cô bất giác cũng dịu dàng hơn.

Một giọng nói tùy tiện truyền vào tai cô: "Vũ Thiến, anh là Dật Khải".

"Là anh". Thật vất vả mới đợi đến khi tên sắc lang này gọi đến, Đinh Vũ Thiến hưng phần nói to.

Thật sự là quá tốt! Cuối cùng thì tên này cũng không chịu được muốn giải trừ hôn ước với cô. Ai nói phúc đến thì ít, họa đến dồn dập? Cô bây giờ thật đúng là song hỉ lâm môn!

"Tối hôm nay em có rãnh không?"

"Có chuyện gì?" Nếu như muốn chia tay thì nói rõ ràng qua điện thoại là được, cô không muốn lãng phí thời gian với tên sắc lang này.

"Anh muốn ăn cơm với em, sau đó chúng ta cùng đi xem phim." Giọng nói của anh ta vô cùng bình thản, giống như chưa có chuyện gì xảy ra.

"Chỉ vậy thôi ư?" Cô ngắn người: "Anh...không còn gì muốn nói với tôi sao?"

"Có, anh đương nhiên là có lời muốn nói với em." Anh ta cười đến thật quỷ dị.

"Có gì thì nói qua điện thoại đi." Cô nghĩ chắc là anh ta muốn ăn bữa cơm, xem phim xong rồi mới nói lời chia tay. Nhưng nếu muốn chia tay thì cần gì phải phiền phức như vậy? Nói qua điện thoại không phải tốt hơn sao?

Từ trước tới giờ Đinh Vũ Thiến ghét nhất là lề mề, cô luôn có thói quen giải quyết dứt khoát mọi vấn đề.

"Anh muốn nói là..." Anh ta do dự hồi lâu, giống như muốn khơi gợi sự hứng thú của cô.

"Anh yêu em, thật sự rất yêu em."

"Anh yêu tôi?" Cô ngây ngốc một lúc lâu.

"Tất nhiên rồi, em là vợ chưa cưới của anh, không yêu em thì yêu ai bây giờ?" Anh ta vừa nói vừa cợt nhả cười một tiếng.

"Anh có lầm không?" Theo lý mà nói, cô chỉnh anh ta thê thảm trước mặt bao nhiều người như vậy, anh ta cư nhiên còn nói yêu cô, hơn nữa còn nói chuyện nồng nàn tình cảm nữa chứ.

"Anh làm sao lầm được? Trừ khi em không phải là Tiểu Thiến đáng yêu."

Ôi trời, anh ta càng ngày càng nói những lời buồn nôn hơn.

"Anh, anh không tức giận sao?" Cô thật sự rất nghi ngờ, hoàn toàn quên mất phải kêu anh ta dừng ngay những lời nói buồn nôn ấy đi.

"Tức giận?" Anh ta dịu dàng nói: "Cho dù em làm cái gì, anh cũng sẽ không tức giận." Đây là lời nói mà anh ta thường dùng để tán gái. Cho tới bây giờ chưa từng thất bại.

Trời, cô đối xử với anh ta như vậy mà anh ta cũng không tức giận?

Đinh Vũ Thiến không thể không bội phục người đàn ông này, nhưng tâm trạng của cô bây giờ như đưa đám.

Cô đã dùng hết cách mà vẫn không thể khiến anh ta tức giận để giải trừ hôn ước.

Xem ra cô phải nghĩ biện pháp khác thôi.

"Dạo này tôi không rảnh, có chuyện gì để bữa khác nói!" Cô vội vàng từ chối, nhanh chóng cúp điện thoại, thật sự không có tâm tình tiếp tục cùng cái tên hoa tâm này nói chuyện tiếp.

Thế là kế hoạch hủy hôn của cô đã hoàn toàn thất bại.

Giơ tay vò vò tóc, trong lòng cô tràn đầy buồn bực cùng bất đắc dĩ, vì vậy cô quyết định trước hết tập trung toàn bộ sức lực vào công việc, đợi sau khi công ty đi vào quỹ đạo sẽ giải quyết vấn đề tình cảm cá nhân sau.

Đinh Vũ Thiến cho rằng bây giờ cô phải đẩy mạnh việc buôn bán của công ty, dù sao cô cũng vay ngân hàng một số tiền lớn như vậy,

đó là một áp lực vô cùng lớn, chỉ khi nào kiếm ra tiền thì cô mới thở phào nhẹ nhõm được.

Lực chú ý của cô lập tức chuyển đến mấy bản báo và đơn đặt hàng ở trên bàn, nhưng chuông điện thoại một lần nữa lại vang lên.

Chẳng lẽ lại là vị hôn phu kia của cô gọi đến nữa? Chẳng lẽ anh ta còn chưa chịu từ bỏ việc mời cô ra ngoài ăn cơm?

Cô nhíu mày, cầm điện thoại lên chuẩn bị mắng cho anh ta một trận.

"A lô."

"Thiến nhi, con mau tới đây, có việc không hay rồi!"

Từ trong điện thoại truyền đến tiếng cha cô tràn đầy lo lắng.

Đã xảy ra chuyện gì?

Lần đầu tiên cô nghe thấy giọng ba mình lo lắng cùng sợ hãi như vậy, cô lập tức chạy như bay tới phòng làm việc của ba cô.

"Thiến nhi, không xong rồi, không xong rồi."

Vừa nhìn thấy Đinh Vũ Thiến đi vào phòng làm việc, ông Đinh liên tục nói.

"Có chuyện gì xảy ra vậy ba?" Đinh Vũ Thiến nhíu mày hỏi.

"Không biết tại sao một khách hàng lớn của chúng ta đột nhiên hủy bỏ đơn đặt hàng." Ông Đinh lấy tay lau đi mấy giọt mồ hôi trên trán.

"Khách hàng lớn?" Cô giật mình, vội hỏi: "Là ai vậy ba?"

"Chính là tập đoàn Dương Thăng!" Ông Đinh dùng ngón tay gõ nhịp lên bàn làm việc.

"Tập đoàn Dương Thăng đặt chúng ta bốn đơn hàng, nhưng đột nhiên hủy bỏ. Trong lúc này chúng ta biết tìm đâu ra khách hàng thay thế đây? Những ngân hàng cho chúng ta vay không biết tại sao nghe được tin tức này, lập tức gọi điện yêu cầu chúng ta trả nợ. Nhưng mà số tiền kia đã dùng hết để mua trang thiết bị, trong công ty làm gì còn số tiền mặt lớn như vậy nữa."

"Tập đoàn Dương Thăng?" Cô thốt lên kinh ngạc: "Chúng ta hợp tác với bọn họ đã lâu, sao bọn họ đột nhiên lại hủy bỏ đơn đặt hàng?"

"Ba cũng không biết." Ông Đinh rầu rĩ trả lời.

"Mới vừa rồi ba đã cùng phó giám đốc bên công ty bọn họ nói chuyện về việc hủy bỏ đơn hàng, anh ta nói rằng không phải đề xuất của anh ta mà là do cấp trên chỉ đạo. Anh ta đã cùng ba kinh doanh nhiều năm vì vậy chẳng có lý do gì anh ta phải gạt ba cả."

"Cấp trên chỉ đạo?" Tập đoàn Dương Thăng có rất nhiều công ty con, từ trước đến giờ đã có cấp dưới lo liệu, khi nào thì ông chủ tập đoàn có thời gian rảnh rỗi mà quan tâm đến loại buôn bán nhỏ này?

"Chính là Diêm Trọng Uy." Ông Đinh ủ rũ nói: "Vừa rồi ba gọi điện thoại đến đó, muốn hỏi anh ta vì sao hủy bỏ đơn đặt hàng, thư kí lại từ chối nói anh ta đang họp, nếu không thì lại nói là đã đi công tác, rõ ràng không muốn nói chuyện với ba."

"Tại sao lại có chuyện như vậy?" Cô ngây ngắn cả người.

Lần trước khi kí hợp đồng, phó giám đốc bên họ còn vỗ ngực bảo đảm nhất định sẽ tiếp tục ủng hộ Đinh thị, thậm chí còn tăng thêm đơn đặt hàng, nhưng mà tại sao ông chủ của họ lại đột nhiên đổi ý?

Không được, cô nhất định phải đến hỏi cho rõ ràng.

Nếu như là trước đây, tập đoàn Dương Thăng dù có hủy bỏ đơn đặt hàng thì cũng không có vấn đề gì nhưng hiện nay công ty đang

trong giai đoạn mở rộng, các ngân hàng lại đang đòi tiền, như vậy thì Đinh thị sẽ phải đóng cửa. Mà kế hoạch lần này lại do cô phụ trách, dĩ nhiên phải đứng ra chịu trách nhiệm. Dù thế nào cô cũng phải nghĩ biện pháp để giải quyết nguy cơ trước mắt này.

"Vậy con sẽ đến tìm anh ta nói chuyện, hi vọng anh ta sẽ suy nghĩ lại."

"Anh ta đã không muốn nhận điện thoại của ba, liệu anh ta có chịu gặp con không?" Ông Đinh nghi ngờ hỏi cô.

"Phải thử xem mới biết được."

Với tình thế cấp bách trước mắt này, xem ra chỉ có thể cố gắng thuyết phục vị tổng giám đốc kia không hủy đơn đặt hàng. Đây cũng là cách duy nhất giúp Đinh thị không bị phá sản.

Chuong 3

Đinh Vũ Thiến ôm hy vọng đi đến tập đoàn Dương Thăng

Cô không thể nào tin được mọi chuyện lại thuận lợi như vậy. Sau khi nói họ tên của mình cho nhân viên tiếp tân, nhân viên lập tức dẫn cô đến phòng làm việc của Diêm Trọng Uy.

Xem ra Diêm Trọng Uy không nhận điện thoại của ba cô là vì anh ta thật sự quá bận, cũng không phải là cố ý tránh né, nếu không thì làm sao anh ta dễ dàng đồng ý gặp cô như vậy.

"Cô Đinh, mời vào". Thư kí thay cô đẩy cửa: "Tổng giám đốc Diêm đang chờ cô ở bên trong".

Đinh Vũ Thiến gật đầu cảm ơn thư kí, sau đó cô đẩy đẩy gọng kính mắt, đây là thói quen từ lâu của cô, hít một hơi thật sâu rồi bước vào trong phòng.

Dù sao đi nữa, hôm nay có thể gặp được Diêm Trọng Uy là điều vô cùng may mắn, cô nhất định phải nắm chặt cơ hội này, nghĩ cách giữ lại đơn đặt hàng mới có thể cứu vãn được công ty trong lúc này.

Xin hỏi tổng giám đốc Diêm tại sao lại hủy đơn hàng?

Có phải do Đinh thị làm việc gì khiến anh không hài lòng?

Nếu như anh cả thấy các công ty khác có điều kiện tốt hơn, chúng tôi cũng có thể cung cấp cho quý công ty những điều kiện tốt hơn nữa.

Lần này chúng tôi mới mua một số máy móc tiên tiến, chắc chắn sẽ cung cấp những sản phẩm có chất lượng cao hơn.

Cô đang cố gắng nghĩ ra thật nhiều cách để thuyết phục tổng giám đốc tập đoàn Dương Thăng đồng ý không hủy bỏ đơn đặt hàng nên không để ý đến hoàn cảnh xung quanh, càng không chú ý đến một đôi mắt như chim ưng đang nhìn chằm chằm cô đánh giá.

Diêm Trọng Uy ngồi ở ghế da quan sát cô gái đã đắc tội với anh. Đinh Vũ Thiến, con gái của Đinh Vũ Thực, tốt nghiệp đại học lớn nhất Đài Loan, lấy bằng thạc sĩ ở nước Mĩ và cũng là người kế nghiệp tập đoàn Đinh thị trong tương lai. Một năm trước, cô đã có hôn ước cùng với Nhan Dật Khải.

Mượn băng ghi hình của chủ quán bar, anh rất nhanh đã điều tra ra được cô gái kia là Đinh Vũ Thiến. Vì vậy lợi dụng thân phận là khách hàng của Đinh thị, anh quyết định rút đơn đặt hàng với công ty cô để cho cô một bài học.

Mặc dù anh và Nhan Dật Khải là bạn bè, nhưng mà anh không thể nào bỏ qua cho cô gái này, người đã khiến anh mất mặt trước

bao nhiêu người.

"Xin chào, tổng giám đốc Diêm". Đến gần bàn làm việc của Diêm Trọng Uy, Đinh Vũ Thiến hướng anh nhẹ giọng chào hỏi.

Vừa ngắng đầu lên, trong nháy mắt một nỗi sợ hãi không tên hiện lên trong tâm trí cô.

Trước mặt cô là một người đàn ông vừa nghiêm túc vừa lạnh lùng, cả người đều toát lên khí thế uy nghiêm. Xem ra người đứng đầu tập đoàn Dương Thăng thật sự là không dễ nói chuyện, sợ rằng việc lấy lại đơn đặt hàng sẽ gặp nhiều khó khăn.

Một lúc lâu mà Diêm Trọng Uy cũng không trả lời, chỉ là giương đôi mắt lạnh lùng nhìn cô. Bầu không khí nặng nề này khiến cô cảm thấy vô cùng lúng túng, mặc dù đã có những kế hoạch vạch ra nhưng mà đối phương cứ trầm mặc như vậy càng làm cô luống cuống chân tay, nhất thời không biết nói gì để phá vỡ cục diện bế tắc này để không khí trở nên hòa hoãn hơn.

Cô có thể mang đơn đặt hàng trở về từ tay người đàn ông lạnh lùng này không? Đây là lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy thiếu tự tin như vậy.

Thậm chí cô còn có cảm giác mãnh liệt rằng mình đã đụng phải khối băng Titanic ngàn năm, sự thất bại cùng cái chết đang chờ đón cô ở phía trước.

"Cô chính là Đinh Vũ Thiến?"

On trời, cuối cùng thì người đàn ông lạnh lùng này cũng chịu nói chuyện. Chỉ là thái độ của anh ta vô cùng ngạo mạn, chẳng những gọi thẳng tên cô mà còn không chịu mời cô ngồi ghế, hoàn toàn không có dáng vẻ nào gọi là của một tổng giám đốc lớn.

Là do anh ta không được dạy dỗ tốt? Hay anh ta coi thường công ty nhỏ của cô? Bất kể như thế nào, đây cũng là một biểu hiện vô cùng không tốt.

Cô thông minh đoán ra mình không được chào đón, đối với mục đích lần này lại càng không có lòng tin.

"Là tôi, cám ơn tổng giám đốc đã thu xếp thời gian để gặp mặt". Cô mim cười khách khí nói chuyện.

Hôm nay cô đến đây để nhờ vả, không thể đem tức giận viết lên mặt được.

"Tại sao biểu hiện lạnh nhạt như vậy?" Anh cười lạnh: "Không phải chúng ta đã từng gặp nhau rồi sao?"

"Gặp rồi" Cô kinh ngạc.

Dùng ngón trỏ đẩy đẩy gọng kính, cô suy nghĩ một hồi lâu, người đàn ông có bề ngoài xuất sắc như vậy một khi gặp qua sẽ để lại ấn tượng khó quên, nhưng mà cô thật sự không nhớ đã gặp anh ta ở đâu?

"Cô cũng thật là chóng quên". Anh châm chọc nói: "Vậy tôi sẽ nhắc để cô nhớ, mấy ngày hôm trước chúng ta đã gặp nhau ở quán bar Kim."

Quán bar Kim?

Đinh Vũ Như chợt cảm thấy ngoài ý muốn.

Chẳng lẽ hôm ấy anh ta cũng ở trong phòng cùng với Nhan Dật Khải? Hay là gặp lướt qua bên ngoài? Cô chẳng có lấy một chút ấn tượng nào cả. Chẳng lẽ do cô không đeo mắt kính nên không nhìn thấy rõ.

"Thật xin lỗi! Do ngày hôm đó tôi không đeo kính nên không thấy anh." Cô sợ đối phương trách cứ nên đẩy trách nhiệm sang cho cặp mắt kính.

"Chỉ là không thấy thôi sao?"

Cô rất nhanh đi vào vấn đề chính: "Không sao, hiện tại biết vẫn còn kịp, hôm nay tôi đến để hỏi tổng giám đốc Diêm tại sao muốn..."

"Ai nói không sao?" Anh lập tức ngắt lời cô: "Cô phun keo xịt tóc vào mặt tôi, còn rót nước đá vào quần tôi, chẳng lẽ những điều này đều là không sao?"

Cái gì?

Giống như bị sét đánh, cô chợt trở nên cứng đơ khi nghe thấy những lời này.

"Ngày đó cô gái la hét đòi giải trừ hôn ước là cô đúng không?" Anh lãnh đam nói.

"Cô Đinh, Diêm Trọng Uy tôi có hôn ước với cô lúc nào vậy? Tại sao tôi lại không biết?"

"Ách, việc này..." Cô ấp úng nói không nên lời.

Trời ạ, cô sao có thể hồ đồ đến mức nhầm cả đối tượng như vậy chứ?

Thì ra là "Diêm" mà không phải là" Nhan". Hôm ấy cô thực sự đã đi nhầm phòng rồi! T T Khó trách Nhan Dật Khải vẫn còn dùng

thái độ như vậy đối với cô, nguyên lai là do cô đem toàn bộ tức giận đều trút hết lên người vị tổng giám đốc Diêm này.

Xong đời! Cô lại có thể đắc tội với một khách hàng lớn của công ty, hơn nữa còn đắc tội vô cùng nghiêm trọng.

Đột nhiên, cô hoàn toàn hiểu được nguyên nhân mình không được hoan nghênh và lí do tập đoàn Dương Thăng rút đơn hàng.

"Đúng, đúng, thật xin lỗi, thật xin lỗi." Cô hết sức sợ hãi gập người chín mươi độ xin lỗi anh: "Tôi lúc ấy không thấy rõ cai gì mới có thể gây ra hiểu lầm như vậy, xin tổng giám đốc thông cảm, tha lỗi cho tôi lần này."

"Bây giờ mới nói xin lỗi thì đã trễ rồi." Anh âm hiểm nói.

"Cô cho rằng một câu xin lỗi là có thể xóa hết những sai lầm mà cô phạm phải sao?"

Sự kiện hôm ấy đã mang đến cho biết anh bao nhiều là khốn khổ và phiền nhiễu. Ngoài mặt nhân viên vẫn đối với anh vô cùng cung kính, nhưng trên mặt lại nở nụ cười, hơn nữa còn vô ý hay cố ý liếc về phía dưới của anh.

Đáng hận hơn chính là, cái chuyện cười này lan tràn nhanh chóng, khiến sự uy nghiêm của anh bị giảm sút, biến anh thành trò cười trong giới thượng lưu.

Thù này không báo không phải quân tử, món nợ này anh nhất định sẽ đòi lại từ trên người cô.

"Vì vậy cho nên anh rút lại đơn đặt hàng với công ty chúng tôi sao?" Cô mặt mày như đưa đám hỏi.

"Cô cho rằng sau khi mình phạm sai lầm, giữa chúng ta còn có khả năng hợp tác nữa sao?" Anh đối với cô xì mũi coi thường.

Cô khổ sở nuốt nước miếng một cái, khổ sở tiếp nhận mối quan hệ hợp tác lâu dài giữa hai bên phải chấm dứt.

"Nhưng, nhưng mà..." Cô cố gắng thay đổi hoàn cảnh xấu này.

"Làm sai chuyện này là tôi, không liên quan gì đến công ty, tổng giám đốc Diêm làm như vậy chẳng phải là... lấy việc công trả thù riêng sao?"

Hiện tại cô phải đem món nợ này đặt lên người mình, trước hết phải giải quyết chuyện công ty đã.

"Tôi lại không cho là vậy." Anh nhún nhún vai.

"Tôi chán ghét cô, nên không muốn làm ăn với công ty cô, cái các người có thì các công ty khác cũng có, cái này cùng với câu lấy việc công trả thù riêng không có bất cứ quan hệ gì cả."

"Nếu như thuần túy là vì tôi vậy thì tôi có thể từ chức." Chỉ cần cô rời khỏi Đinh thị, Diêm Trọng Uy sẽ không có lý do gì làm khó dễ công ty nhà cô nữa, như vậy hai bên lại có thể hợp tác.

"Cô không phải rất có gan làm chuyện xấu sao, sao chưa gì đã phủi mông bỏ chạy rồi?" Con ngươi anh thoáng hiện ra ánh sáng châm chọc.

"Cô cho rằng đã đắc tội với tôi, làm như vậy thì có thể thoát thân sao?"

"Vậy thì anh hãy nói cho tôi biết, phải làm cách nào anh mới không hủy bỏ đơn đặt hàng này?" Cúi đầu xin lỗi không được, từ chức lại càng không xong, chẵng lẽ muốn cô mở tiệc, sau đó ba quỳ chín lạy hướng anh ta dập đầu thì anh ta mới chịu hay sao?

Nếu như đây là yêu cầu của anh ta, cô cũng không còn cách nào khác đành phải làm theo thôi.

"Rất đơn giản." Anh bỗng nhiên đứng dậy đi về phía cô.

Xoat!

Thân hình to lớn của anh ta cộng với biểu tình uy nghiêm trên khuôn mặt khiến cô có một cảm giác áp bức mãnh liệt buộc cô phải lui về sau một bước.

Cô khẩn trương đến nỗi liên tục đổ mồ hôi lạnh, mãnh liệt đẩy mắt kính.

Đi tới trước mặt cô, anh dừng bước.

"Chỉ cần cô dùng thân thể của mình tới lấy lòng tôi, tôi liền bỏ qua cho Đinh thị, cô thấy sao?" trên mặt anh không có nụ cười, chỉ có vẻ mặt nghiệm túc.

Dùng thân thể cô để lấy lòng anh ta ư?

Cái này... Nhất định là anh ta đang nói đùa, anh ta hẳn là vì quá tức giận nên mới nói những lời như vậy để sỉ nhục cô.

"Chỉ cần cô cùng tôi lên giường, dùng thân thể của chính cô chuộc lỗi, tôi liền đem đơn đặt hàng trả lại cho cô". Nhìn vẻ mặt của cô có vẻ không tin, anh trực tiếp nói một cách rõ ràng.

Ong ong ong

Ù ù ù...

Lỗ tai cô như có vô số con ong mật đang bay múa. Cô quả thực không nghe lầm, anh ta thật sự muốn cùng cô lên giường.

Đinh Vũ Thiến lắc lắc đầu, ngoáy ngoáy lỗ tai.

"Anh nói cái gì? Lên giường ư?" Vì muốn xác định mình không nghe nhầm, cô hỏi lại một lần nữa.

"Đúng, lên giường." Có lẽ là bị động tác lắc đầu, ngoáy lỗ tai của cô hấp dẫn, anh không khỏi nheo mắt lại, cẩn thận đánh giá cái miệng nhỏ nhắn của cô gái này.

Trừ cái miệng nhỏ hồng hồng, cô còn có một đôi mắt to ngập nước, cùng một cái mũi nhỏ đáng yêu, mà làm người ta ngưỡng mộ nhất chính là da thịt trắng mịn nõn nà.

Cô thật đúng là một cô gái xinh xắn đáng yêu.

Diêm Trọng Uy nhìn cô một hồi giống như là phát hiện ra châu lục mới, bắt đầu cảm thấy có hứng thú đối với cô.

Mới vừa rồi anh không chú ý bởi vì cặp mắt kính kia quá nổi bật trên gương mặt cô, vì vậy cũng không phát hiện ra người đối diện mình lại là một báu vật. Cô quả rất xinh đẹp.

"Nói giỡn cũng phải có giới hạn." Cô thật sự rất tức giận: "Anh đường đường là tổng giám đốc tập đoàn Dương Thăng, tại sao lại có thể vô lễ như vậy. Anh có quyền gì mà nhục nhã tôi?"

Cô không thể nào tiếp nhận đề nghị của anh ta được. Đối với cô mà nói, việc dùng thân thể để giao dịch là một chuyện vô cùng hoang đường. Cô thừa nhận mình thật sự có lỗi, nhưng đó chỉ là một chuyện ngoài ý muốn, sẽ không nghiêm trọng đến mức muốn cô phải "lấy thân báo đáp" chứ?

"Tôi không nói đùa, cũng không nhục nhã cô." Khuôn mặt anh rất nghiêm túc, chứng tỏ anh không hề đùa giỡn.

"Nhưng tôi tuyệt đối sẽ không bao giờ để mặc người khác nhục nhã mình mà không chút nào phản kháng, và anh cũng không ngoại lệ."

"Chỉ có mình cô không chịu được khi bị người khác nhục nhã thôi sao?" Anh hỏi lại.

Ngay trước mặt nhân viên và khách hàng, cô gái xa lạ này trút toàn bộ khay đá lạnh vào quần anh thật sự là một điều nhục nhã lớn nhất từ khi anh chào đời đến giờ phải chịu.

Nghe vậy sự tức giận của cô chợt giảm đi một nửa.

Anh ta giống như một nhân vật ngồi ở trên cao nhìn xuống, lòng tự ái dĩ nhiên cao hơn so với người bình thường, lại càng sĩ diện hơn so với người bình thường. Vì vậy cô đành tìm cách để vỗ về tâm tình của đối phương.

"Tôi thật sự xin lỗi đã làm anh phải khó xử như vậy". Cô cúi đầu nhận lỗi, bày tỏ thành ý của mình: "Không thì tôi đăng báo nhận sai với anh vậy có được không?"

"Đăng báo nhận lỗi ư? Như thế chẳng phải sẽ càng nhiều người biết chuyện cười của cô và tôi hay sao?" Anh cười nhạo một tiếng.

"Vậy thì phải làm gì mới khiến anh hết giận?" Cô phiền não nhíu mày.

"Không phải vừa rồi tôi mới nói sao." Anh lạnh nhạt nói: "Cùng tôi lên giường, những thứ khác miễn bàn."

"Anh..."

Người đàn ông này rõ ràng là ăn miếng trả miếng, muốn dùng phương thức ghê tởm đó để nhục nhã nhằm trả thù cô.

"Anh thân là tổng giám đốc của một công ty lớn thì nên khoan dung, độ lượng chứ? Huống chi chuyện xảy ra là do tôi nhầm lẫn,

anh là một người đàn ông chẳng lẽ không cần có phong độ?" Cô dùng lời nói kích thích anh, muốn anh từ bỏ ý tưởng buồn cười đó, sau đó tiếp tục hợp tác cùng Đinh thị.

"Phong độ?" Anh cười lạnh một tiếng.

"Nếu tôi không có phong độ thì bây giờ cô đã nằm dưới người tôi rồi, tôi không ép buộc cô mà để cho cô lựa chọn, chẳng lẽ như vậy còn chưa đủ tôn trọng cô?"

Cô nắm chặt tay kích động nói: "Anh lợi dụng đơn đặt hàng uy hiếp tôi, cái này so với ép buộc có gì khác nhau? Đây mà được coi là tôn trọng à?"

Anh nhếch mày lên: "Đối phó với một cô gái làm nhục tôi như vậy, đó đã là điều cực hạn mà tôi có thể làm".

"Nhưng mà..."

Cô đang muốn tiếp tục kháng nghị, không ngờ tới anh đột nhiên vươn tay lấy mắt kính trên mặt cô xuống.

"Này, anh đang làm gì vậy?" Trước mắt bỗng nhiên trở thành một mảnh mơ hồ, cô kinh hoàng sờ soạng bốn phía: "Mắt kính của tôi đâu? Đem mắt kính trả lại cho tôi!"

Không có mắt kính, cô giống như người mù vậy.

"Cô là một cô gái xinh đẹp, không nên dùng cái mắt kính xấu xí này che khuất đi nửa khuôn mặt của mình."

Vốn dĩ anh chỉ muốn lấy mắt kính xuống ngăn cản cô kháng nghị nhưng mà nhìn thấy đôi mắt như sương mù của cô, đôi lông mi vừa dài vừa dày khiến cho cô trở nên vô cùng hấp dẫn.

Cái trò chơi này dường như càng lúc càng thú vị đây.

Bất kể là cô gái này xấu hay đẹp, anh quyết định sẽ dạy dỗ cô thật tốt.

Chỉ là cô gái càng xinh đẹp sẽ làm trò chơi càng tăng thêm thú vị, tăng thêm hăng hái của đàn ông. Anh thật cao hứng khi chơi đùa với một cô gái thanh tân thoát tục như vậy, ít nhất ở trong trò chơi này anh không cảm thấy quá nhàm chán và buồn nôn.

Anh cố ý đem kính của cô để vào tay phải sau đó giấu ra sau lưng mình, mặc cho cô ở trước mặt anh cào loạn.

"Trả lại cho tôi, anh đem mắt kính trả lại cho tôi." Cô vừa nóng vừa giận nhưng không dám nhào tới giành, dù sao nam nữ vật lộn, thì người chịu thiệt vẫn luôn là phụ nữ mà thôi.

Bộ dáng cô hốt hoảng càng khiến anh thêm hăng hái.

"Mặc dù tôi ở công ty không cùng phụ nữ làm bậy, thế nhưng hôm nay tôi lại muốn cô ở chỗ này." Anh cúi người nói nhỏ bên tai cô, hơi thở nóng hổi phả vào lỗ tai nhạy cảm của cô, khiến cho toàn thân cô trở nên tê dại.

Má ơi!

Cô bị dọa cho hoảng sợ.

Cho tới bây giờ chưa từng có người đàn ông nào nói với cô những lời kiểu này, cho dù là vị hôn phu trăng hoa của cô cũng chỉ nói với cô những lời ngon tiếng ngọt, nhưng người đàn ông này lại giống như dã thú, chẳng những mở miệng nói muốn cô, hơn nữa còn muốn đem cô ăn tươi nuốt sống, giống như một kẻ chuyên ăn thịt người.

Đáng sợ hơn, đây lại còn là địa bàn của anh ta, anh ta có thể tùy tiện phát dục ở đây mà không cần phải đề phòng cái gì.

Đinh Vũ Thiến hoàn toàn mất đi hình tượng bình thường, xoay người hướng cửa xông tới. Cô có lý do để tin rằng, nếu không nhanh chóng rời khỏi đây cô sẽ phải biến thành điểm tâm của người đàn ông này.

Đáng chết! Cửa tại sao lại không thấy đâu, còn cái tay cầm cửa thì đang ở nơi nào vậy?

Trong phòng làm việc của tập đoàn Dương Thăng toàn bộ đều được làm bằng gỗ, Đinh Vũ Thiến hoàn toàn không phân biệt được đâu là cửa ra. Cô sợ hãi mò mẫm tìm kiếm, chỉ thiếu điều hô to cứu mạng.

"Cửa không ở phía này."

Sờ soạng nửa ngày, thanh âm Diêm Trọng Uy chầm chậm từ phía sau vang lên.

Anh ta có ý gì?

"Anh đứng tới đây!" Nhìn thấy bóng dáng mơ hồ của anh ngày càng đến gần, cô hoảng hốt cố tìm đường thoát.

Mắt thấy cô kinh hoàng và luống cuống, anh không nhịn được mim cười, tức giận trong lòng bỗng bay đi gần hết, một nụ cười hiếm gặp xuất hiện trên gương mặt lạnh lùng.

Không nghĩ tới cô gái này thật "tinh khiết". Anh không dùng quyền cước mà chỉ bằng vài ba lời nói đã khiến cô sợ đến nhũn người, xem ra trò chơi trả thù này không mấy khó khăn, anh có thể dễ dàng khiến cho cô cảm thấy kinh sợ và nhục nhã.

"Này, mắt kính của cô." Anh thuận tay đeo lên cho cô, tốt bụng chỉ hướng cửa chính cho cô: "Cửa ở bên kia, cô đi nhầm nơi rồi."

Cuộc chiến đầu tiên, anh không muốn chơi quá nhiều, trò chơi phải bắt đầu từ từ, từng chút từng chút một đùa giỡn con mồi thì mới thấy thú vị.

Cửa chính đây rồi!

Không cần người khác chỉ điểm, khi trước mắt trở nên rõ ràng, cô lập tức xông tới cầm nắm cửa, chuẩn bị mở cửa co cẳng chạy.

"Chờ một chút".

"Xin hãy tránh ra". Cô sợ hãi nói to. Người đàn ông này đã chỉ cho cô cửa chính sao lại còn không để cho cô rời đi?

Ánh mắt anh đã không còn vẻ nghiêm túc mà thay vào đó là một thứ ánh sáng châm chọc: "Muốn mang đơn đặt hàng về thì hãy tới tìm tôi." Anh tiện tay lấy ra danh thiếp, nhét vào trong túi xách của cô.

"Tôi sẽ không..." Cô liều mạng lắc đầu, đánh chết cũng không chấp nhận cái giao dịch nhục nhã đó.

"Vậy sao?"

Anh nở nụ cười tràn đầy tự tin, tự tay kéo cửa chính, đi ra theo cô, nói từng chữ rõ ràng như chém đinh chặt sắt thể hiện quyết tâm của anh.

"Tôi sẽ chờ cô."

***

Ngồi trong phòng làm việc, Đinh Vũ Thiến liên tục gọi điện thoại, hi vọng xuất hiện kì tích có ngân hàng ra tay tương trợ, giúp công ty vượt qua cửa ải khó khăn này.

Chỉ tiếc là sự trợ giúp mà cô kiếm được chỉ như muối bỏ bể, đáng sợ hơn chính là những khách hàng khác khi nghe được thông tin công ty gặp khó khăn, sợ rằng sẽ không có cách nào giao hàng, cũng gấp gáp muốn rút đơn đặt hàng về.

Tình trạng công ty bây giờ đúng là ngàn cân treo sợi tóc.

Cô bắt đầu lại vuốt vuốt mắt kính che giấu sự chua xót trong lòng, trong đầu lại hiện lên gương mặt tuấn tú của Diêm Trọng Uy.

Khuôn mặt anh ta tràn đầy tự tin, tựa như cô nhất định sẽ tìm đến anh ta, đáp ứng điều kiện của anh ta vậy. Chẳng lẽ cũng chỉ còn cách đó thôi sao?

Không giống như sự kiên quyết ban đầu, cô bắt đầu trở nên dao động.

Chẳng lẽ cô có thể trơ mắt nhìn công ty đóng cửa, để tâm huyết cả đời của ba cô bị hủy chỉ trong chốc lát sao?

Vào lúc này thư kí của ba cô gọi điện thoại nội bộ đến.

"Trợ lí Đinh, cô mau xuống đây, huyết áp của tổng giám đốc lại tăng cao rồi!" Từ trong loa truyền đến âm thanh vội vàng cùng lo lắng của thư kí.

"Anh hãy để ba tôi nằm xuống nghỉ ngơi, tôi lập tức đến ngay!" Cô vội vàng để điện thoại xuống, nhanh chóng chạy đến chỗ ba cô.

Cao huyết áp là bệnh cũ của ba, gần đây do áp lực quá lớn khiến bệnh tái phát thường xuyên, ba ngày hai bữa đều phải dùng đến thuốc.

Mặc dù cả người phải chịu đau đớn nhưng ông không một câu oán giận, chỉ hi vọng con gái mình có thể đến nhờ con rể tương lai trợ giúp. Có tập đoàn Hướng Vinh, Đinh thị có thể tranh thủ thêm thời gian giải quyết đơn hàng.

Nhưng Đinh Vũ Thiến lại không thể hướng Nhan gia mở miệng, cô biết như vậy sẽ khiến mình nợ họ một ân tình, cô không thể kết hôn cùng Nhan Dật Khải. Cô tình nguyện cùng người xa lạ lên giường, một lần nhục nhã cũng còn hơn cả một đời thống khổ.

"Tôi thấy công ty lần nay xong rồi, mọi người có tính toán gì chưa?"

Cô vừa đến phòng giải khát thì nghe được tiếng nói chuyện của một số người qua khe hở, không nhịn được vềnh tai lắng nghe.

"Tệ lắm rồi, gần đây bộ phận của chúng tôi vô cùng mệt mỏi."

"Trong lúc này dù có tìm được khách hàng cũng không thể nào thế chỗ cho tập đoàn Dương Thăng được".

"Bộ phận của tôi cũng vậy, tìm khắp nơi mà không ai chịu cho chúng ta mượn tiền, haizzzzzz..."

"Tất cả đều do cô con gái của tổng giám đốc, mới vào được công ty hai năm liền muốn cải cách công ty. Giờ thì hay rồi, nếu công ty đóng cửa chúng ta cũng sẽ mất việc, thời buổi kinh tế khó khăn này, chúng ta đi đâu tìm việc làm đây?"

"Tôi mới nghe nói bệnh tình ông chủ lại tái phát, tám phần là do công việc vất vả, con gái ông ấy quả nhiên là ngôi sao rắc rối, làm hại mọi người mất việc thì không nói, nói không chừng còn hại chết cả cha mình."

"Tổng giám đốc đối với chúng ta không tệ, cô cũng không nên nói chuyện thất đức như vậy chứ!"

Nghe những lời nói của nhân viên, cô không khỏi tái nhợt mặt mày. Ngoài mặt mọi người đối với cô vô cùng khách khí, không ngờ sau lưng họ lại nói cô như vậy. Nhưng có thể trách ai? Tất cả đều do cô gây nên, nếu nói lỗi lầm do cô gây ra cũng không ngoa.

Để cứu vãn tình thế chỉ còn một cách.

Cô trở về phòng làm việc, tìm danh thiếp của Diêm Trọng Uy trong túi xách. Những lời nói của nhân viên không khiến cô tức giận, ngược lại làm cô thêm quyết tâm.

Dù dùng bất cứ phương pháp gì, cô cũng muốn sửa chữa sai lầm của mình, cho dù là bán thân thể cũng không hối hận.

Chuong 4

Bóng đêm tối tăm, trên bầu trời không có bất kì ngôi sao nào.

Diêm Trọng Uy ngồi ở phòng khách. Ngôi nhà này trừ ba ngày có nhân viên vệ sinh đến dọn dẹp một lần, bình thường cũng chỉ có mình anh ra vào nơi đây. Hệ thống an ninh vô cùng bảo mật và hiện đại, tuyệt đối an toàn, nếu dùng để hẹn hò bí mật thì đây quả là một nơi lí tưởng.

Đinh Vũ Thiến ngồi an vị trên ghế sofa, trong lòng không ngừng lo lắng.

Diêm Trọng Uy đưa mắt nhìn, cô vô cùng mất tự nhiên, nhìn chằm chằm xuống sàn nhà. Từ lúc vào cửa đến giờ cô chỉ cúi đầu im lặng, hoàn toàn không có dũng khí đối mặt với đôi mắt tràn đầy ý cười của anh.

Người đàn ông này ngay cả thời gian để cho cô bình tĩnh, tỉnh táo cũng không cho.

"Cô đã suy nghĩ kĩ chưa?" Anh hỏi.

"Rồi." Cô gật đầu một cái.

"Hiện tại đổi ý vẫn còn kịp." Anh lên tiếng nhắc nhở cô.

"Tôi..." Nếu như cô không suy nghĩ kĩ thì cũng sẽ không tới đây: "Tôi chỉ có một yêu cầu."

"Cô nói đi."

"Tôi hi vọng anh không để lộ chuyện này ra ngoài." Nếu như để cho mọi người biết được cô dùng thân thể mình để đổi lấy đơn đặt hàng, đời này của cô cũng không cần làm người nữa rồi.

Chẳng cần biết lí do của cô là gì, cùng khách hàng lớn của công ty lên giường, sẽ trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người, cô sẽ khiến Đinh gia phải hổ thẹn, cha cô cũng sẽ tăng huyết áp mà không thể nào giảm xuống được.

"Đây là ân oán cá nhân, người ngoài không cần biết".

Chuyện này truyền ra ngoài thì hình tượng của anh và công ty cũng bị ảnh hưởng, huống chi anh chỉ muốn dạy dỗ cô, không phải phá hủy cô, cho nên vô luận là thế nào, trên danh nghĩa cô cũng là vợ chưa cưới của Nhan Dật Khải, cho dù anh không quan tâm thanh danh cuả cô cũng phải bận tâm đến tình anh em.

Nhận ra cô khẩn trương và bất an, anh bày ra bộ mặt quan tâm khó thấy: "Có muốn uống một chút rượu để thả lỏng không?"

Dù anh đang mim cười nhưng hoàn toàn không trấn an được tâm tình của cô.

Vừa nghĩ đến việc sắp xảy ra, cô hận không thể đánh mình bất tỉnh, tỉnh lại toàn bộ nhục nhã sẽ kết thúc, cô không cần phải đối mặt với nó trong lúc tỉnh táo.

"Không cần." Cô lắc đầu, cô không cần uống rượu, chỉ cần mọi chuyện mau chóng kết thúc để cô có thể nhanh nhanh rời khỏi đây.

"Nếu vậy..." Anh bước đến sofa cầm một cái túi đưa cho cô: "Cô phải thay nó."

"Đây là..." Cô nhận lấy túi đồ, tò mò liếc mắt nhìn. Trong túi là một bộ váy ngủ voan mỏng đỏ tươi, sờ vào hết sức mềm mại.

Khi cô nhận ra rằng đó chính là đồ lót, thì gương mặt tái nhợt nhất thời đỏ lên. Y phục như thế ngay cả chạm qua cô cũng không muốn, nói gì đến mặc vào.

"Tại sao muốn tôi mặc cái này?" Cô buồn bực hỏi.

Chuyện ngày hôm nay chỉ xem như là một cuộc giao dịch, cô có cần thiết phải ăn mặc như yêu tinh để tới dụ dỗ anh ta không?

"Bộ dáng này của cô không thích hợp. Không có một người đàn ông nào có hứng thú đối với một xử nữ già". Anh nhăn mày khinh thường cô, giống như đi guốc trong bụng cô vậy.

Bắt bẻ cô là việc đầu tiên trong kế hoạch, thật ra anh khá thích những cô gái ăn mặc đoan trang, những cô gái ăn mặc diêm dúa không phải là khẩu vị của anh.

Cái gì? Xử nữ già? Cô tự động dâng tới cửa, anh ta còn ghét bỏ.

Lòng tự ái yếu ớt bị tổn thương, cô nói: "Nếu như không hài lòng với tôi, anh cũng không cần phải miễn cưỡng mình."

"Hôm nay là cô đến cầu cạnh tôi, cô không nghĩ ra cách gì khiến tôi hài lòng, vậy giao dịch này của chúng ta lập tức hủy bỏ, điều kiện mà chúng ta đã thỏa thuận sẽ không có hiệu lực."

T T! Cô thật đúng là khóc không ra nước mắt mà.

Cô chẳng những phải cùng người đàn ông này lên giường, mà cô còn phải làm cho anh ta có hứng thú muốn lên giường với cô.

Chuyện đã đến nước này, cô không thể nào bỏ chạy được, như vậy thực không có nghĩa khí. Hiện tại việc duy nhất cô có thể làm là tự thỏa hiệp, tận lực thỏa mãn người đàn ông này, sau đó mang đơn đặt hàng đã mất trở về.

Cắn răng, cô ngoan ngoãn cầm túi lên.

"Đi đâu để thay đồ?"

"Ngay tại chỗ này." Anh vòng tay trước ngực, bày ra điệu bộ chờ xem kịch vui.

Không phải là muốn cô biểu diễn một màn thoát y trước mặt anh ta đấy chứ?

"Nhanh lên một chút!" Anh cố ý thúc giục cô.

"Anh!" Đây rõ ràng là muốn làm cô mất mặt. Cô chắc chắn tối nay là lúc anh nhục nhã cô, còn về phần lên giường thì cũng không nhất thiết.

Diêm Trọng Uy anh không phải người hễ thấy con gái thì đều có thể lên giường, anh cũng không phải là sắc lang, chỉ là thỉnh thoảng anh cần dùng họ để phát tiết thôi.

"Cô có thay hay không?" Anh nhếch mày lên, những lời nói ra tràn đầy sự uy hiếp.

"Tôi không muốn thay ở đây." Cô kiên trì nói.

"Như vậy cũng được."

Nghe anh nói lời này cô thở phào nhẹ nhõm, nghĩ rằng sự kiên trì của mình rốt cục đã thành công.

"Nếu cô không muốn thay ở đây cũng được thôi, tôi sẽ tự mình thay cho cô."

Thái độ của anh vô cùng kiên định khiến người khác không thể không tin rằng anh sẽ làm thật.

"Anh!" Cô ngây dại.

Một lúc sau.

"Còn chưa thay sao?" Anh đưa tay ra: "Đây là cô đang mời tôi đến giúp cô đúng không?"

Cô trợn mắt, dĩ nhiên là không rồi. Cô vừa tức, vừa thẹn, cũng không nghĩ ra được bất kì biện pháp nào. Người đàn ông này quả thật là khắc tinh của cô.

Được rồi, thay thì thay. Cô mà sợ anh ta chắc? Cứ coi cái áo lót như bikini là được rồi, mặc dù trước đây cô chưa từng làm việc này

bao giờ song bất cứ việc gì cũng phải có lần đầu tiên.

Cô cắn chặt răng, bắt đầu cởi quần áo, ở trong lòng tự an ủi chính mình.

Nhưng mà chiêu này quả thật không có kết quả, từ trước đến nay cô chưa bao giờ ở trước mặt người lạ mà thay quần áo huống chi là trước mặt một người đàn ông. Cô vô cùng khẩn trương, toàn thân đều phát run.

Nheo mắt lại, anh nhìn cô chằm chằm. Ha ha ha! Kịch hay sắp lên sàn.

Cô gái này bề ngoài xinh đẹp, chỉ là cô rất gầy, dáng người chắc cũng chẳng có gì đáng để mong đợi, thưởng thức. Anh chuẩn bị khi cô thay quần áo xong sẽ tìm khuyết điểm trên cơ thể cô để chê bai, rằng điều kiện của cô không đủ tốt, không có tư cách lên giường cùng anh, sau đó kết thúc trò chơi này.

Có câu gậy ông đập lưng ông, anh sẽ đem tất cả nhục nhã mà anh phải chịu trút hết lên người cô.

Đinh Vũ Thiến không biết được suy nghĩ của anh, chỉ là cố gắng "giải phóng" quần áo trên cơ thể mình.

Đầu tiên là áo khoác, sau đó là quần bó. Khi cô trút bỏ lớp quần áo ngoài cùng, ánh mắt anh chọt dừng lại trên đôi chân ngọc của

"Chân của cô..."

Đang chuẩn bị lên tiếng chế nhạo thì dường như có một thứ gì chặn ngang họng anh, lời định nói cứ như thế nghẹn lại.

Đôi chân của cô vừa thon dài lại trắng nõn không tì vết, thật sự không có chỗ nào để chê. Anh thật sự không hiểu nổi một người lúc nào cũng ngồi trong phòng làm việc như cô lại có một đôi chân đẹp như vậy. Chỉ có thể nói là do trời sinh!

"Thế nào?" Sau khi nghe anh nhắc đến chân mình, cô cuống quýt cúi đầu nhìn xuống.

"Không có gì, tiếp tục đi".

Anh phất tay ra hiệu cô tiếp tục, chuẩn bị tìm những khuyết điểm khác trên người cô để bắt bẻ. Nhưng trong thanh âm của anh đã lộ ra chút nóng nảy.

Cô cúi đầu, tránh ánh mắt của anh, cởi chiếc áo cuối cùng.

"Cô..."

Sau khi quan sát tỉ mỉ, anh không thể thốt nên lời.

Dáng người cô quả là hoàn mĩ. Ngực đầy đặn căng tròn, vòng eo thon thả, cái bụng bằng phẳng, hai chân thon dài trắng nõn... Thật sự là đẹp không thể tả. Lúc trước anh thật sự đã nhìn nhầm.

Dáng người gầy gò cùng trang phục bảo thủ, anh cho rằng mình sẽ nhìn thấy một dáng người khô quắt, không nghĩ tới vóc dáng cô lại cân xứng, khéo léo như vậy; hơn nữa lại trắng nõn không tì vết, nơi đầy đà căng tròn trêu ghẹo dục vọng của anh.

Diêm Trọng Uy nhìn chăm chú khiến cô cảm thấy vô cùng xấu hổ, cô vội vã cầm chiếc áo lót hấp dẫn trong túi lên chuẩn bị mặc vào, cho dù nó là một lớp vải mỏng không che được bất cứ thứ gì.

"Chờ một chút!" Anh lên tiếng ngăn cản cô.

Cô ngây ngốc ngắng đấu lên, đối mặt với cái nhìn chăm chú của anh.

Theo bản năng tự nhiên, cô đưa hai tay ôm lấy ngực mình. Anh thoạt nhìn giống như...giống như con dã thú ngủ đông đã lâu nay chợt thức giấc.

"Cô còn chưa cởi hết." Giọng nói của anh có chút trầm thấp, khàn khàn.

Ý của anh là muốn cô...cởi hết ư?

Cô cởi như vậy còn chưa đủ sao?

Cúi đầu nhìn nội y còn lại, cô đang suy nghĩ có nên làm theo lời anh hay không?

"Cô chẳng lẽ không biết nội y hấp dẫn nhất chính là không mặc bất cứ thứ gì sao?"

Nếu như cô làm vậy thì có thể mê hoặc được anh. Anh tà ác nhắc nhở cô.

"Ách...Cái gì?"

Cô phải trần như nhộng sau đó mặc vào cái thứ không giống quần áo này vào người sao?

Lúc này mặt cô không ngừng đỏ lên, ngay cả cần cổ cũng đỏ. Mặc bikini đã là một cực hạn, cô không có cách nào trần truồng ở trước mặt một người đàn ông xa lạ.

Cô không động đậy, cả người cứng ngắc giống như một tử thi.

"Cô cởi hay không cởi?" Anh không vui nhíu mày.

"Anh muốn làm gì thì làm đi. Đừng giỡn như vậy có được không?" Cô vừa ngượng ngùng lại vừa xấu hổ.

Hết thảy đều khác xa với suy nghĩ của cô. Cô chỉ muốn làm xong chuyện này một cách nhanh chóng, chứ không phải như một con ngốc đứng đây cho người ta sỉ nhục.

Mà anh thì đang nghĩ tiếp theo sẽ làm gì.

Giờ phút này khi kế hoạch sắp kết thúc, đáng ra anh nên lấy giọng điệu chê bai nói rằng cô làm anh không có hứng thú, sau đó thoải mái nhục nhã cô một hồi rồi kết thúc tất cả ân oán với cô.

Nhưng mà anh lại do dự.

Vẻ đẹp của cô làm anh không muốn dừng lại, anh khát vọng thấy được mọi thứ của cô. Dù sao cũng chỉ là xem một chút thôi mà. Anh tự tìm cho mình một cái cớ, sau đó chậm rãi đi về phía cô.

Anh tiến tới làm cô hoảng sợ, nhưng cô biết đây là việc sẽ xảy ra, cô không thể trốn nếu không đơn đặt hàng sẽ biến mất.

"Thì ra cô thích đàn ông chủ động". Anh mạnh mẽ kéo cô vào lòng: "Vậy để cho tôi nhìn xem cô có đáng giá không?"

Anh cố ý bởi móc cô, đem giá trị của cô so sánh với hàng hóa, bàn tay cũng bỏ đi trở ngại trước ngực cô, một đôi nhũ hoa tròn trịa lập tức chiếm hết tầm mắt anh.

Cô không cách nào che giấu được bầu ngực tròn trịa, trắng nõn khiến người người say đắm. Anh càng không thể nào dời tầm mắt của mình, bàn tay giống như mất đi ý thức, chủ động phủ lên ngực của cô.

Anh đang làm gì vậy? Đây là vợ chưa cưới của Nhan Dật Khải!

Chỉ tiếc rằng lí trí không thể nào kháng cự được dục vọng mãnh liệt. Nơi đó thật mềm mại, cảm giác thật tuyệt vời khiến anh không thể nào buông tay.

Anh chạm vào chợt làm cô run rẩy. Cô sắp không nhịn được mà kêu lên, nhưng như vậy sẽ bị anh châm chọc. Cô cố gắng khiến thần kinh mình tê dại, làm xao nhãng cảm xúc của chính mình. Chỉ có như vậy cô mới có thể bắt buộc bản thân hoàn thành giao dịch trong ngày hôm nay.

Một lần nữa Diêm Trọng Uy tự hỏi bản thân, anh đang làm cái gì? Anh nên đuổi cô đi mới đúng.

Hành động và suy nghĩ của anh hoàn toàn trái ngược, hai mắt anh nhìn chằm chằm vào cô, hai tay hết sức dán chặt vào cô, một chút cũng không muốn rời đi.

Chết tiệt! Anh rốt cuộc đang làm gì?

Trán thấp thoáng xuất hiện mấy giọt mồ hôi, anh vì phản ứng của mình mà không thể nào hiểu nổi.

Anh lại có thể...muốn cô! Lúc nào thì anh bắt đầu có hứng thú đối với phụ nữ? Hơn nữa còn là người phụ nữ của bạn thân.

Anh không ngừng đấu tranh trong lòng, bàn tay vì vậy mà tăng thêm sức tàn phá trước ngực cô.

"Thật là đau!" Anh dùng sức làm đau bầu ngực nhạy cảm, cô sợ hãi co rúm người lại, hai bàn tay theo bản năng kháng cự sự đụng chạm của anh.

A! Cánh tay mảnh khảnh đụng vào lồng ngực rắn chắc, cô không thể nào xê dịch người đàn ông trước mặt, ngược lại khiến cho mình mất đi trọng tâm ngã vào ghế sofa, mắt kính trên mặt rơi ra văng đi chỗ khác. Xong rồi, mắt kính của cô!

Trước mặt một mảnh mơ hồ khiến cô cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Không để ý đến người đàn ông trước mặt, cô quỳ ở trên ghế sofa sờ soạng xung quanh, cố gắng tìm lại mắt kính của mình, nhưng lại không hề chú ý tới cái mông đẫy đà đang hướng người đàn ông phía sau như mời gọi.

"Cô gái đáng chết này, rốt cuộc cô đang làm cái gì vậy hả?"

Mắt thấy cô đang ở trong tư thế vô cùng kích thích, cả người anh toát ra mồ hôi lạnh, hơn nữa thoáng thấy chiếc quần lót màu trắng như ẩn như hiện cùng với cặp mông trắng nõn, khiến cho dục vọng của anh phút chốc tăng cao.

Dù sao tình cảm giữa cô và Nhan Dật Khải cũng không tốt, hai người chia tay chỉ là chuyện sớm muộn, anh cần gì phải để ý quá nhiều, miếng thịt dâng lên trước miệng mà không ăn thì thật có lỗi với bản thân.

Dục vọng từ từ chiến thắng lí trí, anh không ngừng tìm những lí do biện minh cho mình, hoàn toàn không có ý định kìm nén nữa.

Chết tiệt, mắt kính của cô đâu rồi không biết? Đối với phản ứng của anh cô hoàn toàn không biết, vẫn tiếp tục tìm mắt kính của mình.

Trong lúc bất chợt thân thể của cô bị nhấc bổng lên, hơi thở cùng nhiệt độ nóng rực khiến cô ý thức được mình đã rơi vào trong lòng Diêm Trọng Uy.

"Anh làm gì vậy?" Liếc mắt nhìn gương mặt anh, cô cảm thấy vô cùng sợ hãi.

"Nhanh như vậy mà đã quên mục đích tới đây sao?" Anh nhỏ giọng giễu cợt cô, tiếng cười trầm thấp nồng đậm dục vọng.

Anh cũng không tính ở trong phòng khách ăn cô, anh muốn đem cô về phòng ngủ từ từ thưởng thức, dù sao cô cũng vô cùng đặc biệt, đặc biệt đến mức khiến cho anh động lòng.

diendanlequydon.com

Đơn đặt hàng của tập đoàn Dương Thăng đã trở về, công ty Đinh thị lập tức trở lại bình thường.

Giữa lúc mọi người tuyệt vọng, Đinh Vũ Thiến một mình đem đơn đặt hàng quay trở lại, khiến cô trở thành người hùng trước mặt mọi người. Cả công ty từ trên xuống dưới đối với năng lực của cô càng thêm bội phục, ngay cả ông Đinh cũng tự hào khen ngợi con gái của mình.

Đối với sự khen ngợi của người khác, cô cực kì khó chịu. Kết quả này không phải dựa vào năng lực của cô mà có được, mà là dựa vào việc bán thân để đổi lấy. Cho nên đối với những lời khen ngợi của người khác, chỉ càng khiến cô cảm thấy vô cùng nhục nhã.

Dĩ nhiên là cô không thể nào tiết lộ cái bí mật đáng sợ này ra ngoài. Đem tất cả mọi chuyện chôn sâu vào trong lòng, đồng thời bóng dáng của anh lại hiện lên trong tâm trí cô, cắt đứt mọi suy nghĩ của cô.

Cô không quên được sự đòi hỏi ngang ngược của anh, cũng không quên được sự dịu dàng của anh, càng không quên được thời khắc cô và anh cùng lên thiên đường.

Bời vì quá kích thích nên cô không quên được anh, là như vậy chăng?

Dù sao cô cũng chưa từng cùng với người đàn ông khác nào ngoài anh, khó tránh khỏi đối với người đàn ông đầu tiên liền khắc sâu vào trong tâm trí.

Mặc dù cô cố gắng quên đi chuyện kích tình hôm ấy, hy vọng với anh chuyện này sẽ sớm phai nhạt, nhưng sự thật lại khác hoàn toàn với suy nghĩ của cô. Thậm chí trong giấc mơ cô cũng nhớ đến anh, thấy mình được anh ôm hôn và vuốt ve.

Cô không phải bị điên rồi đấy chứ? Thế mà vẫn không quên được chuyện hoang đường đó. Chẳng lẽ cô thật sự không thoát ra khỏi nó được sao?

Cô thật sự tức giận vì mất đi tự chủ, trong đầu cô đang là một mảnh rối loạn, cô lại nhận được điện thoại khiến mình phát điên.

"Alo, là tôi."

Một giọng nói trầm thấp dễ nghe từ trong điện thoại truyền tới.

Giọng nói này như muốn chọc thủng màng nhĩ của cô, hại cô suýt nữa ngã từ trên ghế xuống đất.

Là anh!

Mặc dù chỉ có mấy chữ ngắn ngủn nhưng cô lại nhận ra đây là giọng nói của Diêm Trọng Uy.

Hơi thở ấm áp cùng giọng nói trầm thấp luôn quanh quẩn bên tai cô, khiến cô muốn quên cũng không thể nào quên được.

"Thật xin lỗi, tôi không biết anh là ai?"

Giọng nói cô run rẩy, cô giả bộ không nhận ra anh. Vì tôn nghiêm, cô không thể nào tiết lộ ra rằng mình vẫn luôn nhớ đến anh.

"Vậy sao? Vậy thì tôi nhắc cho cô nhớ." Anh phát ra tiếng cười tà ác: "Tôi là người đàn ông đầu tiên của cô."

Người đàn ông đầu tiên!

Chuyện này thật sự khiến cô khổ sở, nếu như anh ta không mở bình thì ai biết trong bình có gì chứ. Một câu nói như vậy lại đánh trúng vào nỗi đau của cô.

"Anh!" Cô tức đến phát run: "Anh gọi điện tới có việc gì?"

"Tôi tìm cô còn có chuyện khác sao?" Anh thấp giọng cười một tiếng: "Tối nay chỗ cũ, không gặp không về."

"Anh nói cái gì? Tôi..."

Cô còn chưa nói hết câu, điện thoại vang lên những tiếng tút tút...Anh ta đã cúp điện thoại.

Có lầm hay không? Chỉ một cuộc điện thoại liền bắt cô tới phục vụ anh ta?

Đến giờ, Đinh Vũ Thiến ngay lập tức chạy đến chỗ Diêm Trọng Uy.

"Anh xem tôi là cái gì? Gái gọi ư?" Cô dĩ nhiên biết mục đích anh ta gọi mình đến. Cô không thể nào không đến vì anh ta đang nắm trong tay sự sống còn của công ty. Cô sợ nếu cô không đến thì công ty sẽ phải đóng cửa.

Diêm Trọng Uy dựa vào ghế sofa, hai chân duỗi thẳng, thưởng thức bộ dạng tức giận của cô.

"Có bao nhiều mỹ nữ muốn bò lên giường của tôi, tôi còn chưa đồng ý đâu!" Mới nếm thử mùi vị ngọt ngào của cô, anh có chút quyến luyến, vì vậy bỏ qua ý nghĩ thử một lần rồi đá bay, lần nữa gọi cô tới.

"Nếu ai có hứng thú, anh cứ gọi họ tới, không cần làm phiền đến tôi". Lấy tay chỉ vào anh, cô tức giận la to.

Con người này là một người tự cao tự đại, là một con heo đất, anh ta tưởng ai cũng muốn tới phục vụ anh ta sao? Nếu không phải vì công ty, anh ta cho rằng cô sẽ chủ động hiến thân ư?

"Thế nào, cô không muốn lên giường với tôi sao?" Trong giọng nói của anh mang theo vài phần tiếc nuối, nhưng mà biểu tình trên mặt thì coi đó là chuyện bình thường.

Anh biết cô đối với mình không thể nào quên, mùi vị đêm đầu tiên và tất cả của anh, thậm chí cả đời này cũng không quên được.

"Tôi nghĩ cũng chẳng nghĩ, chứ nói gì đến từ 'muốn'". Cô cắn răng nghiến lợi nói.

"Nhưng mà tôi thực sự nhớ cô đến sắp chết rồi. Chỉ cần cô dùng thân thể ngọt ngào của mình giết chết tôi, tôi sẵn sàng chết trên người cô." Anh cười vô cùng gian trá, không nghĩ tới một con người từ trước đến giờ lạnh lùng như anh lại có giọng điệu bỡn cợt này.

Cô gái này luôn luôn có thể khiến anh bày ra những vẻ mặt từ trước đến nay anh chưa từng thấy.

"Làm sao anh có thể..." Cô muốn chỉ trích lời anh ta vừa nói, không muốn tiếp tục cùng cãi vã, muốn cùng anh ta vạch rõ ranh giới.

"Tôi đã dùng thân thể của mình chuộc tội rồi, từ nay về sau chúng ta không còn bất cứ quan hệ nào nữa, anh không cần đến quấy rầy tôi."

"Tôi có nói là tôi đã tha thứ cho cô rồi sao?" Anh quyết định ăn vạ cô thêm lần nữa.

"Này, như vậy là sao?" Cô ngạc nhiên không hiểu.

"Cô phải hầu hạ tôi cho đến khi tôi hết giận mới thôi". Anh cũng chưa xác định là nếu như không thấy cô nữa sẽ thế nào, nên tạm

thời cứ kéo dài thời hạn ra trước đã.

"Anh là tên bỉ ổi vô liêm sỉ, là người nói mà không giữ lời." Cô hết sức tức giận, không nghĩ tới tỗng giám đốc của một công ty lớn lại là một kẻ lật lọng như vậy, còn muốn ép một cô gái như cô.

"Tôi từng nói chỉ muốn cô một lần thôi sao?"

"Anh!" Cô cứng họng.

Đúng là anh ta có nói cùng cô lên giường, nhưng chưa từng nói qua muốn lên mấy lần.

Anh mở tay ra, trên mặt đều là biểu hiện thắng lợi.

Cô không thể tưởng tượng trên đời này lại có người mặt dày đến thế. Dù có chuyện gì đi chăng nữa, cô đều sống an nhàn sung sướng, làm một đại tiểu thư chính hiệu. Muốn cô mặt dày chủ động hướng người đàn ông này hiến thân, tự hạ thấp giá trị con người của mình, trở thành bạn trên giường của anh ta sao?

"Nếu không phải công ty Đinh thị sắp đóng cửa, cô tưởng rằng tôi sẽ gặp cô à?" Anh đưa ra con át chủ bài, không sợ cô không theo ý mình.

"Anh...anh thật là quá đáng! Tại sao có thể dùng loại thủ đoạn này để uy hiếp phụ nữ, không sợ bị thiên lôi đánh sao?"

Cô đã giận đến mức có suy nghĩ muốn giết anh rồi.

"Chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu". Đời này anh chưa bao giờ cười đến hạ lưu như vậy.

"Đến đây đi, đêm xuân ngắn ngủi, chúng ta đừng lãng phí thời gian nói nhảm nữa."

Anh đi tới cầm lấy cánh tay cô, cứng rắn đem cô giam cầm trong ngực anh.

"Không muốn, anh buông tôi ra." Dính sát thân hình cao lớn cùng với dục vọng khổng lồ của anh, cô xấu hổ muốn đẩy anh ra, nhưng cô bị những ngón tay anh mạnh mẽ áp chế ở phía sau, cô chỉ có thể liều mình giãy giụa.

"Đừng không biết trái phải". Anh từ từ cởi nút áo trước ngực cô: "Cô biết tôi sẽ không thả cô ra, cũng như cô không thể cự tuyệt tôi."

Anh nheo mắt nhìn nơi đẩy đà lộ ra của cô: "Sao cô không im lặng giao bản thân mình cho tôi, cô biết tôi có thể cho cô những gì mà, không phải sao?"

Lời nói này giống như lời cảnh cáo, cô bỗng nhiên ngừng giãy giụa.

Đúng vậy cô có cách gì cự tuyệt anh đây? Cự tuyệt có thể khiến anh thay đổi ý định sao?

Quay đầu, cô khổ sở nhắm mắt lại.

"Đây mới là cô gái ngoan của tôi." Nhìn thấy cô không giãy giụa nữa, anh mim cười gỡ mắt kính của cô xuống, sau đó bắt đầu trêu đùa trên người cô.

Lặng lẽ chịu đựng tất cả, thân thể cô bắt đầu có phản ứng.

Dục vọng to lớn, khiến cho cô thở gấp không ngừng, cả người run rẩy, cô đã không phân biệt rõ là mình bị thuần phục hay bị uy hiếp dưới mị lực của anh.

Churong 5

Công ty vận chuyển buôn bán ngày càng đi vào quỹ đạo, nhưng cô lại buồn phiền vì bị tên Diêm Trọng Uy uy hiếp cả ngày.

Lần đầu tiên, cô bỏ dở công việc, đặc biệt xin nghỉ ba ngày trốn lên núi Dương Minh, đến tiệm cơm Ôn Tuyền ăn uống. Nói là đi nghỉ phép thật ra là để tránh bị Diêm Trọng Uy quấy rầy.

Rời phòng làm việc, không một ai có thể tìm thấy cô, cho dù anh ta có muốn gọi điện kêu cô đến phục vụ thì cũng phải chờ cô trở về.

Theo đường đá lên núi, dọc đường đi quang cảnh rực rỡ, nhưng cô lại không có tâm tình thưởng thức. Hình ảnh Diêm Trọng Uy đã sớm chiếm lấy tâm trí cô. Cô thậm chí còn nhớ lại cảm giác khi được anh ôm hôn, không hiểu sao nhịp tim liền tăng nhanh, khuôn mặt nóng bừng, giống như là một cô gái mê trai vậy.

Không! Cô rốt cuộc lên núi làm gì chứ? Không phải là muốn trốn tránh anh sao? Tại sao lại cón nhớ đến anh cơ chứ?

Nghỉ đến đây, con mắt chất chứa dục vọng của anh lại một lần nữa hiện ra trong tâm trí cô.

Cút đi!Cút đi!Cút đi!

"Anh cút ngay cho tôi, đừng bám theo tôi nữa!" Cô ôm đầu, hét ầm lên.

"Nơi này không có ai khác, cô muốn nói tên nào cút đi vậy?"

Một giọng nói trầm thấp ở giữa núi rừng truyền đến, vừa quỷ dị nhưng lại có chút cảm giác quen thuộc.

Trời a!

Cô không phải là điên rồi chứ? Hiện tại không chỉ đầu óc, mà ngay cả lỗ tai cũng nghe ra thanh âm của anh ta rồi sao?

"Cút ngay, anh cút ngay!" Cô không ngừng huơ tay, cố gắng đuổi đi ảo giác quanh quần ở trong tâm trí.

"Cô tại sao lại muốn tôi cút ngay?"

Giọng nói trầm thấp, thanh âm quen thuộc kia lại vang lên.

Bây giờ giọng nói này không giống như ảo giác, mà ở rất gần, dường như ở ngay phía sau cô.

Trời! Làm sao có thể như vậy?

Diêm Trọng Uy là một người cuồng công việc, không biết cùng những nhân vật cao cấp nào đi họp rồi, làm sao có thể xuất hiện ở trên núi lúc này được chứ?

Ao giác, ảo giác, nhất định là ảo giác! Nhưng ảo giác sao có thể chân thật như vậy? Kiềm chế lại suy nghĩ của mình, cô bất chợt xoay đầu lại.

"Anh!" Giống như thấy được hình ảnh của anh, cô há to cái miệng nhỏ nhắn.

Thật sự là anh!

Diêm Trọng Uy đứng cách đó không xa, như cười như không cười nhìn cô.

Ò, dường như ông trời đang đùa giỡn cô hay sao? Cô đã trốn lên núi rồi mà người đàn ông này vẫn như âm hồn không tán quấn lấy cô.

"Anh... anh tới đây làm gì?" Một hồi lâu sau cô mới có thể miễn cưỡng nói chuyện.

"Cô đến đây làm gì thì tôi cũng giống như vậy" Anh đi đến gần cô.

Chẳng lẽ anh ta cũng là khách du lịch?

Cô kinh ngạc, nghi ngờ nhìn chằm chằm anh.

Thế giới lớn như vậy, tại sao anh ta lại tới núi Dương Minh, mà núi Dương Minh lớn như vậy, làm sao anh ta cũng tới công viên này?

Tất cả những việc này đều không phải là sự trùng hợp.

Ngày hôm qua, anh gọi điện thoại không tìm được cô, lại dò ra được điểm đến của cô, nhất thời hứng chơi đùa nổi lên, muốn cho cô một bất ngờ thú vị, vì vậy ngay khi cô đặt chân đến tiệm cơm, anh một đường theo đuôi cô, chuẩn bị thời cơ nhảy ra xem bộ dáng kinh ngạc của cô.

Anh từ trước đến nay luôn kinh thường những trò chơi nhàm chán này, nhưng lần này lại cảm thấy hứng thú dồi dào. Phản ứng của cô rất thẳng thắn, không chút giả tạo, hoặc có lẽ cô làm bộ kinh hoàng để hấp dẫn anh, để cho anh tiếp tục muốn trêu chọc cô.

"Xin anh hãy rời đi được không? Tôi không muốn nhìn thấy anh." Cô một mực hi vọng người đàn ông này có thể lập tức biến mất hoàn toàn trong tầm mắt cũng như trong suy nghĩ của cô, vậy

mà hết lần này tới lần khác anh ta lại cứ cố tình xuất hiện trước mặt cô.

"Cô nói năng thật là kì quái!" Anh nhàn nhạt nói: "Nơi này là phong cảnh quốc gia, cũng không phải là sản nghiệp của Đinh gia, tại sao tôi phải rời đi chỉ vì cô muốn như thế?"

"Tôi..." Bị anh nói như thế, cô nhất thời thốt không nên lời: "Anh không đi có phải không? Được, vậy thì tôi đi!"

Nghiêng đầu, cô tức giận hướng về phía khác rời đi.

"Không cho đi!" Anh thu xếp bớt công việc là vì muốn có thời gian đi chơi cùng với cô, sao có thể dễ dàng để cô đi như thế chứ!

Anh ta cho rằng mình là ai chứ? Có thể ra lệnh cho cô ư? Cô không nói nhiều lời với anh, tự mình đi về phía trước.

"Cô thật sự quên hiệp ước của chúng ta rồi ư?" Trong mắt thoáng hiện ra một tia hài hước, anh lên tiếng nhắc nhở cô.

Hiệp ước?

Nghe thấy từ này cô kinh hãi dừng bước.

"Cô nên nhớ nếu không tuân theo hiệp ước thì sẽ có hậu quả gì!" Giọng nói của anh mặc dù bình thản, nhưng ý uy hiếp lại rõ rành rành.

"Anh rốt cuộc muốn như thế nào?" Cô xoay người, cắn răng nghiến lợi, trừng mắt nhìn anh: "Đây là thời gian tôi nghỉ phép, chẳng lẽ ngay cả quyền lợi nghỉ phép tôi cũng không có?"

"Vậy tôi sẽ nhắc nhở cô một lần." Anh bá đạo nói: "Trước khi tôi hết giận, cả người của cô đều thuộc về tôi, cô xin công ty nghỉ phép đó là chuyện của cô. Về phần tôi, tôi muốn cô làm gì thì cô phải làm cái đó, chỉ cần cô để cho tôi cảm thấy không hài lòng thì hiệp ước này coi như hủy bỏ."

Có lầm không vậy?

Người đàn ông này dường như yêu cầu càng ngày càng nhiều!

Vừa mới bắt đầu chỉ cần cùng anh lên giường, hiện tại lại muốn cô phải nghe theo lời anh. Cô không phải là người trời sinh ra làm phận nô tì, từ nhỏ đã để cho người ta sai bảo.

"Tại sao anh có thể tự tiện thêm nhiều điều trong hiệp ước?" Cô tức giận, vung tay loạn xạ trên người anh: "Ban đầu không phải chúng ta đã nói rõ là chỉ có lên giường thôi sao? Tại sao bây giờ anh lại bắt tôi phải làm cái này, cái kia chứ?"

Diêm Trọng Uy buông tay: "Bởi vì tôi thấy vui vẻ, bởi vì tôi thích, bởi vì tôi muốn chiếm hết ưu thế của cô, bởi vì..." Bởi vì chỉ có như vậy anh mới có thể muốn thấy cô lúc nào thì sẽ nhìn được ngay lúc ấy.

Cũng không biết tại sao, anh không những muốn cùng cô lên giường mà những lúc không có chuyện gì lại muốn nhìn cô lâu hơn một chút, muốn được trêu chọc cô.

"Bởi vì anh thích bắt nạt kẻ yếu, bởi vì anh muốn thấy tôi khổ sở." Cô tức giận đến mức vành mắt cũng hồng hồng: "Có phải bắt nạt một người con gái không có năng lực phản kháng khiến cho anh cảm giác rất thành tựu? Nhìn một người con gái phải nhẫn nhục chịu đựng khổ sở mới khiến anh hết tức giận đúng không?"

Trông thấy mắt cô phủ một tầng hơi nước mỏng, ngực anh chợt co rút đau đớn.

"Thế nào? Theo tôi đi dạo đây đó một chút khiến cô rất uất ức sao?" Anh thở dài: "Chẳng lẽ như vậy là bắt nạt cô, khiến cho cô khổ sở?"

Nước mắt của cô khiến anh mềm lòng. Giống như đêm đầu tiên hai người triền miên, nó cũng khiến anh mềm lòng mà không yêu cầu cô thêm lần nữa.

"Nhưng mà, tôi không muốn nhìn thấy anh!" Cô nói thật lòng. Cô tránh anh còn không kịp, làm gì có tâm tư cùng anh tản bộ.

"Cô chán ghét tôi sao?" Vẻ mặt anh bắt đầu trở nên cứng ngắc.

"Tôi..."

Cô chán ghét anh sao? Nói thật cô cũng không muốn nói qua cái vấn đề này. Cô xác thực rất ghét anh dùng thủ đoạn uy hiếp cô, còn có ghét con người anh hay không...Cô dường như không có cách nào để xác định. Hơi thở của anh, hình bóng của anh không ngừng quấy nhiễu suy nghĩ của cô, in sâu vào trong tâm trí, khiến cho cô chỉ muốn tránh mặt anh. Bởi vì tự ái cô không cho phép mình suy nghĩ đến anh, người đàn ông đã chiếm đoạt thân thể cô.

Chỉ là tại sao cô không thể ngừng nhớ về anh? Tại sao tất cả của anh đều quanh quần trong đầu cô không chịu rời đi?

Cái này hình như ...ách...hình như là...Chẳng lẽ là...

Nghĩ đến đây, sắc mặt của cô thay đổi. Ông trời ơi, tại sao lại có thể để cho cô thích cái tên đàn ông bá đạo này?

Không thể nào!

"Bất kể cô có thích hay không, bây giờ cũng phải đi cùng với tôi!" Thấy cô ngây ngốc một hồi lâu mà không có phản ứng, anh không nói hai lời liền kéo tay cô đi lên đỉnh núi.

"Đừng đụng vào tôi!". Nhận ra rằng mình thật sự thích anh, cô vội vàng hất tay anh ra.

Hu hu hu... Cô không muốn thích anh, thật sự không thể thích anh, mà anh cũng không thể nào thích cô được!

"Cô!" Vẻ mặt anh chợt trở nên cứng ngắc. Anh lạnh lùng nói: "Cô nghe cho rõ đây, dù dưới bất kì hình thức nào, tôi muốn cô đi thì cô phải đi." Cô cự tuyệt làm tâm hồn anh tổn thương nghiêm trọng: "Bây giờ thì đi cùng với tôi một chút, nhanh lên!"

Thái độ của anh làm tổn thương lòng tự ái yếu ớt của cô.

Cô phát hiện mình thích anh đã đủ buồn bực, hết lần này tới lần khác anh còn cố tình đối đầu với cô, ra mệnh lệnh bắt cô phải thực hiện, khiến cho cảm xúc của cô nhanh chóng bộc phát.

"Tôi cũng là người, không phải là đầy tớ của anh! Tôi đã hết sức biểu hiện áy náy của tôi rồi, tại sao anh vẫn đối với tôi như vậy?" Cô bị chọc cho tức giận.

Trừ bỏ giận anh, cô càng giận chính bản thân mình. Anh hoàn toàn không biết tôn trọng cô mà cô lại còn đi thích cái tên khốn

"Bởi vì tôi còn đang tức giận, bởi vì cơn giận của tôi còn chưa tan, ai bảo cô đắc tội với người không nên đắc tội". Không để ý tới kháng cự của cô, anh một lần nữa kéo tay cô.

"Anh cứ tức giận đi, tốt nhất tức đến chết luôn đi!" Cô cố gắng thoát khỏi anh, nhưng dùng sức quá lớn khiến cô mất đi thăng bằng, không cẩn thận bị trượt chân.

"Á!" Trời đất quay cuồng, cô kêu thảm một tiếng, ngã xuống bậc cầu thang đá.

"Cô..." Anh giật mình, vội vàng chạy lại xem xét: "Cô có sao không? Có bị thương nặng lắm không?"

Ôi mẹ ơi, thật là đau chết người! Ngoại trừ cái mông như muốn bể nứt ra, mắt cá chân của cô cũng bị trật. Haizzz, hôm nay nhất định là ngày xui xẻo, làm chuyện gì cũng không tốt. Mới sáng sớm liền đụng phải anh, tên đại sát tinh, bây giờ còn bị té suýt thành kẻ tàn tật.

"Tôi đỡ cô". Trên mặt anh, sự ngang ngược đột nhiên biến mất thay vào đó là vẻ mặt lo lắng.

"Ai cần anh giúp chứ, tránh ra". Đáng ghét, đúng là giả mù sa mưa (ý là giả bô ak).

Nếu không phải tại anh ta, làm sao cô có thể bị té chứ? Cô tức giận gạt tay anh, muốn đứng lên nhưng mà vô dụng, mắt cá chân của cô vô cùng đau đớn.

Nhìn cô giống như một con côn trùng giãy giụa trên mặt đất, anh không khỏi cảm thấy vừa tức giận vừa buồn cười.

"Lên đây!" Anh xoay người, ngồi xổm trước mặt cô, chỉ vào lưng mình.

"Cái gì?" Cô nhìn tấm lưng rộng rãi của anh.

"Tôi cõng cô."

"Không cần". Cô hiện tại đang rất tức giận, không muốn nhận sự giúp đỡ từ anh.

"Không được tùy hứng". Anh trầm giọng nói: "Chân của cô bị trật rồi, nếu như không kịp thời xử lí, vết thương sẽ sưng lên. Bây giờ cô lập tức bò lên cho tôi." (nguyên văn nha)

Hừ, người đàn ông này ngay cả khi giúp đỡ cũng bá đạo như vậy.

Hết lần này tới lần khác, giọng nói của anh giống như thôi miên, khiến người khác không thể nào không nghe theo, giống như không nghe theo lời anh thì mình chính là một đứa trẻ ngang ngược.

Cũng không biết anh nói có đúng hay không, thế nhưng bị dọa bởi khí thế của anh cô vẫn ngoan ngoãn leo lên, để cho anh cõng xuống núi.

Trở lại tiệm cơm, Diêm Trọng Uy lập tức gọi phục vụ mang đá lên, anh dùng khăn lông bọc đá lạnh chườm cho cô.

"Như thế nào? Có thoải mái hơn chút nào không?" Nắm mắt cá chân mảnh khảnh của cô, anh dùng khăn lông nhẹ nhàng mát xa vùng bị sưng cho cô.

"Tốt hơn nhiều rồi". Mặc dù hai người đã có quan hệ thân mật, nhưng khi anh chạm tay vào mắt cá chân của cô cũng khiến cô không nhịn được mà đỏ mặt.

Kể từ khi cô bắt đầu tự tắm rửa, chưa từng có người sở vuốt mắt cá chân cô, nhưng bây giờ nó lại được một người đàn ông cầm trong tay xoa bóp. Vì thế cô không được tự nhiên mà vặn vẹo thân thể, khi bàn tay anh vuốt ve qua lòng bàn chân thì không nhịn được run rẩy. Nhất thời, khuôn mặt cô càng trở nên đỏ hơn.

"Chân cô sưng rất to, tạm thời không thể mang giày cao gót". Anh hoàn toàn không chú ý đến phản ứng của cô, chuyên tâm xem xét vết thương cho cô.

"Vậy sao?" Cô xấu hổ không biết phải nói như thế nào.

Haizzzz, người đàn ông này muốn bá đạo có bá đạo, nhưng lại hết sức thành thục, chững chạc. Về mặt này lại hoàn toàn hơn hẳn vị hôn phu của cô. Diêm Trọng Uy không có vẻ cợt nhả, trên khuôn mặt đều là biểu hiện nghiêm túc, chính vì như vậy mới khiến người khác tin tưởng anh một cách vô điều kiện.

Nếu như vị hôn phu của cô có được một phần chững chạc như vậy, có lẽ cô sẽ chấp nhận cuộc hôn nhân kia.

Trời! Cái quái gì vậy? Cô thế mà lại đem hai người này so sánh với nhau!

Cô cho rằng anh chỉ là đang tức giận, khi nào hết giận, anh sẽ thả cô đi không chút lưu luyến. Coi như cô thích anh thì sao? Cùng lắm anh cũng chỉ là một người khách qua đường trong cuộc đời cô, tương lai giữa hai người căn bản sẽ không có bất kì mối quan hệ nào.

"Ù, có thể". Anh giúp cô dán miếng cao tiêu sưng, giúp cô mang dép, cần thận không làm cô bị đau.

"Đi bộ phải cẩn thận, nếu không sẽ bị trật lại." Anh phủi tay đứng lên, bộ dạng đại công cáo thành (việc lớn đã xong), sau đó

hướng cô dạy bảo.

Cô ngây ngốc nhìn nhất cử nhất động của anh, phát hiện hóa ra anh cũng có vẻ mặt ôn nhu như vậy. Người đàn ông này không phải coi cô là nơi trút giận sao? Nếu đã như vậy, sao anh ta lại phải chăm sóc cho cô như vậy?

Nghi ngờ trong lòng cô càng ngày càng nhiều.

Nếu như anh ta chán ghét cô, chắc chắn sẽ vứt cô ở trên núi, đó mới là sự trừng phạt, tại sao lại phải mất công công cô xuống núi, thậm chí thay cô trị thương nơi mắt cá chân.

Cô không thể nào quên hình ảnh cả người anh ướt đẫm mồ hôi khi cõng cô xuống núi, mặc dù cô rất nhẹ chỉ có hơn bốn mươi kí nhưng mà cõng đi trên một đoạn đường núi dài đó lại là cả một vấn đề.

Anh...có chút nào thích cô hay không?

Nghĩ đến việc này khiến cho khuôn mặt cô đỏ ửng. Trời, rốt cuộc là cô đang suy nghĩ cái gì đây? Chẳng qua là nhìn thấy anh chăm sóc cô cẩn thận như vậy nên cô mới sinh ra cảm giác mong đợi với anh. Cho dù hai người có tình cảm thì sao chứ? Nếu cô có thể cùng với vị hôn phu giải trừ hôn ước thì cũng không thể đảm bảo rằng anh ta sẽ chịu chia tay với bạn gái.

Những thứ ảo tưởng lãng mạn kia không thể nào trở thành sự thật được, cô chỉ tự tìm thêm phiền não cho bản thân mà thôi.

"Đang suy nghĩ gì vậy?" Thấy cô ngơ ngác nhìn mình, anh không nhịn được hỏi.

"Không, không có gì". Giờ phút này mặt của cô đã đỏ như trái cà chua chín.

Cảm tạ ông trời đã không cho anh khả năng nhìn thấu tâm tư người khác. Nếu để cho anh biết cô đang suy nghĩ gì, cô tình nguyện đâm đầu tự sát.

"Bây giờ đi thu dọn đồ đạc, thanh toán tiền xong chúng ta liền quay về nhà." Anh nhanh chóng thu xếp ổn thỏa.

"Trở...trở về nhà?" Cô hôm qua mới tới mà bây giờ đã phải đi về.

"Chân cô bị thương nên về nhà nghỉ ngơi, chẳng lẽ cô còn muốn ở lại chơi sao?"

"Nhưng mà..."

Mặc dù anh nói đúng nhưng cô không muốn nghe theo sự sắp xếp của anh! Ngay cả ba cô cũng chưa bao giờ ra lệnh cho cô như

"Không nhưng nhị gì hết, tôi nói về nhà là về nhà". Ánh mắt anh bắn ra tia nhìn đáng sợ: "Người bị thương thì không được tùy hứng, bất kể cô có đồng ý hay không tôi cũng sẽ đưa cô về." Anh lại bắt đầu bày ra bản tính bá đạo, không cho phép cô mở miệng phản bác. Anh thế mà lại đem hai từ "tùy hứng" dọa cô.

Nhưng bây giờ cô không cảm thấy tức giận. Phát hiện ra anh quan tâm tới cô, lần đầu tiên trong cơ thể cô dâng lên một cảm giác ngọt ngào.

Chuong 6

Ngồi trong phòng làm việc, Đinh Vũ Thiến vội vàng xử lí công việc, nhưng đôi mắt lâu lại liếc về phía chiếc điện thoại.

Trong lòng cô mơ hồ mong đợi Diêm Trọng Uy gọi điện thoại hỏi thăm cô, quan tâm xem vết thương của cô ra sao. Nhưng sự mơ hồ trộn lẫn với chờ mong lại biến thành một nỗi sợ hãi. Cô sợ anh gọi đến với mục đích muốn cùng cô lên giường, nếu như vậy thì làm sao cô chịu nổi đây?

Chỉ là sự mong đợi của cô không thành sự thật, sợ hãi cũng không kéo dài. Chuyện này đã qua hơn một tháng, vết thương của cô cũng hồi phục phân nửa. Trong thời gian này cũng không xảy ra bất cứ chuyện gì cả.

Diêm Trọng Uy không gọi điện thoại tới cũng không hỏi thăm cô, càng không có bất kì đòi hỏi gì. Dường như ân oán giữa hai người đã kết thúc.

Có lẽ anh ta đã hết giận, cho nên không đến tìm cô gây phiền toái. Cô nên tỉnh mộng thôi, vì thích anh là do cô tự nguyện. Đều do cô suy nghĩ nhiều quá! Cho dù là người xa lạ, khi thấy người khác gặp nạn thì cũng sẽ ra tay tương trợ thôi, huống chi cô và anh cũng coi như có chút quen biết.

Một sự mất mát xuất hiện ở trong lòng nhưng đồng thời cũng khiến cô thả lỏng, thật may mắn khi anh ta không đến làm phiền cô nữa, cuộc sống của cô lại có thể quay trở về quỹ đạo vốn có.

Cốc! Cốc!

Hai tiếng gõ cửa rất nhỏ cắt đứt suy nghĩ của cô. Cô nhẹ nhàng nâng mắt lên, hai tiếng "mời vào" chưa ra khỏi miệng, đã nhìn thấy gã họ Nhan đẩy cửa vào hướng cô vẫy vẫy.

"Hey, tiểu Thiến thân ái!" Bước chân nhẹ nhàng, Nhan Dật Khải xách túi lớn, túi nhỏ quà tặng đặt lên bàn làm việc của cô.

"Anh cuối cùng cũng trở về!". Cô tức giận trừng anh ta một cái.

Nhan Dật Khải tuy là cậu hai của tập đoàn Hướng Vinh, nhưng gánh nặng quản lí kinh doanh công ty đều đặt lên anh hai của anh ta, vì vậy anh ta mặc dù không cần phải làm việc cũng có tiền để ăn chơi, cùng gái đẹp phong lưu, tiêu dao tự tại mỗi ngày.

Hơn một tháng trước, anh ta lợi dụng việc ra nước ngoài khảo sát, mang theo đàn bà phong lưu khoái hoạt. Mặc dù trong lòng cô biết rõ ràng, bất quá vì chuyện công ty bận rộn đến sứt đầu mẻ trán (nguyên văn nha), căn bản là không có thời gian chú ý tới anh ta. Hôm nay anh ta trở lại thật đúng lúc, cô có thể cùng anh nói chuyện giải trừ hôn ước.

"Những cái này đều là quả anh mua cho em." Ở nước ngoài vui sướng chơi đùa gần một tháng, anh không quên mua quả mang về trấn an vị hôn thê của mình.

"Để đó." Cô chỉ chỉ ghế salon bên cạnh.

Haiz, đợi Diêm Trọng Uy gọi điện thoại không được, lại đợi được tên củ cải đào hoa họ Nhan này. Suy đi tính lại khiến cô không khỏi thất vọng thở dài.

"Lâu như vậy không thấy, em có nhớ anh không?" Để bày tỏ lòng nhớ nhung của mình đối với vị hôn thê, anh chuẩn bị dâng cho cô một nụ hôn nồng nhiệt.

Mặc dù thái độ của cô đối với anh vô cùng lãnh đạm, nhưng mà anh đối với vị hôn thê này vô cùng hài lòng. Bởi vì cả ngày bận rộn làm việc, Đinh Vũ Thiến không có quá nhiều thời gian nói chuyện cùng anh. Cho dù sau khi kết hôn, anh tin rằng mình bên ngoài có bao nhiều phụ nữ cô cũng không để ý.

"Nhớ anh ư? Rất tiếc, một chút cũng không!" Cô cầm văn kiện ngăn cản nụ hôn của anh ta: "Bất quá tôi có lời muốn nói với anh".

Cô tính toán lợi dụng cơ hội hôm nay để kết thúc mối quan hệ này, cô không muốn cùng với tên củ cải đào hoa này có bất kì dây dưa gì.

"Anh cũng có lời muốn nói với em." Anh nhẹ nhàng cầm tập văn kiện của cô để xuống, dùng ánh mắt tràn đầy yêu thương nhìn cô.

"Tiểu Thiến, chúng ta kết hôn được không?"

Kết, kết hôn?

Lông mày Đinh Vũ Thiến nhíu lại. Cô đang muốn cùng anh ta chia tay, mà bây giờ anh ta lại muốn kết hôn với cô.

"Anh biết biểu hiện của anh không tốt, luôn chọc giận em." Trên gương mặt tuấn tú nở một nụ cười lấy lòng cô, đôi mắt thâm thúy lộ ra ánh sáng mê người. Anh ta thoạt nhìn giống như một con chó Nhật đáng yêu, chính nhờ cái vẻ mặt này mà anh ta đã bắt được biết bao nhiều trái tim mỹ nữ: "Nhưng mà sau khi chúng ta kết hôn, anh nhất định sẽ là một người chồng tốt, mọi việc đều nghe theo ý em, không bao giờ...đi trêu hoa ghẹo nguyệt nữa".

Anh giơ hai tay lên, thể thốt son sắt với cô.

"Phải không?" Nhìn chằm chằm vào gương mặt tuấn tú chết người kia, cô không dao động một chút nào. Trừ cha mẹ cùng gia thế hiển hách của anh ta ra, gương mặt này đã từng khiến cô mê luyến, nhưng mà bây giờ thì hoàn toàn không còn chút sức hút gì đối với cô nữa.

"Thật vậy, anh phong lưu đã là quá khứ, sau này kết hôn sẽ ngoan ngoãn ở nhà làm một người chồng tốt, mỗi ngày đưa đón em đi làm, buổi trưa còn nấu cơm cho em ăn..." Anh nói nhỏ nhẹ.

Thật ra anh cũng không muốn kết hôn sớm như vậy, nhưng mà ba mẹ lại đưa ra điều kiện rằng chỉ khi nào anh kết hôn mới đưa cho anh một khoản tiền. Nhìn số tiền trong tài khoản anh quyết định kết hôn sớm, vì vậy mới đứng ở đây chịu thiệt thời, cố gắng thuyết phục vị hôn thê của mình.

Thói quen thì làm sao có thể sửa đổi, cô căn bản không tin lời anh ta nói: "Anh nghe tôi nói đây..."

Reng... Reng... Reng...

Đang lúc cô tính mở miệng nói chuyện chia tay, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Ai, là ai cắt ngang chuyện tốt của cô?

Cô bất đắc dĩ bắt máy, trong điện thoại truyền đến giọng nói của thư kí chủ tịch.

"Trợ Lí Đinh, có người khách hàng đến gặp chủ tịch, nhưng mà chủ tịch không có ở đây!"

"Tôi biết rồi." Cô gật đầu, nói: "Đưa vị khách ấy đến phòng khách của tôi, một chút nữa tôi sẽ đến". Cô để điện thoại xuống, trong lòng âm thầm than thở, hôm nay không có cơ hội cùng Nhan Dật Khải nói chuyện chia tay rồi.

"Anh về đi, có gì chúng ta nói chuyện sau."

"Vậy anh đi trước." Nhan Dật Khải gật đầu một cái, bộ dạng vô cùng săn sóc: "Lúc nào cũng vậy, em phải chú ý giữ gìn sức khỏe, đừng quá ham công việc."

Anh lấy tốc độ sét đánh hôn lên trán cô, khiến cô không kịp tránh: "Ngày mai trong nhà anh có cuộc họp mặt, anh cả mời chúng ta. Anh hi vọng em sẽ đến để biết thêm về bạn bè của anh." Gần đây anh tích cực tìm cơ hội cùng cô ở chung, khiến hai người càng thêm thân mật hơn.

"Ngày mai tôi không..." Cô lườm anh ta một cái, tính từ chối, nhưng nghĩ lại lại thay đổi chủ ý: "Vậy cũng được, ngày mai anh tới đón tôi." Nhân cơ hội ngày mai đông đủ, cô nhất định phải nói rõ ràng, cùng anh ta phân rõ giới tuyến.

<u>diendanlequydon.com</u>

Bảy giờ tối, Đinh Vũ Thiến được Nhan Dật Khải đưa đến nhà họ Nhan.

Trong đại sảnh rộng rãi có hơn mười vị khách, người đứng người ngồi đang nói cười vui vẻ với nhau.

"Dật Khải, tôi có chuyện muốn nói với anh." Cô kéo tay anh ta tới một góc của đại sảnh.

Mục đích của cô là tối nay phải nói chuyện rõ ràng với anh ta, tránh cho anh ta có quá nhiều ảo tưởng đối với cô.

"Cái này cho em." Anh ta mang một ly nước đến cho cô: "Em muốn nói với anh cái gì?"

"Tôi muốn nói là..."

Cô nhận lấy ly nước, đang muốn mở miệng nói chuyện chia tay, Nhan Dật Khải đột nhiên lên tiếng ngắt lời cô.

"Chờ một chút, bọn họ đến rồi." Ánh mắt anh ta dừng trước cửa đại sảnh, vẻ mặt không nén nổi sự vui mừng.

"Là ai vậy?" Cô không muốn biết đối phương là ai, nhưng nhìn vẻ mặt hưng phần của anh ta khiến cô tò mò.

"Chính là Diêm Trọng Uy." Anh nói nhanh: "Anh ấy là tổng giám đốc tập đoàn Dương Thăng và cũng là anh em kết nghĩa với anh."

Anh đối với Diêm Trọng Uy từ trước đến giờ đều vô cùng kính nể, cũng không phải bởi vì thành tựu của anh ta, mà là sự tự chủ của anh ta trước những bông hoa xinh đẹp.

Nghe thấy ba từ "Diêm Trọng Uy", sắc mặt của cô bỗng trở nên tái nhợt.

Trời ơi! Tại sao cô chưa bao giờ nghe nói Nhan Dật Khải cùng Diêm Trọng Uy có một mối quan hệ thân thiết như thế chứ, trở trêu thay lại đúng vào lúc gặp lại anh ở nơi này cô mới biết?

"Này, anh làm gì vậy?" Lòng cô đang vô cùng rối loạn thì Nhan Dật Khải đã kéo tay cô đi đến chỗ bọn họ.

Lúc này cô không muốn nhìn thấy Diêm Trọng Uy, cô tình nguyện gặp bất kì trở ngại nào cũng không muốn gặp mặt anh trong tình huống này.

"Đi nhanh lên." Nhan Dật Khải cứng rắn lôi kéo cô: "Có gì thì chúng ta nói sau, bây giờ để anh giới thiệu cho em làm quen với bọn họ."

Vì Đinh Vũ Thiến cố tình giấu giếm cho nên Nhan Dật Khải không biết được chuyện tập đoàn Dương Thăng rút đơn đặt hàng, càng không nói đến chuyện cô cùng Diêm Trọng Uy có mối quan hệ phức tạp.

Hai người lôi lôi kéo kéo, rất nhanh liền gây chú ý khiến mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía bọn họ. Ngay cả khi Diêm Trọng Uy vừa bước vào cửa cũng không nhịn được mà nhìn về phía họ hai lần.

Là cô!

Liếc thấy bóng dáng Đinh Vũ Thiến khiến anh kinh ngạc, mặc dù anh và Nhan Dật Khải cũng khá thân thiết nhưng mà cũng ít khi giao thiệp với anh ta.

Bời vì Nhan Dật Khải chỉ thích cùng con gái lăn lộn, đối với công việc không có hứng thú cho nên anh không ngờ tên hoa tâm này cũng tham gia vào bữa tiệc, càng không ngờ tới anh ta sẽ mang theo vị hôn thê cùng xuất hiện.

"Trọng Uy, đã lâu không gặp." Nhan Dật Khải nhiệt tình bắt tay chào hỏi.

"Đúng vậy, cậu gần đây khỏe không?" Diêm Trọng Uy trả lời qua loa, đôi mắt liếc nhìn về phía gương mặt trắng bệch của cô gái bên cạnh Nhan Dật Khải.

"Cũng không tệ lắm, tớ mới từ nước ngoài về." Anh cười nói: "Cậu cùng Nguyên Du dường như rất tốt a, có phải gần đây có chuyện gì vui không?"

"Anh Dật Khải, anh đừng chọc tụi em." Sau đó rúc vào trong ngực Diêm Trọng Uy, Lí Nguyên Du nở một nụ cười hoàn mĩ: "Trọng Uy bận rộn như vậy, làm sao có thời gian nói những chuyện khác, ngược lại anh đính hôn lâu như vậy, bao giờ mới cưới?"

Ánh mắt chậm rãi hướng về phía Đinh Vũ Thiến: "Nói vậy cô gái này chính là vị hôn thê của anh sao? Có thể giới thiệu cho chúng em làm quen một chút được không?"

Cho tới lúc này, Đinh Vũ Thiến vốn luôn cúi đầu mới ngắng lên nhìn vào Lí Nguyên Du. Đây chính là bạn gái trong truyền thuyết của Diêm Trọng Uy? Cô không nhịn được quan sát, đánh giá Lí Nguyên Du một phen.

Xinh đẹp, ngọt ngào, dịu dàng,...Cô gái này có đủ cả, chẳng trách Diêm Trọng Uy lại chọn cô ấy. Nghĩ như vậy, trong ngực cô thoáng có chút đau đớn.

"Chuyện nhỏ!" Nhan Dật Khải ôm vị hôn thê của mình: "Vũ Thiến, đây chính là người anh vừa mới nhắc đến, Diêm Trọng Uy. Người bên cạnh là bạn gái cậu ấy, Lí Nguyên Du."

Nhan Dật Khải vỗ vỗ bả vai cô, cười hì hì nói với hai người: "Còn đây chính là vị hôn thê của mình, Đinh Vũ Thiến".

"Xin chào cô Đinh, rất vui được quen biết cô." Lí Nguyên Du chủ động vươn tay ra chào hỏi.

"Chào...chào cô." Đinh Vũ Thiến hít sâu một hơi, rồi sau đó dũng cảm ngắng đầu lên. Lúc này cũng chỉ có thể giả bộ như không có chuyện gì rồi tính sau.

"Cô Đinh?" Diêm Trọng Uy lạnh nhạt nói: "Cần gì phải xưng hô xa cách như vậy, bằng vào quan hệ của tôi với Nhan gia, gọi cô là Vũ Thiến cũng không có gì quá đáng chứ?"

Anh vươn tay đem bàn tay xinh đẹp mảnh khảnh của cô ôm trọn vào lòng bàn tay mình: "Thật vui khi được gặp cô."

Cảm nhận được nhiệt độ của anh, cô như bị điện giật nhanh chóng rút tay về: "Tôi...tôi cũng vậy." Liếc mắt về phía Diêm Trọng Uy một cái, cô vội vàng quay mặt đi chỗ khác, sau đó quay về phía Lí Nguyên Du mim cười, nếu không làm như vậy cô cũng không biết mình phải nhìn đi đâu nữa. Mà anh giống như đang chào hỏi với một người xa lạ, vẫn như cũ nhìn về phía cô, vẻ mặt vô cùng tự nhiên.

Anh tại sao có thể...Ách...Không có bất kì phản ứng nào?

Đối vớp phản ứng hết sức tự nhiên của Diêm Trọng Uy, cô cảm thấy cực kì kinh ngạc cùng bất mãn. Có lẽ anh ta căn bản không quan tâm tới cô cho nên mới có thể bình tĩnh đối mặt với cô như

vậy. Đối với anh ta mà nói, cô chỉ là người để gọi tới khi anh ta muốn, chẳng khác nào một người qua đường, có cũng được mà không có cũng không sao. Sự xuất hiện của cô sẽ không làm cho trái tim anh có bất kì dao động nào.

Đó là lí do duy nhất cô có thể nghĩ ra để giải thích việc này một cách hợp lí nhất.

"Tớ cùng Vũ Thiến đang tính chuyện kết hôn." Đang lúc cô ở trong trạng thái miên man suy nghĩ, thì Nhan Dật Khải đột nhiên quăng ra một qủa bom hạng nặng.

Nghe vậy Đinh Vũ Thiến dường như muốn tức điên lên rồi, cô căn bản không có suy nghĩ sẽ cùng anh ta kết hôn. Nhan Dật Khải còn chưa có được sự đồng ý của cô mà đã tung ra tin tức thất thiệt, nếu không phải sợ có quá nhiều người đang nhìn, cô nhất định đã đá anh ta một phát rồi.

"Vậy sao?" Đột nhiên ánh mắt của Diêm Trọng Uy lóe lên, trở nên sắc bén vô cùng.

"Có thật không? Vậy thì tốt quá!" Đối với tin tức này, Lí Nguyên Du dường như cảm thấy vui lây, vẻ mặt hạnh phúc cùng ánh mắt sáng ngời, cơ hồ ngày càng dựa sát vào người bạn trai hơn: "Đến lúc đó phải cho chúng em biết, đừng quên nhé!"

"Dĩ nhiên anh sẽ không quên, đến lúc đó nhất định sẽ thông báo cho em biết đầu tiên." Nhan Dật Khải vui vẻ nói.

Cô vốn muốn lên tiếng phủ nhận nhưng nhìn thấy bộ dạng thân mật của anh cùng bạn gái, tất cả lời muốn nói đều nuốt trở xuống.

Cô biết cô không có tư cách để ghen tị với Lí Nguyên Du, tuy nhiên lại không thể nào nhịn được. Có lẽ cứ xem như là cô đang giận lẫy đi!

Cô miễn cưỡng hướng Nhan Dật Khải nói: "Cùng em đi lấy chút đồ ăn! Em đói bụng!" Đinh Vũ Thiến lần đầu tiên dùng giọng nói thật dịu dàng nói với anh ta.

Nghe thấy thế, cơ thể Diêm Trọng Uy bắt đầu cứng ngắc.

Cô vẫn nhìn Nhan dật Khải, giống như trong mắt cô chỉ có mình anh ta.

Nhìn Đinh Vũ Thiến và Nhan dật Khải cùng nhau rời đi, Lí Nguyên Du không nhịn được nói: "Cô Đinh không những xinh đẹp, hơn nữa lại vô cùng chững chạc, rất hợp với anh Dật Khải."

Cô từ trước đến giờ rất biết lấy lòng người khác, vì vậy nên khen họ một câu. Đáng tiếc những lời này với Diêm Trọng Uy mà nói một chút cũng không lọt lỗ tai, ngược lại còn chọc giận anh.

"Cần gì hâm mộ người khác, hai người cũng rất xứng đôi mà!"

Tiếng cười khẽ cất lên, Nhan Lập Khải ôm một cô gái đến chỗ bọn họ. Nhan Lập Khải chẳng những có vẻ ngoài đẹp trai như Nhan Dật Khải, anh ta cũng như Nhan Dật Khải vô cùng phong lưu, bên cạnh anh ta có vô số mỹ nhân, không phải ca sĩ thì cũng là những cô người mẫu chân dài. Chỉ cần hai, ba lần gặp mặt là trở thành bạn gái của anh ta.

"Anh Lập Khải, bạn gái anh vô cùng xinh đẹp đó!" Lí Nguyên Du mở đôi mắt to trong suốt, trên mặt là nụ cười chân thành, cùng với vẻ mặt tuyệt đối khiến người ta tin tưởng lời cô nói là sự thật.

"Muốn nói cái gì? Rất thích hợp với tôi sao?" Nhan Lập Khải nhếch khóe miệng cười gian, dường như nhìn thấu bộ mặt thật của cô ta.

"Chẳng lẽ không đúng sao?" Lí Nguyên Du trở về với vẻ mặt dịu dàng cười một tiếng.

Diêm Trọng Uy vừa vặn phản ứng ngược lại với cô ta

"Lại đổi bạn gái?" Không để ý tới Trác Tương Tương bên cạnh anh ta, anh nói chẳng kiêng nể gì cả.

Lời anh vừa nói ra, không chỉ khiến mặt Trác Tương Tương thoáng chốc thay đổi, ngay cả nụ cười của Lí Nguyên Du cũng có chút cứng nhắc.

"Cậu uống nhầm thuốc à? Sao cục tức lớn như vậy?" Nhan Lập Khải không để ý một chút nào, dù sao anh thay bạn gái như thay quần áo, đây là sự thật mà cả thế giời đều biết. Chỉ là Diêm Trọng Uy là một người vô cùng nghiêm túc, trước đây anh ta chưa bao giờ có ý kiến đối với cuộc sống của người khác, hôm nay lại ngoài ý muốn lên tiếng chỉ trích anh.

"Hôm nay cậu mời tôi đến không phải là muốn giới thiệu bạn gái mới của cậu chứ?" Diêm Trọng Uy nói ra một câu nghe cực kì chói tai.

Trong con mắt của Trác Tương Tương bắt đầu phun lửa, nếu không phải Nhan Lập Khải đang ôm chặt cô, chỉ sợ cô đã sớm phất tay rời đi.

Diêm Trọng Uy bình thường lời nói cùng thái độ vô cùng nghiêm túc, chưa bao giờ nói chuyện không kiếng nể như lúc này. Không biết tại sao, tối nay anh hễ nhìn thấy họ Nhan thì lại muốn sinh khí, ngay cả hình dáng của Nhan Lập Khải do giống với Nhan Dật Khải cũng khiến anh cảm thấy vô cùng chướng mắt.

"Tôi đề nghị hợp tác với cậu lần này, cậu tính thế nào?" Nhún nhún vai, Nhan Lập Khải không muốn tính toán với Diêm Trọng

Uy, bởi vì anh ta còn có chuyện quan trọng phải nhờ Diêm Trọng Uy giúp một tay.

Tập đoàn Hướng Vinh chuyên kinh doanh đường thủy nay muốn mở rộng vào lĩnh vực hàng không, Nhan Lập Khải hi vọng có được khách hàng lớn là Dương Thăng cùng hợp tác. Chỉ là nhiều ngày đã qua mà Diêm Trọng Uy vẫn chưa có bất kì thái độ gì với chuyện hợp tác này.

Mặc dù Nhan Lập Khải không nóng vội, nhưng mà anh ta lại hi vọng hợp đồng lần này nhanh chóng được kí kết, biến Diêm Trọng Uy trở thành khách hàng tốt nhất.

"Để sau hãy nói." Anh hiểu mục đích hôm nay Nhan Lập Khải mời anh, chỉ là hợp đồng này liên quan đến việc giao hàng sau này của tập đoàn tốt hay xấu, vì vậy anh không muốn công tư lẫn lộn. Chuyện này không thể quyết định qua loa được, huống chi tối nay anh cũng không có tâm tình bàn bạc công việc. Khi nhìn thấy hình bóng của Đinh Vũ Thiến, tâm trí anh đã sớm không còn ở trên người mình nữa rồi.

Cô đã tìm được cách thoát khỏi Nhan Dật Khải, một mình chạy ra ban công hóng mát, muốn cảm xúc của mình trở lại bình thường. Hôm nay thấy anh đi cùng bạn gái, khiến tâm tình của cô vô cùng khó chịu, trong đầu cô đều là hình ảnh hai người bọn họ anh anh, em em, thậm chí cô quên luôn cả mục đích của mình khi đến đây tối nay.

Tỉnh táo lại nào! Cô ôm cái đầu đang phát đau, liều mạng bắt buộc mình không được để Diêm Trọng Uy ảnh hưởng.

Cô tại sao lại bị anh ảnh hưởng chứ? Sau này cuộc sống tương lai của hai người sẽ như hai đường thẳng song song, Diêm Trọng Uy sẽ cùng bạn gái anh sống hạnh phúc vui vẻ, về phần cô sẽ vì sự phát triển của Đinh thị mà cố gắng.

Hiện tại cô không nên ở đây trốn tránh mọi thứ, hẳn là nên cùng Nhan Dật Khải nói rõ ràng, phân tích cho anh ta hiểu rõ, cô không muốn gả cho anh ta vì cô không thích anh ta, càng không có cách nào đểchấp nhận anh ta.

Một bóng người lặng lẽ đi tới phía sau cô, đợi tới khi cô giật mình phát hiện thì tất cả đã quá trễ.

Một đôi tay mạnh mẽ ôm chặt cô, đôi môi bá đạo che đi giọng nói của cô.

Sau một lúc giãy giụa cùng hoảng sợ, hơi thở quen thuộc khiến cô nhận ra thân phận của đối phương.

Là Diêm Trọng Uy! Anh ta làm sao có thể...

Ngây ngốc một lúc, cô bắt đầu giãy giụa, chỉ tiếc là tất cả kháng cự đều vô ích, hai ba động tác đều bị Diêm Trọng Uy chế ngự.

Đây là con người thực sự của anh ta sao? Không phải là săn sóc dịu dàng, động tác của anh trở nên vô cùng thô bạo mà điên cuồng.

"Á!" Khi bàn tay anh vén cao làn váy của cô, từng bước, từng bước xâm phạm vào nơi kín đáo của cô, khiến cô không nhịn được mà hét lên, nhưng hết lần này đến lần khác đều không ngan cản được anh, không còn cách nào khác cô bèn cắn môi anh.

"Cô!" Anh không khỏi buông lỏng tay.

"Anh đang làm cái gì vậy?" Tránh thoát khỏi ngực anh, cô cảm nhận thấy một mùi tanh của máu.

Diêm trọng Uy lạnh lùng nhìn cô, trong mắt có mấy phần châm chọc, còn xen lẫn cả tức giận: "Làm gì ngạc nhiên như vậy?" Anh lấy tay lau máu trên môi: "Mới một tháng không gặp, nhanh như vậy đã quên tôi rồi sao?"

"Anh làm sao có thể..." Cô thở dốc trừng mắt nhìn anh.

Tất cả mọi người vẫn ở trong phòng, bao gồm cả vị hôn phu của cô cùng bạn gái của anh, anh lại xem chuyện "xâm phạm cô" như là chuyện đương nhiên.

"Tại sao lại không được?" Anh cười lạnh: "Cô sớm đã trở thành người của tôi rồi, không phải sao? Chẳng lẽ cô đã quên đi hiệp ước của chúng ta?"

Tối nay khi nhìn thấy cô, tâm tình của anh trở nên biến hóa cực lớn. Đáng lẽ anh đã tính kết thúc mấy ngày hoang đường này, hoàn toàn cùng cô chấm dứt trò chơi.

Không ngờ nghe tin cô sắp kết hôn, nhìn dáng vẻ của cô cùng Nhan dât Khải, anh hận không thể đem cô giam bên cạnh mình, cấm tất cả những người đàn ông khác mơ tưởng đến cô, để cô chỉ thuộc về anh. Anh nhịn không được thay đổi kế hoạch, quyết định đến gần cô.

"Bạn gái anh đang ở bên trong, anh đáng ra phải ở cùng cô ấy, tại sao lại tới đây làm phiền tôi?" Cô tưởng rằng hiệp ước đã kết thúc, không ngờ người đàn ông này vẫn không chịu buông tha cho cô, trong trường hợp ngày hôm nay như vậy anh ta vẫn không quên thừa cơ nhục nhã cô.

"Bởi vì cô là của tôi, tôi muốn thế nào thì cô phải như thế!". Cô gái này thân mật cùng Nhan Dật Khải như vậy khiến anh vô cùng tức giận và ghen tị.

Cô cười lạnh: "Anh đừng quên, tôi đã có vị hôn phu, dựa theo thứ tự trước sau, anh còn phải xếp sau anh ấy đấy!"

Chuong 7

Vị hôn phu!

Ba tiếng này nghe vô cùng chói tai, anh nhịn không được mà nổi giận: "Trước khi hiệp ước của chúng ta hủy bỏ, không có sự đồng ý của tôi, cô không được phép kết hôn!"

"Anh cho rằng mình là ai? Ngọc Hoàng Thượng Đế hay là Diêm Vương?" Đinh Vũ Thiến giận đến phát khóc: "Ngay cả ba mẹ tôi cũng chưa từng ra lệnh cho tôi, anh lấy quyền gì mà muốn tôi cưới hay không cưới?"

"Chỉ bằng hiệp ước giữa chúng ta, chỉ cần tôi ra lệnh một tiếng thì công ty nhà cô sẽ phải đóng cửa!" Sợ hãi sẽ mất cô khiến anh thốt lên mà không kịp suy nghĩ.

Lại là hiệp ước! Không có một chút tình cảm nào, anh ta chỉ nghĩ đến thân thể của cô, muốn trút giận vào cô, xem cô như một con rối để đùa cợt. Lúc này đây lòng cô như bị tan ra thành từng mảnh.

"Rốt cuộc anh muốn hành hạ tôi bao lâu? Có phải muốn tôi dùng cả đời bồi thường cho anh không? Hay là phải chờ đến khi tôi chết anh mới bằng lòng bỏ qua? Giữa chúng ta có thâm thù đại hận gì khiến anh phải đối xử với tôi như vậy? Anh không thể nào khoan dung độ lượng mà bỏ qua cho tôi được à?"

Cô ngước đôi mắt đẫm lệ đẩy anh ra, trước khi nước mắt rơi cô lao nhanh ra khỏi ban công chạy về phía phòng khách, thậm chí cô còn quên luôn việc nói tạm biệt với Nhan Dật Khải, một mình rời khỏi nơi đó.

Ngay lập tức, Diêm Trọng Uy chạy theo ra ngoài, nhìn chằm chằm bóng lưng cô rời đi.

"Lúc nào thì cậu học làm việc xấu? Lại vụng trộm cùng với bạn gái người khác?" Nhan Lập Khải không biết đã đứng ở đó từ lúc nào, nở nụ cười vô cùng quỷ dị trêu chọc anh.

"Cậu ở đây nói bậy bạ gì vậy?" Diêm Trọng Uy dần dần bình tĩnh lại, vẻ mặt không vui trừng mắt nhìn anh ta.

"Tôi nói bậy bạ sao?" Nhan Lập Khải cười cười, rút khăn tay của mình ra thật nhanh lau khóe miệng của anh: "Cậu nhìn xem, đây là gì?"

Nhan Lập Khải giơ khăn tay lên. Ngoài một ít máu, trên khăn tay còn dính màu son môi hồng nhạt.

"Cậu thấy chưa? Cô ấy là một người thật đặc biệt!" Nhan Lập Khải nhấn mạnh từ "cô ấy", nụ cười mang theo vẻ bí ẩn.

Người đặc biệt? Đinh Vũ Thiến đúng là vô cùng đặc biệt. Cho tới bây giờ chưa có một người con gái nào có thể làm cho anh có

ham muốn mãnh liệt muốn giữ bên người. Cô là người đầu tiên và cũng là người duy nhất.

Tại sao?

Khi chữ "thích" hiện ra trong đầu anh, anh bỗng ngắn người.

"Cậu bớt nhiều chuyện đi!". Đột nhiên anh giật mình, lòng anh đang vô cùng không vui, mà tên Nhan Lập Khải này lại nhiều chuyện, khiến cho anh càng thêm phiền não.

"Nhiều chuyện?" Nhan Lập Khải lạnh lùng nói: "Cô ấy là em dâu tương lai của tôi, đối với tôi mà nói tại sao lại nhiều chuyện được?".

Nhan Lập Khải không rõ vui buồn, không nhìn ra được anh ta đang suy nghĩ gì.

Rốt cuộc thì tên này biết được bao nhiều? Diêm Trọng Uy nheo mắt nghĩ ngợi.

Hừm, không sao cả! Diêm Trọng Uy khẽ rên một tiếng, xoay người đi về phía phòng rửa tay để lau đi dấu vết trên khuôn mặt. Mặc dù anh hết sức coi trọng tình bạn của mình với Nhan Lập Khải nhưng mà,...Anh tuyệt đối không thể buông tay.

Đinh Vũ Thiến nằm trên giường lớn, cô lật qua lật lại, lật tới lật lui, dù làm mọi cách cũng không thể nào ngủ được. Chuyện xảy ra tối hôm nay cứ như một bài báo, liên tục hiện ra trong đầu cô không cách nào xóa được.

Kim đồng hồ đã chỉ đến số ba, cô đã dùng hai viên thuốc ngủ mà không cách nào đi vào giấc ngủ được. Hình bóng của Diêm Trọng Uy vẫn hiện ra trước mắt khiến cô vô cùng tức giận.

Gặp quỷ sao?

Cô buồn bực tiếp tục uống thêm một viên thuốc nữa, hi vọng mình có thể ngủ được để đầu óc thôi không nghĩ về anh cũng như những nhục nhã, đau khổ mà anh mang lại.

Nhắm mắt lại, cô lại bắt đầu đếm cừu. Từng chú, từng chú cừu nhỏ bé hiện lên trong đầu cô, nhưng chúng không phải bắt đầu cho một giấc mơ ngọt ngào. Sau ít phút tất cả những chú cừu bé nhỏ đều biến thành khuôn mặt giận dữ của Diêm Trọng Uy.

Cô lắc lắc đầu, cố gắng đẩy hết bầy cừu ra khỏi đầu óc của mình. Cả một đêm cô bị dày vò như vậy, trời cũng dần dần sáng mà cô thì chưa hề buồn ngủ. Đáng chết! Tại sao ngay cả thuốc ngủ cũng đối đầu với cô như vậy?

Trong lúc nóng giận cô đã nuốt thêm hai viên thuốc ngủ nữa.

Rinh...rinh...rinh...

Đồng hồ báo thức vang lên báo hiệu đã sáu giờ sáng cũng là lúc thuốc ngủ bắt đầu có tác dụng. Cô cuối cùng thì cũng được như ý, dần dần tiến vào giấc mộng đẹp.

Rinh...rinh...rinh...rinh...

Rinh...rinh...rinh...

Tiếng chuông của đồng hồ báo thức vang lên nhưng với cô thì không có tác dụng gì, ngược lại bây giờ nó chẳng khác nào một bài hát ru con.

Đồng hồ báo thức đổ chuông đến tận mười phút. Ở căn phòng bên cạnh, Đinh Vũ Khiết bị đánh thức.

"Ai giở cái trò quỷ gì vậy hả?"

Đinh Vũ Khiết mở đôi mắt nhập nhèm vì ngái ngủ, bước đến gõ cửa phòng chị gái.

Cốc! Cốc! Cốc!

Đinh Vũ Khiết vừa gõ cửa vừa ngáp: "Chị, chị có thể tắt đồng hồ báo thức đi được không?" Còn nửa tiếng nữa mới là thời gian mà cô dậy, bây giờ cô còn muốn về giường ngủ tiếp, cho dù chỉ có thể ngủ thêm mười phút nữa cũng được.

Trong phòng không có tiếng trả lời.

Cốc! Cốc!

Đinh Vũ Khiết lại gõ cửa hai cái: "Chị à, đồng hồ báo thức của chị rất ồn đấy!"

Người trong phòng vẫn không có phản ứng.

Kì lạ, từ trước đến giờ chị ấy vẫn luôn dậy đúng giờ, nhưng hôm nay lại để chuông báo thức kêu không ngừng là sao? Chẳng lẽ chị đã dậy và đang ở dưới lầu? Thật là, vậy mà cũng không tắt đồng hồ báo thức, báo hại cô phải dậy trước nửa tiếng.

Đinh Vũ Khiết không vui đẩy cửa phòng Đinh Vũ Thiến mà bước vào, chuẩn bị xử lí thủ phạm khiến cô phải dậy sớm, nhưng không ngờ cô lại nhìn thấy Đinh Vũ Thiến đang say ngủ ở trên giường.

Có lầm hay không vậy? Đồng hồ báo thức kêu to như vậy mà chị ấy vẫn còn đang ngủ?

Đinh Vũ Khiết tức giận lay lay chị mình: "Chị dậy nhanh! Không dậy nổi cũng không cần đặt báo thức sớm như vậy, phiền lắm chị biết không?"

Im	lặng	

Hình như có cái gì đó không đúng. Nhìn chằm chằm Đinh Vũ Thiến trên giường, cô trở nên ngây ngốc.

Bình thường chị dậy còn sớm hơn cả thời gian đã hẹn, chưa từng sót hôm nào. Nhưng tại sao hôm nay chị ấy lại ngủ quên, thậm chí ngay cả lúc cô lay lay mà chị cũng không tỉnh.

Đột nhiên, cả người Đinh Vũ Khiết bừng tỉnh.

"Chị, chị làm sao vậy?"

Dù lay cách nào mà chị vẫn không thức dậy, Đinh Vũ Khiết bắt đầu luống cuống. Khi cô nhìn thấy mấy viên thuốc ngủ trên đầu giường thì trái tim cô đột nhiên muốn ngừng đập.

"Mọi người ơi, mọi người mau tới đây!". Không nén nổi sự sợ hãi trong lòng, cô nhanh chóng chạy về phía cửa phòng hét lên: "Chị cả xảy ra chuyện rồi!"

. . .

Đinh Vũ Thiến cầm điều khiển tivi bật tới bật lui, không ngừng đổi qua các kênh.

A, chán muốn chết! Cô cầm điều khiển tắt tivi, sau đó ném qua một bên.

Buổi sáng hôm trước, mọi người trong Đinh gia đều vô cùng khẩn trương, đem cô đang mê man đến bệnh viện, sau khi chứng thực không có việc gì, mặc dù cô đã cố giải thích là do cô không ngủ được nên uống mấy viên thuốc ngủ, ba cô lại nghĩ rằng do áp lức công việc quá lớn, ra lệnh cho cô ở bệnh viện nghỉ ngơi ba ngày, không cho phép cô nghĩ đến công việc nữa.

Ban đầu cô còn muốn tập trung vào công việc để quên hết mọi chuyện nhưng mà bây giờ...

Haizzzzzzzz

Bây giờ ngoài than thở cô cũng chỉ có thể than thở mà thôi.

Cốc...Cốc...cốc...

Đang chuẩn bị cầm điều khiển bật lại tivi thì bất ngờ vang lên tiếng gõ cửa. Giờ là buổi trưa, bạn cô đến thăm vừa cùng mẹ cô đi ăn cơm, các bác sĩ bây giờ cũng đang nghỉ ngơi, ai lại đến thăm cô vào lúc này? Chẳng lẽ là Vũ Khiết cùng Vũ Du nhân lúc nghỉ trưa qua xem cô sao?

Nghi vấn trong lòng cô rất nhanh được giải đáp. Khi cửa phòng mở ra, cô giật mình mở to mắt.

Diêm Trọng Uy! Lại là tên đàn ông âm hồn bất tán này. Trong tay anh ta cầm một bó hoa tươi, chậm rãi đi về phía cô.

"Em không sao chứ?"

Anh đem bó hoa đặt trên đầu giường, quan sát cô cẩn thận. Khi đã hiểu rõ lòng mình, hôm nay anh muốn gọi điện nói cho cô biết, muốn hẹn cô ra ngoài để nói rõ tấm lòng của anh, nhưng mà lại nghe trợ lí của cô thông báo về chuyện cô nằm viện, không để ý đến việc buổi trưa còn có hẹn cùng một khách hàng lớn, anh nhanh chóng chạy tới bệnh viện để thăm cô.

May mà cô không sao. Ngoại trừ sắc mặt còn tái nhợt, mọi thứ đều không có vấn đề gì nghiêm trọng. Cho tới bây giờ, tâm tình anh mới bình ổn.

"Anh đến đây làm gì?"

Anh ta như một du hồn. Cô lên núi nghỉ phép anh ta liền đuổi theo lên núi, bây giờ cô ở bệnh viện dưỡng bệnh, anh ta lại vẫn có thể tìm đến tận đây được. Ngoại trừ trức giận, cô hoàn toàn coi thường sự lo lắng của anh đối với cô.

"Tôi đặc biệt tới thăm em." Anh nhấc chân, trực tiếp đến mép giường ngồi xuống.

Đến thăm cô? Anh ta mà tốt bụng đến vậy sao? Không phải là có ý đồ bất chính gì với cô ở đây đấy chứ? Nơi này là phòng bệnh riêng, chỉ cần khóa trái cửa, không ai có thể biết được bên trong xảy ra chuyện gì.

Nghĩ đến đây cô không khỏi co rụt cơ thể, nhanh chóng tìm đường chạy trốn. Người đàn ông này luôn luôn lấy nhục nhã cô làm thú vui, cô không thể không đề phòng.

"Nếu không có chuyện gì thì mời anh đi cho, tôi còn phải nghỉ ngơi." Vì an toàn của bản thân mình, cô lập tức đuổi khách.

"Tôi chỉ ngồi một lát, sẽ không mất nhiều thời gian." Anh cúi người về phía cô, nhẹ nhàng thay cô kéo phần cổ áo ngủ bị lật, cũng không hề đụng vào người cô.

Anh dựa vào quá gần khiến thần kinh cô vô cùng căng thẳng, cô theo bản năng giữ lấy áo: "Tôi đang dưỡng bệnh, không thể cung cấp phục vụ đặc biệt được. Chẳng lẽ ngay cả một bệnh nhân mà anh cũng không bỏ qua?"

"Em khẩn trương cái gì?" Anh cười nhạo một tiếng: "Tôi tới đây là để thăm bệnh."

"Tôi rất khỏe, không cần anh tới thăm."

"Rất khỏe ư? Vậy tại sao lại làm chuyện ngốc nghếch như thế?" Anh vốn cho rằng cô uống thuốc ngủ tự sát.

"Người nào làm chuyện ngốc nghếch hả? Tôi chỉ là không ngủ được nên mới uống thêm mấy viên." Chỉ vì một chuyện đơn giản như vậy sao ai cũng cho rằng vì cô nghĩ không thông?

"Tại sao lại không ngủ được?" Anh tiếp tục truy hỏi vấn đề.

"Không liên quan đến anh!" Mặc dù đúng là có liên quan đến anh nhưng mà cô không muốn thừa nhận.

"Chuyện không liên quan đến tôi sao?" Anh thực sự hoài nghi trừ anh ra còn ai có thể mang đến cho cô phiền phức như vậy?

"Anh đừng dát vàng lên mặt mình nữa." Để tránh tiết lộ tâm sự trong lòng, cô cố gắng nói sang chuyện khác: "Anh tới thăm tôi làm gì? Có phải đến để xác định xem món đồ chơi của anh đã chết hay chưa, sau đó tiếp tục tính kế khác phải không?"

"Hôm nay tôi đặc biệt đến đây để xin lỗi em." Anh âm thầm tính toán việc đầu tiên là lấy được sự tha thứ của cô, sau đó sẽ bày tỏ tình cảm của mình.

Nói xin lỗi?

Lời nói của anh ta khiến cô cảm thấy giật mình. Người đàn ông này uống nhầm thuốc hay sao mà lại mở miệng nói muốn nhận lỗi với cô? Chỉ là với một câu xin lỗi thì chẳng có tác dụng gì cả.

"Xin lỗi ư? Sao tôi dám nhận chứ!" Cơn giận của cô vẫn còn chưa hết: "Ngàn lỗi, vạn lỗi đều là do tôi, là tôi có mắt như mù mới có thể đắc tội với tên tiểu nhân lòng dạ hẹp hòi! Tôi không cần lời xin lỗi của anh, chỉ mong rằng sau này anh giơ cao đánh khẽ, từ nay đừng tìm tôi gây phiền phức là tôi đã vô cùng cảm kích rồi."

"Không thể nào!" Anh muốn cô, làm sao có thể không tới tìm cô.

"Vậy mong anh nói rõ thời gian kết thúc hiệp ước giữa chúng ta, để tôi còn biết được bao giờ mới không bị anh quấy rầy!"

"Không thể nào!" Anh vĩnh viễn không bao giờ buông tay, tính toán sẽ quấy rầy cô cả đời.

"Được, vậy rốt cuộc anh muốn thế nào?" Thế này không được, thế kia cũng không xong, nếu cứ tiếp tục như vậy cô nghĩ rằng mình thật sự sẽ phải uống thuốc ngủ tự sát mất.

"Rất đơn giản." Anh nói như chém đinh chặt sắt (ý chỉ dứt khoát): "Tôi thật sự thích em, hi vọng có thể ở cùng với em suốt đời."

Lời tỏ tình như vậy từ trước đến giờ anh đều cảm thấy vô cùng buồn nôn, hơn nữa chưa từng có một người con gái nào đáng để anh buông ra tự tôn của bản thân để nói những lời sến súa như vậy. Cô chính là người đầu tiên và cũng sẽ là người cuối cùng.

Anh cho rằng sau khi cô nghe xong sẽ cảm động đến mức bật khóc nức nở.

Nhưng phản ứng của cô lại khiến anh thật sự thất vọng. Không có cảm động, càng không có tiếng khóc nức nở. Cô chỉ ngắn người ngồi đó, khuôn mặt ngơ ngác.

Một lúc sau, vẻ mặt của cô mới có chuyển biến: "Anh Diêm, tôi không biết anh lại muốn chơi trò gì, nhưng xin đừng coi tôi là một người ngốc nghếch để anh đùa giỡn." Anh ta tỏ tình nhưng lại khiến cô nghĩ đến ngày cá tháng tư, cơ bản là cô cũng không tin lời anh ta nói.

"Tại sao em lại không tin tôi?" Tình huống hình như không có chút khả quan, cô thật sự không tin lời nói thật lòng của anh. Chẳng lẽ lần đầu tiên anh tỏ tình lại có kết quả tơi tả (nguyên văn nha) như thế, chỉ có thể thất bại ra về?

"Anh nghĩ anh đối xử với tôi như vậy, tôi còn có thể tin tưởng anh sao?" Cô cũng đâu phải là người ngu ngốc. Anh ta dựa vào cái gì mà mong cô tin tưởng?

"Tôi đối xử quá đáng với em à?" Anh thừa nhận mình có nói một số lời quá đáng, nhưng mà cũng đâu có bạc đãi cô. Chẳng những anh ở trên giường dốc hết tâm tư lấy lòng cô, còn theo cô lên tận trên núi sau đó vô cùng khổ sở mà cõng cô xuống vì cô bị thương.

Trên thế giới này chưa từng có người con gái nào khiến anh hao tổn tinh thần và sức lực như vậy. Anh tự nhận mình đối với cô cũng không tệ mà.

"Anh lợi dụng đơn đặt hàng uy hiếp tôi, ép buộc thân thể tôi, coi tôi như tình nhân khi nào gọi thì phải đến, đùa giỡn cùng chà đạp tôi!" Cô tức giận, phẫn nộ tố cáo tội trạng của anh.

Thích một người không phải như vậy, ngay cả điều cơ bản nhất là tôn trọng mà cũng không làm nổi thì còn nói đến chuyện gì được nữa.

"Đó là... Bởi vì tất cả những chuyện đó đều ngoài tầm kiểm soát của tôi". Anh nghĩ ngợi không biết phải giải thích với cô như thế nào, trải qua mấy ngày nay tâm tư anh có một số chuyển biến lớn.

"Vừa mới bắt đầu, thật sự là tôi vô cùng tức giận, nhưng càng về sau lại càng không thể khống chế được suy nghĩ muốn được gần em, càng đến gần em lại càng không muốn buông em ra."

Gương mặt tuấn tú của anh lần đầu tiên xuất hiện tình trạng đỏ mặt: "Uy hiếp em là tôi không đúng, chỉ là thủ đoạn...ách...Chỉ có sử dụng phương pháp đó anh mới có thể thường xuyên được gặp em."

Anh vội vàng đem từ "thủ đoạn" sửa lại, dùng lời văn tao nhã hơn để diễn tả cho cô hiểu. Anh muốn đến gần cô, muốn được thấy cô, anh sẽ không bao giờ buông cô ra nữa.

Cô đang nằm mơ sao?

Trong lúc hoảng hốt, thì trái tim cô lại có cảm giác cực kì sung sướng. Giác quan thứ sáu mách bảo rằng không phải chỉ mình cô đơn phương yêu anh mà anh cũng thích cô.

Anh thật sự thích cô!

"Làm bạn gái của tôi được không? Coi như cho tôi một cơ hội bồi thường cho em trong những ngày em chịu ủy khuất?" Mặc dù anh không để Nhan Dật Khải trong mắt, nhưng cũng không chắc cô có đồng ý lời tỏ tình của anh hay không, chỉ là anh có đủ tự tin thêm một thời gian nữa cô nhất định sẽ yêu anh.

Giọng nói của anh dịu dàng khác thường, thái độ cũng không còn bá đạo nữa, cô say mê nhìn hình dáng anh, ngay lập tức muốn gật đầu đồng ý.

Nhưng mà...

"Nếu tôi nhớ không nhầm thì hẳn là anh đã có bạn gái?" Tuy rất vui mừng, nhưng mà cô không mất đi lí trí, vẫn nhớ rõ tình hình thực tế.

Nghe thấy cô nói vậy, anh nhếch khóc miệng, cười vô cùng vui vẻ. Mặc dù cô không nói đồng ý làm bạn gái anh, nhưng cô lại bày tỏ cho anh biết ý tứ của cô.

"Bây giờ không có, trừ phi em gật đầu đồng ý." Anh đã gọi điện thoại nói rõ ràng với Lý Nguyên Du và đề nghị chia tay.

"Anh không nói đùa chứ?" Cô kinh ngạc vì câu trả lời của anh.

"Tôi không bao giờ đùa kiểu này". Tinh lực của anh từ trước đến giờ không lãng phí vào trò chơi tình cảm, muốn có tình nhân thì anh chỉ cần nói một tiếng là được.

"Vậy vị hôn phu của tôi..." Cô muốn nói lại thôi.

Hôn ước dù sao cũng là một loại cam kết, không giống quan hệ bạn trai bạn gái muốn chia tay lúc nào cũng được, huống chi Nhan Dật Khải và cô vẫn chưa chia tay, hơn nữa anh ta hiện giờ còn muốn kết hôn với cô.

"Đừng có lấy anh ta làm lí do. Tôi biết em muốn chia tay với anh ta không phải sao?" Anh nhớ lại lúc cô cầm keo xịt tóc tới xịt đầy mặt anh, trong lòng không nhịn được mà mim cười: "Có muốn tôi nói với anh ta giúp em không?"

Vì cô, anh không tiếc đối đầu với anh em nhà họ Nhan, thậm chí cắt đứt quan hệ cũng không sao. Thứ anh muốn không ai có thể tranh giành.

"Không cần." Cô lắc đầu: "Tôi và anh ta chia tay, nguyên nhân không phải vì anh, anh nhúng tay vào mọi chuyện sẽ càng phức tạp hơn thôi. Tôi sẽ nghĩ biện pháp thuyết phục anh ta".

"Như vậy nghĩa là em đồng ý?" Diêm Trọng Uy cười híp mắt nhìn cô.

"Cái gì?" Trong đầu cô bây giờ đều nghĩ đến việc làm sao để chia tay cùng Nhan Dật Khải, trong lúc nhất thời không nghe rõ lời anh nói.

"Làm bạn gái của tôi được không?"

"Bạn gái?"

"Nói nhiều như vậy, chẳng lẽ nãy giờ em tưởng tôi đang giỡn với em hay sao?" Anh nghiêng người về phía cô, đôi môi gần như dính sát vào khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Cô vô cùng xấu hổ, giống như đang bị mắc kẹt không thể động đậy, nhưng mà trên khuôn mặt tràn ngập vui sướng đã nói lên tất cả.

Anh nhanh chóng hôn lên môi cô, nhanh chóng chiếm lấy hương vị ngọt ngào cùng hơi thở của cô. Cô nhắm mắt lại, không thành thục đáp lại nụ hôn nóng bỏng của anh.

Lần này cô không giãy giụa, khước từ anh. Cả cơ thể hoàn toàn tan chảy vì cái hôn sâu của anh, cùng với sự nhiệt tình và đòi hỏi của anh.

Chuong 8

Sáng thứ hai, Đinh Vũ Thiến mang theo tinh thần sáng láng trở lại phòng làm việc. Có tình yêu ngọt ngào tưới tắm, trên khuôn mặt cô không còn nét lo lắng như mấy hôm trước nữa, cả người toát lên vẻ kiều diễm động lòng người giống như một đóa hồng đang kì nở rộ.

Tối hôm qua cô lại không ngủ được, nhưng lần này là do quá hưng phấn. Ngay khi cô đang rất vui vẻ thì đồng thời chuyện giải trừ hôn ước với Nhan Dật Khải cũng khiến cô lo lắng không yên.

Đây là vấn đề vô cùng nan giải. Lúc trước cô cũng đã tìm mọi cách để giải trừ hôn ước nhưng đều không thành công. Mặc dù đính hôn chưa dính dáng gì đến pháp luật, nhưng mà hai nhà đều có địa vị nhất định trong xã hội, hơn nữa việc đính hôn giữa hai người đã có nhiều người biết, nếu có chia tay thì việc bị gièm pha là điều không thể tránh khỏi, sau này gặp nhau mọi người cũng sẽ vô cùng lúng túng.

Chỉ là bây giờ cô quyết định, cho dù Nhan Dật Khải có đồng ý hay không, lần này cô nhất định phải chia tay với anh ta.

Đồng thời cô cũng vắt óc nghĩ cho mình một lí do để giải thích, hi vọng sẽ đạt được mục đích.

Reng... Reng... Reng...

Ngay khi cô đang chuẩn bị cầm điện thoại lên thì có người lại gọi tới.

"Alo." Cô không suy nghĩ bấm nút trả lời.

"Xin hỏi cô là Đinh Vũ Thiến phải không?" Một giọng nói mềm mại truyền đến.

"Vâng, là tôi." Cô ấy là ai? Giọng nói này vô cùng xa lạ, cô không hề có chút ấn tượng nào cả.

"Tôi...tôi là Lí Nguyên Du." Lí Nguyên Du có vẻ khẩn trương: "Cô Đinh còn nhớ tôi không?"

Lí Nguyên Du!

Người khác thì cô không dám chắc, nhưng cô lại nhớ rất rõ cô ấy. Chỉ là tại sao cô ta lại gọi điện đến cho cô?

Chẳng lẽ vì bạn trai thay lòng nên quay sang tố cáo cô?

Cô hít sâu một hơi chuẩn bị nghe những lời trách mắng cùng bới móc. Ai bảo cô là người thứ ba, tuy nói trai chưa vợ gái chưa chồng, nhưng người khác vì cô mà đau lòng khổ sở là sự thật.

Tuy nhiên, cô lại không hề phải nghe bất kì lời chói tai nào, Lí Nguyên Du đơn giản chỉ muốn mời cô ra ngoài uống cà phê nói chuyện.

Vì là lời mời của tình địch, cô không thể không chấp nhận. Nếu cô cự tuyệt sẽ làm đối phương coi thường cho rằng cô nhút nhát, hơn nữa cô ta lại dùng thái độ hòa nhã như vậy, cô không thể từ chối.

***

Trong quán cà phê.

Lí Nguyên Du ngồi đối diện, nhìn không chớp mắt về phía cô.

"Cô Lí mời tôi ra đây, không biết là có chuyện gì?" Nhận thấy đối phương chỉ nhìn mình chăm chú, cô cảm thấy không được tự nhiên, không thể làm gì khác đành mở miệng nói chuyện để phá vỡ không khí trầm mặc giữa hai người.

"Không, không có gì." Lí Nguyên Du vẻ mặt cô đơn, cặp mắt sưng húp chứng tỏ cô ta đã khóc: "Tôi chỉ là muốn nhìn cô."

"Nhìn tôi?"

"Ù." Cô ta gật đầu: "Tôi muốn hiểu rõ hơn về cô, muốn biết tại sao Diêm Trọng Uy lại chọn cô mà bỏ rơi tôi."

Cô ta đã từng có nhiều bạn trai nhưng anh là người đàn ông duy nhất nói lời chia tay với cô ta chỉ qua một cuộc điện thoại mà lí do là đã yêu người khác.

Ngoại trừ không cam tâm, cô ta còn tò mò tại sao người có hôn ước như Đinh Vũ Thiến lại có thể làm cho Diêm Trọng Uy động lòng, có thể làm cho anh nói ra chữ "yêu" một cách rất nhẹ nhàng?

"Tôi...rất xin lỗi." Nhìn thấy đối phương bị thương tổn cô không tự chủ được mà nói lời xin lỗi.

Cô cũng không muốn kết quả như vậy, nhưng mà tình yêu vốn ích kỉ, cho dù cô có hàng ngàn hàng vạn đồng tình với cô gái này, nhưng mà cô cũng không thể nào buông tay người đàn ông mình yêu được.

"Xin cô đừng nói như vậy." Lí Nguyên Du lắc đầu một cái: "Tôi hiểu chuyện tình cảm là không thể miễn cưỡng, Trọng Uy có quyền lựa chọn người mà anh ấy thích, chỉ là..."

Cô ta muốn nói lại thôi.

"Chỉ là cái gì?" Đinh Vũ Thiến chờ đợi cô ta nói tiếp.

"Tôi, tôi..." Giống như có điều khó nói, hốc mắt của Lí Nguyên Du cũng đã đỏ: "Tôi... Cô Đinh, cô nhất định phải giúp tôi."

Đối mặt với phản ứng không bình thường của cô ta, Đinh Vũ Thiến có chút lúng túng.

Giúp?

Cô thì có thể giúp được gì cho cô ta?

Giúp cô ta vượt qua cơn sóng gió trong tình cảm này?

Hay giúp cô ta tìm bạn trai mới?

"Thật ra tôi đã..." Lí Nguyên Du quanh co một hồi lâu, sau đó nói ra một câu khiến cô vô cùng sửng sốt: "Tôi đã mang thai."

Cái gì?

Nhất thời Đinh Vũ Thiến bị lời nói này làm cho lỗ tai ong ong.

"Mang thai!" Trong sự kích động, cô không tự chủ được mà kêu to.

Lí Nguyên Du không nói thêm gì nữa, chỉ là cúi đầu, rút khăn từ trong ví da nhẹ nhàng lau nước mắt.

Cho dù đang khóc thút thít, nhưng dáng vẻ của cô ta lại vô cùng tao nhã và cao quý.

"Vậy, vậy..." Thần trí của cô tỉnh táo trở lại, kịp thời ngăn cản lời nói chưa suy nghĩ kĩ đã định thốt lên.

Là con của Diêm Trọng Uy sao?

Nhưng câu hỏi này cô không thể hỏi mà cũng không cần phải hỏi.

Lí Nguyên Du là bạn gái của Diêm Trọng Uy, đứa bé chắc chắn là con của anh không thể nghi ngờ, nếu không Lí Nguyên Du cần gì phải đến tìm cô khóc lóc, cầu xin sự giúp đỡ.

"Đã hơn một tháng." Cô ta khẽ vuốt bụng, nét mặt vừa ngọt ngào vừa thương cảm: "Vốn hai ngày trước tôi định cho anh ấy một sự ngạc nhiên lớn, không nghĩ tới đêm hôm đấy anh ấy lại gọi điện đến nói muốn chia tay với tôi."

Nói xong, cô ta nhịn không được nước mắt lại tiếp tục rơi xuống.

Cô ta khóc nức nở nói: "Vì muốn ở cùng với cô, anh ấy liền bắt tôi bỏ đứa bé ngay lập tức. Nhưng mà, nhưng mà tôi thật sự yêu anh ấy, tôi muốn sinh nó ra."

"Anh ấy muốn cô bỏ đứa bé?" Cô vô cùng kinh ngạc và sợ hãi.

Chỉ tại cô, nếu không Lí Nguyên Du sẽ chẳng mất đi người đàn ông cô ấy yêu, bây giờ sợ rằng đến cả đứa bé trong bụng cũng khó mà giữ được. Cô phá hư chuyện tình cảm của người khác không nói, bây giờ còn có khả năng sẽ trở thành thủ phạm giết chết một sinh mạng bé nhỏ.

"Nếu Trọng Uy không muốn, tôi cũng không thể sinh đứa bé này. Lí gia có mặt mũi của Lí gia, các trưởng bối trong họ cũng sẽ không đồng ý chuyện tôi chưa chồng mà đã có con." Lí Nguyên Du khóc.

Đột nhiên Lí Nguyên Du bắt lấy một bàn tay của Đinh Vũ Thiến, vẻ mặt buồn bã đau khổ: "Cô Đinh, tôi biết yêu cầu như vậy là quá đáng, nhưng cô có thể nể tình chúng ta cùng là phụ nữ mà chủ động rời khỏi Diêm Trọng Uy, cho tôi và đứa bé một cơ hội sống sót được không?"

Vừa khóc cô ta vừa không ngừng nhìn trộm nét mặt của cô.

Nhìn biểu cảm của Đinh Vũ Thiến, cô ta biết cô đã cắn câu rồi.

Mang thai?

Lí Nguyên Du âm thầm cười lạnh. Từ khi quen biết Diêm Trọng Uy đến giờ, anh căn bản chưa từng chạm vào cô ta thế nên việc cô ta mang thai là điều không thể.

Khi Diêm Trọng Uy nói lời chia tay, cô ta vừa kinh ngạc lại vừa đau khổ, chỉ là ngay sau đó liền trấn định lại, giả bộ bình tĩnh tiếp nhận sự thật này.

Cô ta hiểu rõ cá tính của Diêm Trọng Uy. Một khi anh đã quyết định chuyện gì thì không ai có thể thay đổi. Dù một khóc, hai nháo, ba thắt cổ đều không thể thay đổi được quyết định của anh mà chỉ càng làm cho người đàn ông này thêm ghét bỏ và đẩy cô ta ra xa hơn mà thôi.

Bởi vậy cô ta quyết định ra tay từ Đinh Vũ Thiến. Tuy không biết Đinh Vũ Thiến sẽ có phản ứng như thế nào, chỉ là việc đã đến nước này, đâm lao thì đành phải theo lao vậy.

Nếu như may mắn, Đinh Vũ Thiến sẽ đồng tình với cô ta mà rời khỏi Diêm Trọng Uy, được như vậy thì không còn gì hơn. Nhưng nếu không may, Đinh Vũ Thiến sẽ không để ý đến cô ta, ngược lại còn đem chuyện này nói cho Diêm Trọng Uy, tuy nhiên cũng

không sao, anh vốn đã không cần mình, tình huống xấu nhất cũng chỉ có vậy thôi, đối với cô ta thì chẳng có việc gì to tát cả.

Nếu như cô ta thắng, ngồi vào vị trí Diêm phu nhân không ai khác chính là cô ta.

Đinh Vũ Thiến buồn bã cơ hồ nói không nên lời.

"Cô không cần phải bỏ đứa bé." Đinh Vũ Thiến bi thương nói: "Tôi biết rồi, tôi sẽ rời khỏi Diêm Trọng Uy."

Khi thốt ra hai từ "rời khỏi", lòng cô cũng theo đó mà bắt đầu ri máu.

Hạnh phúc mà anh mang đến cho cô tựa như một đóa hoa quỳnh mới nở, chỉ rực rỡ trong chốc lát đã bắt đầu tàn lụi.

Tuy rất đau khổ nhưng cô phải làm như vậy, cô không muốn lương tâm của mình day dứt cả một đời, lại càng không muốn tình cảm của mình có một vết nhơ.

Diêm Trọng Uy là mối tình đầu tiên của cô. Cô hi vọng đoạn tình ngắn ngủi này sẽ để lại trong anh những hồi ức tốt đẹp.

"Cô Đinh, cám ơn cô." Mắt thấy quỷ kế của mình đã thành công, Lí Nguyên Du âm thầm vui mừng, nhưng ngoài mặt vẫn khóc thút thít, không ngừng cảm kích.

Có lẽ cô ta thật sự cảm kích, cảm kích Diêm Trọng Uy đã yêu một cô gái ngốc nghếch, cảm kích ông trời đã cho cô ta một kĩ năng diễn xuất quá tuyệt vời.

"Mặc dù chúng ta chỉ mới gặp mặt mấy lần, nhưng tôi biết cô là người hiểu lí lẽ lại dịu dàng, vì thế hôm nay tôi mới lấy hết cam đảm hẹn cô ra đây. Nếu như cô đã đồng ý giúp tôi thì mong rằng sau khi cô rời khỏi anh ấy đừng nói cho anh ấy biết là tôi đã tìm cô, nếu không tôi sợ anh ấy sẽ nghĩ rằng tôi dùng đứa bé để trói buộc anh ấy mà hận tôi cả đời".

Cuối cùng cô ta cũng không quên nghĩ biện pháp chặn miệng Đinh Vũ Thiến lại, tránh cho chuyện cô ta giả vờ mang thai bị bại lộ truyền đến tai Diêm Trọng Uy. Vậy thì kế hoạch của cô ta sẽ thất bại chỉ trong chốc lát.

***

Ở một đầu khác của quán cà phê.

"Này, cô gái kia nhìn rất quen, hình như là...Đó không phải là vị hôn thê của em trai anh sao?" Một cô gái ăn mặc rất thời trang, diện mạo xinh đẹp, đang vùi đầu vào trong ngực người đàn ông.

"Trí nhớ của em quả là không tệ, mới gặp qua ở nhà anh có một lần mà vẫn nhớ." Bàn tay xấu xa của người đàn ông đang dao động khắp người cô gái, vuốt ve những đường cong hấp dẫn của cô.

Không cần nói cũng biết, đôi nam nữ này chính là Nhan Lập Khải cùng cô bạn gái minh tinh Trác Tương Tương của anh ta.

"Người ta có trí nhớ vô cùng tốt, tất nhiên là nhớ rồi." Trác Tương Tương làm nũng nói.

Người thích trèo cao nơi quyền quý như cô tất nhiên sẽ không quên được khuôn mặt của các vị thiếu gia, tiểu thư có tiền rồi.

"Được, vậy anh đố em." Nhan Lập Khải chép miệng nói: "Người con gái đang khóc lóc ngồi đối diện cô ấy là ai?"

"Cái đó..." Cô rất nhanh có đáp án: "Đó không phải là bạn gái của tổng giám đốc Diêm sao? Nhưng mà..." Trác Tương Tương cảm thấy có chút kì lạ: "Cô ta sao lại khóc lóc thảm thương như vậy?"

"Em không nghe thấy sao?" Bàn tay to của anh ta luồn vào trong váy cô gái: "Cô ta nói cô ta mang thai."

Mặc dù khoảng cách hai bàn khá xa, chỉ là vừa rồi Đinh Vũ Thiến nhất thời kích động kêu to, anh mơ hồ nghe được từ 'mang thai' nên đoán vậy.

"Mang thai, đó không phải là chuyện tốt sao?" Trác Tương Tương bắt đầu thở dốc: "Như vậy thì cô ấy sẽ nhanh chóng trở thành bà Diêm, tại sao còn phải khóc?"

Lí Nguyên Du tại sao lại khóc?

Ha ha, có gian tình.

Bạn gái của Diêm Trọng Uy lại tới tìm vị hôn thê của em trai anh, còn khóc lóc kể chuyện cô ta mang thai.

Điều này biểu hiện cái gì?

Ngay lập tức cặp mắt đen của Nhan Lập Khải phát ra ánh sáng.

Anh không quên vẻ mặt của Diêm Trọng Uy hôm trước, quả thật muốn ăn Đinh Vũ Thiến vào bụng ngay lập tức. Đã quá quen với chuyện tình cảm nam nữ nên anh nhanh chóng đoán ra mọi chuyện.

"Không phải anh biết chuyện gì rồi chứ, nhanh nói cho em biết với!" Trác Tương Tương nhanh chóng chỉnh lại hơi thở gấp gáp rồi vội vàng hỏi. Cô vô cùng thích nghe mấy chuyện bát quái kiểu này.

"Anh chỉ nhìn ra em đang muốn..." Anh tà ác cười một tiếng, ngón ta gia tăng tốc độ di động.

Trong tình yêu gia tộc rối rắm anh tạm thời không có ý kiến, cũng không có ý định mang mọi chuyện ra ánh sáng, cho nên anh đương nhiên sẽ giấu giếm bà tám Trác Tương Tương. Mà từ trước đến giờ anh vô cùng am hiểu cách thức để dời lực chú ý của phụ nữ.

"Anh..." Trước mặt Trác Tương Tương sớm đã là một mảnh mơ hồ, dần quên mất chuyện mình muốn hỏi.

diendanlequydon.com

Ngồi trong phòng làm việc, sắc mặt Diêm Trọng Uy vô cùng âm trầm, anh nhìn chằm chằm vào tờ giấy mà Đinh Vũ Thiến đưa: Trải qua thời gian suy nghĩ, tôi cảm thấy chúng ta không thích hợp.

Không thích hợp?

Đinh Vũ Thiến, cô gái đáng chết này, lúc đầu đồng ý làm bạn gái anh, bây giờ gửi một tờ giấy chỉ vỏn vẹn vài ba chữ liền muốn thoát khỏi anh, muốn phủi sạch quan hệ với anh sao?

Khó trách mấy ngày nay không thấy cô, cũng không liên lạc được, xem ra cô cố ý tránh mặt anh.

Cô gái này đang giỡn kiểu gì vậy?

Ngoài tức giận, anh còn cảm thấy vô cùng mất mát.

Từ lúc chào đời đến nay, lần đầu tiên có người cự tuyệt anh, còn là người con gái anh thích nữa chứ.

Đáng giận! Đáng giận! Đáng giận!

Anh cầm tờ giấy vo thành một cục sau đó ném vào sọt rác, nhanh chóng đứng dậy, chuẩn bị đến nhà họ Đinh tìm Đinh Vũ Thiến hỏi cho rõ ràng thì đột nhiên cửa phòng làm việc bị mở ra.

Là tên khốn khiếp nào chưa gõ cửa mà dám liều mạng xông vào?

Đang lúc nổi nóng, anh thực sự muốn mở miệng mắng to.

"Nói cho cậu biết một tin tức động trời, tháng sau Đinh Vũ Thiến cùng em trai tôi sẽ kết hôn." Nhan Lập Khải dựa vào cánh cửa híp mắt nhìn anh nói.

Nghe vậy sắc mặt Diêm Trọng Uy càng khó coi hơn.

Giở trò gì đây, cô vậy mà vội vã lấy một người đàn ông mình không yêu.

"Cậu tới làm gì?" Khó kìm được phẫn nộ trong lòng, Diêm Trọng Uy tức giận nói: "Thay em trai cậu đưa thiệp mừng tới?"

"Dĩ nhiên là không phải." Nhan Lập khải mim cười, cười đến bí hiểm: "Tôi tới để giúp cậu đoạt lại người trong lòng."

"Đoạt lại người trong lòng?"

Diêm Trọng Uy liếc mắt tựa hồ muốn nhìn thấu tâm tư của anh ta.

Coi như Nhan lập Khải biết chuyện của anh và Đinh Vũ Thiến, nhưng chẳng có lý gì để anh ta giúp anh đối đầu với em trai của mình cả.

"Cậu rốt cuộc đang âm mưu cái gì?" Anh nghi ngờ hỏi.

"Có muốn biết tại sao cô ấy lại vội vàng muốn kết hôn không?" Nhan Lập Khải nhanh chóng rút ra từ trong cặp tài liệu một xấp giấy: "Chỉ cần cậu kí vào hợp đồng này tôi liền nói cho cậu biết lí do. Thế nào?"

Diêm Trọng Uy nhìn chằm chằm hợp đồng trong tay anh ta: "Cậu đang uy hiếp tôi?"

"Cậu đâu cần phải nói khó nghe như vậy." Nhan Lập Khải cười toét cả miệng: "Cái này là điều kiện trao đổi chứ không phải uy hiếp."

Diêm Trọng Uy rên lên một tiếng: "Chẳng lẽ tôi không biết hỏi cô ấy sao?"

"Cậu có thể hỏi, để xem cô ấy có nói cho cậu biết rõ mọi chuyện không?" Nhan Lập Khải vô cùng chắc chắn.

"Cậu!" Diêm Trọng Uy nghiến răng nghiến lợi.

Anh biết chắc chắn cô sẽ không nói thêm điều gì nếu không cô đã không cần phải trốn tránh anh, lại đưa ra một lời giải thích qua loa là vì không thích hợp.

"Thế nào? Cậu tính sao?" Nhan Lập Khải cười vô cùng tà ác.

Diêm Trọng Uy hận không thể đánh mấy phát vào khuôn mặt tươi cười đáng ghét kia: "Vì một hợp đồng mà đến hôn nhân của em trai mình cậu cũng không để ý sao?"

Nhan Lập Khải nhún nhún vai: "Cưới một người phụ nữ không yêu thương nó, đối với nó có gì là tốt chứ?"

"Đưa đây!" Nhận lấy hợp đồng, Diêm Trọng Uy không tiếp tục tính toán mà lập tức kí ngay một chữ rồng bay phượng múa.

Nhan Lập Khải vô cùng đắc ý đứng một bên, vì mưu kế của mình thành công mà vô cùng hưng phấn.

"Nói nhanh lên!" Bỏ bút xuống, Diêm Trọng Uy thúc giục.

"Mấy ngày trước tôi nhìn thấy Lí Nguyên Du cùng Đinh Vũ Thiến nói chuyện ở trong quán cà phê."

Nguyên Du cùng Vũ Thiến?

Nghe thấy tên của hai người phụ nữ có quan hệ mật thiết với mình, Diêm Trọng Uy không nhịn được nhíu mày.

"Sau đó thì sao?" Anh hỏi lại.

"Chỉ như vậy thôi."

"Chỉ vậy thôi?"

Anh dùng cả một hợp đồng chỉ để đổi lấy câu này?

"Nhan, Lập, Khải!" Diêm Trọng Uy vô cùng tức giận hét lên.

Nhan Lập Khải chưa bao giờ nhìn thấy bộ dáng mất bình tĩnh của anh như lúc này, thế nên tự biết mà nói tiếp: "Nguyên Du cô ấy khóc như mưa, sau đó Vũ Thiến đột nhiên quyết định kết hôn cùng Dật Khải, theo cậu thì tại sao?"

Diêm Trọng Uy đột nhiên hiểu ra.

Chắc chắn Lí Nguyên Du ở trước mặt cô nói bậy bạ gì đó mới khiến cô thay đổi như vậy.

Nhìn chằm chằm vào khuôn mặt khiến người ta phát điên của Nhan Lập Khải, anh tức giận nói: "Cậu rốt cuộc nghe được cái gì?"

"Ai, ngồi xa như vậy, cái gì tôi cũng nghe không rõ ràng lắm, chỉ là..." Nhan Lập khải cố ý dừng lại, ai bảo kí một hợp đồng mà cũng không cam tâm tình nguyện.

"Có chuyện gì nói mau!" Anh đã mất hết kiên nhẫn.

"Tôi hình như nghe được hai chữ 'mang thai'."

Mang thai?

Diêm Trọng Uy ngây ngắn cả người.

"Tôi chỉ biết có vậy, những chuyện khác thì tự cậu tìm hiểu đi!" Không đợi Diêm Trọng Uy lên tiếng, Nhan Lập Khải liền cầm hợp đồng bước về phía cửa chính.

Lúc tới cửa, anh ta chợt như phát hiện điều gì, nhanh chóng xoay người lại: "Xem ra tôi thực là hồ đồ, kiếm của cậu khá là nhiều tiền mà lại quên nói tiếng cảm ơn."

Anh ta sợ Diêm Trọng Uy còn chưa đủ giận, lắc lắc hợp đồng trong tay: "Đa tạ người anh em tốt của tôi."

Chương 9

"Cô dâu dựa sát vào bên cạnh chú rể một chút, chú rể đặt tay ở ngay hông cô dâu đi." Thợ chụp ảnh không ngừng yêu cầu cô dâu, chú rể thay đổi tư thế với những động tác thân mật.

Mặc dù cả người không được tự nhiên, nhưng Đinh Vũ Thiến vẫn tận lực phối hợp với những gì thợ chụp ảnh yêu cầu, cố gắng bày ra tư thế xinh đẹp nhất, nở nụ cười kiều diễm.

Chỉ tiếc là dù cô có cố gắng đến mấy cũng không thành công.

Ở trong ngực Nhan Dật Khải, cô hoàn toàn không thể thả lỏng. Chẳng những cả người cứng như một khúc gỗ, ngay cả nụ cười cũng không được tự nhiên, hơn nữa khi thợ chụp ảnh yêu cầu hai người chạm môi cho thân thiết thì suýt chút nữa cô đã dùng tay đánh vào khuôn mặt của Nhan Dật Khải khi anh ta đang muốn tiếp cận cô.

"Chị cả, lại uống nước đi!"

Khi thợ chụp ảnh tuyên bố nghỉ ngơi ít phút, người hỗ trợ trong quá trình chụp là Đinh Vũ Như vội vàng đưa chai nước suối, tỉ mỉ thay Đinh Vũ Thiến lau mồ hôi trên trán.

"Tiểu Như, em vất vả rồi." Nhìn em gái bận rộn, trong lòng cô tràn đầy cảm kích.

"Không đâu, chị quên là từ nhỏ em đã rất thích xem cô dâu, chú rể chụp ảnh rồi à?" Đinh Vũ Như thay cô sửa sang lại làn váy: "Khó có cơ hội có thể đến gần xem cô dâu chú rể như hôm nay, hơn nữa chị cả và anh rể đều vô cùng đẹp, tựa như đôi kim đồng ngọc nữ. Chỉ nhìn anh chị chụp ảnh thôi cũng đã cảm thấy vô cùng hạnh phúc."

Nhìn trên mặt em gái tràn ngập sự yêu thích cùng ngưỡng mộ, trong lòng cô có một chút khổ sở.

Hạnh phúc?

Cô hạnh phúc sao?

Đáp án đương nhiên là không. Khi nghe tin Lí Nguyên Du mang thai, cô biết rằng hạnh phúc của mình thực sự đã biến mất.

Ngày hôm ấy, cô hoảng hốt rời khỏi quán cà phê, bước chân trên đường như người mất hồn, hoàn toàn không biết mình trở về công ty bằng cách nào nữa.

Mất mát, buồn phiền cùng đau khổ, cô cuộn tròn trên ghế, cố gắng xoa dịu vết thương lòng đang co thắt từng cơn. Những giọt nước mắt thi nhau rơi xuống tựa như lau mãi cũng không thể hết được.

Ngay lúc cô yếu ớt nhất, Nhan Dật Khải đột nhiên xuất hiện ở phòng làm việc của cô, một lần nữa bày tỏ thành ý muốn kết hôn với cô.

Hoa tươi xinh đẹp, lời nói ngọt ngào cùng với lời thể ước mãi mãi, không thể nghi ngờ vào lúc này đây chính là một sự an ủi mà cô đang thật sự rất cần.

Giống như người sắp chết đuối vớ được cái cọc, cô không chút do dự mà nhận lời cầu hôn của Nhan Dật Khải.

Nhưng mấy ngày sau khi tỉnh táo lại, cô phát hiện mình đã quyết định quá vội vàng. Đến bây giờ cô còn chưa chấp nhận được những hành động thân mật của Nhan Dật Khải thì làm sao có thể trở thành cô dâu của anh ta được?

Vì thế, cô hoảng hốt.

Giờ thì không thể làm gì được nữa, thiệp mời đã gửi, ảnh cưới cũng đã chụp được một nửa, cô còn cơ hội mà đổi ý nữa sao?

"Tiểu Như, còn nước không? Anh cũng khát khô cổ rồi!" Lúc này Nhan Dật Khải bước đến, nhìn về phía Đinh Vũ Như cười không ngừng.

"Có, có." Đinh Vũ Như vội vàng lôi từ trong túi ra một bình nước suối đưa cho anh ta.

"Cám ơn em, em thật sự rất chu đáo." Anh ta một mặt uống nước, một mặt khen ngợi: "Không biết sau này ai là người có phúc lấy được cô gái dịu dàng đảm đang như em nhỉ?"

Anh ta am hiểu nhất là nói những lời đường mật khiến phụ nữ phát cuồng.

"Đâu, đâu có!" Khi thấy anh ta nhìn mình, Đinh Vũ Như mặt đỏ đến tận mang tai, cúi đầu tiếp tục sửa sang lại làn váy cưới cho Đinh Vũ Thiến, tránh ánh mắt phóng điện của anh ta.

"Nói chung là anh không có cơ hội." Đinh Vũ Thiến nhíu mày, trách anh ta: "Không phải là anh muốn đi rửa tay ư, sao vẫn còn ở đây? Anh đi nhanh lên một chút, đừng để mọi người phải chờ!"

"Được rồi, anh sẽ đi, đi ngay bây giờ!"

Nhan Dật Khải nhất thời có chút oán giận.

Haizz, tại sao vợ anh ta không có chút dịu dàng nào vậy? Vì cái gì mà cứ luôn luôn lạnh lùng như thế?

Anh ta lén nhìn về phía Đinh Vũ Như một cái, mới xoay người đi về phía phòng vệ sinh.

Nhìn chằm chằm bóng lưng Nhan Dật Khải rời đi, Đinh Vũ Thiến không khỏi rên lên một tiếng.

Thật ra không phải cô ghen, cô chỉ là không ưa Nhan Dật Khải, cái loại đàn ông chỉ biết nói những lời ngon tiếng ngọt ấy, trực giác cho cô biết anh ta là một người đàn ông vô cùng đáng ghét.

Cô thích một người đàn ông trầm ổn, giống như...

Nghĩ tới đây, cô không khỏi chán nản, không nhịn được mà thở dài.

"Cô dâu mới có chuyện gì mà thở dài vậy?"

Bên tai cô vang lên một giọng nói vô cùng quen thuộc, khiến trái tim cô không khỏi run lên.

Đây là...

Cô xoay người lại, Diêm Trọng Uy đang đứng ở phía sau, khuôn mặt ai oán nhìn cô.

"Là anh!" Đôi mắt cô mở thật to.

Trong thư không phải cô đã nói hết rồi sao? Anh ta còn tới đây làm gì?

"Xin hỏi anh là?" Đinh Vũ Như tò mò quay đầu lại, bởi vì cô thấy dáng vẻ kinh ngạc của chị gái. Về chuyện Diêm Trọng Uy, Đinh Vũ Thiến chưa bao giờ nói cho người nhà nghe, cho nên Đinh Vũ Như đương nhiên không biết người đàn ông có gương mặt lạnh lùng này, chỉ có thể nghĩ chắc anh ta là người quen cũ của chị mình.

"Tôi là anh rể tương lai của em." Diêm Trọng Uy trả lời trong cơn giận.

Chẳng lẽ anh không thể tức giận sao? Đinh Vũ Thiến chưa nói rõ ràng mọi chuyện đã bỏ chạy, hơn nữa lại còn nhanh chóng quyết định lấy một người khác, thật là muồn chọc anh tức chết mà.

"Anh, anh rể?" Đinh Vũ Như ngớ người.

Cô không phải đã có một anh rể rồi sao? Người này sao lại...

"Anh đừng có nói bậy!" Nghe thấy anh tự động giới thiệu bản thân, Đinh Vũ Thiến vô cùng hoảng sợ liền chặn ngay lời anh đang định nói: "Anh tới đây làm gì? Không phải tôi đã nói rõ ràng mọi chuyện rồi sao?"

"Có thể để chúng tôi nói chuyện riêng một chút không?" Diêm Trọng Uy nhìn Đinh Vũ Như gật đầu một cái, ngụ ý muốn cô rời đi để hai người nói chuyện riêng với nhau.

Đinh Vũ Như nuốt nước miếng, vội vàng quay lại nhìn Đinh Vũ Thiến một cái, muốn xác định xem chị mình có đồng ý nói chuyện một mình cùng với người đàn ông bỗng nhiên chạy đến tự nhận là "anh rể" cô hay không.

"Không sao đầu. Em đến chỗ thợ chụp ảnh chờ chị, lát nữa chị sẽ qua." Đinh vũ Thiến vỗ vỗ bàn tay của em gái, quyết định cùng anh ta nói cho rõ ràng, để anh ta dẹp ngay cái ý niệm điên rồ này trong đầu.

Đinh Vũ Như ngoan ngoãn gật đầu, mang theo tất cả lo lắng trong lòng rời đi.

Đợi em gái đi xa, Đinh Vũ Thiến lập tức hỏi: "Anh tới đây làm gì?"

Đinh Vũ Thiến miễn cưỡng chính mình phải bình tĩnh đối mặt với anh.

Cô chọn cách gửi thư để nói cho anh biết quyết định của mình bởi vì cô sợ khi đối mặt với anh bản thân sẽ mất đi khống chế, vẻ mặt không giấu được mà tiết lộ tâm sự cho anh biết.

Chỉ là mấy ngày sau, cô dần tỉnh táo, khôi phục chút tự chủ của mình.

"Tôi tới để lấy lại một thứ."

Anh bước về phía cô, chỉ chừa một khoảng cách nhỏ giữa hai người.

"Anh Diêm, phiền anh nói rõ ràng một chút." Cô nhíu mày, cho rằng anh tới đây để tính nợ cũ: "Tôi đã dùng thân thể của mình chuộc tội rồi, đã sớm không còn nợ nần gì với anh, xin anh đừng dùng lí do này tới làm phiền tôi."

Anh chầm chậm nói: "Em nợ tôi một lời giải thích."

"Giải thích?" Cô ngơ ngác không hiểu. Chẳng lẽ cô hiểu lầm cái gì sao?

"Cái gì mà chúng ta không hợp?" Anh sưng mặt lên.

Thì ra là...

Anh thật sự tới tìm cô tính số, mà lại chỉ vì một lí do chia tay.

"Được rồi." Nếu anh muốn cô giải thích, cô liền cố gắng nói cho anh nghe vậy: "Tôi nghĩ chúng ta không có tình cảm gì với nhau. Hơn nữa mỗi người chúng ta đều có một mối quan hệ cần chịu trách nhiệm."

"Không có tình cảm?" Giọng nói của anh đầy vẻ châm chọc: "Tôi không thích Lí Nguyên Du, em cũng không thích Nhan Dật Khải, vậy thì chúng ta cần gì phải chịu trách nhiệm!"

"Làm sao anh có thể nói như vậy được?" Nhớ tới Lí Nguyên Du đang mang thai, cô không khỏi tức giận: "Anh cùng Lí Nguyên Du đã cái đó...cái đó vậy mà còn nói không chịu trách nhiệm!"

Anh cũng không chịu yếu thế mà nói lại: "Tôi và em cũng cái đó, cái đó vậy tại sao em không muốn tôi chịu trách nhiệm?"

"Tôi không phải nói cái đó!"

"Vậy em nói cái nào?"

"Tôi là nói..." Cô cẩn thận tìm từ ngữ thích hợp để tránh tiết lộ bí mật Lí Nguyên Du đang mang thai. Cô đã quyết định giúp cô ấy rồi thì phải giúp tới cùng.

"Tóm lại là cô ấy rất thích anh, cũng rất cần anh. Anh không thể rời bỏ cô ấy, nếu không lương tâm tôi sẽ vô cùng áy náy."

"Em muốn nói về chuyện cô ta mang thai?" Anh nói thẳng vào mấu chốt vấn đề.

"Anh biết rồi?" Cô kinh ngạc nhìn anh.

Diêm Trọng Uy xác nhận suy đoán của mình, Lí Nguyên Du quả là bịa đặt chuyện mang thai để li gián tình cảm của anh và cô.

"Làm gì có chuyện đó!" Anh khinh thường bĩu môi: "Cho đến bây giờ tôi còn chưa chạm vào cô ta, thì làm sao cô ta có thai? Nếu cô ta thật sự mang thai, thì đứa trẻ đó cũng không phải của tôi."

Cái...cái gì? Anh không chạm vào cô ấy?

Cô ngắn người.

"Thế nào? Không tin à?"

Chẳng lẽ cô hi vọng anh có quan hệ với người con gái khác?

"Tôi..." Cô không nói nên lời.

Để biết Lí Nguyên Du mang thai thật hay giả là chuyện vô cùng đơn giản, đến bệnh viện siêu âm là biết liền. Hơn nữa nếu thật sự có đứa bé thì nó có phải là con anh hay không chỉ cần đi xét nghiệm ADN là sẽ rõ. Cô biết chắc chắn anh sẽ không nói dối cô, nhưng mà cô thực sự vô cùng kinh ngạc.

Ngày đó ở quán cà phê, nhìn Lí Nguyên Du khóc lóc vô cùng đau đớn, chẳng lẽ là giả?

Đến bây giờ cô thật sự vẫn chưa dám tin.

Chẳng lẽ cô quá ngốc nghếch, ngốc nghếch đến nỗi bị lừa mà vẫn còn che giấu giúp người ta?

"Em đúng là vô cùng ngốc nghếch!" Anh thật sự có chút tức giận: "Mục đích của cô ta vô cùng đơn giản chính là muốn em chủ động rời khỏi tôi, mà em lại ngốc đến nỗi đi tin lời nói của cô ta. Chuyện quan trọng như vậy tại sao em không trực tiếp đến hỏi tôi?"

"Tôi..." Cô ấp úng không nói thành lời.

Từ trước đến giờ cô đều đặt công việc lên hàng đầu, đối với chuyện tình cảm cô thật sự không hiểu biết nhiều. Biết được Lí Nguyên Du mang thai, cô chỉ nghĩ phải tránh xa anh, vì cô không muốn trở thành kẻ thứ ba phá hoại tình cảm của người khác.

"Cô ấy, cô ấy là bạn gái anh, tôi làm sao biết được các người... không, không có..." Qua một lúc lâu cô mới có thể nói ra một câu không hoàn chỉnh, gương mặt cô bây giờ đã đỏ như trái cà chua.

Hai người bọn họ chỉ mới gặp mặt mà anh đã muốn cùng cô lên giường, huống chi Lí Nguyên Du là bạn gái chính thức của anh, người nào có thể tin rằng bọn họ còn "trong sạch" trong khi hai người họ đang qua lại với nhau chứ? Cô thục sự không hề nghĩ tới khả năng này.

"Em cùng Nhan Dật Khải sắp kết hôn, tại sao cũng không có, không có..." Anh học cách nói chuyện của cô để chế nhạo cô.

"Chuyện này, sao có thể đánh đồng với nhau như vậy được!" Cô cắn môi.

Cô không thích Nhan Dật Khải nên cố ý giữ một khoảng cách với anh ta, mà Lí Nguyên Du với anh thì khác, cô ta muốn gần anh còn không kịp nữa là, làm sao có thể tránh xa anh cơ chứ!

"Tại sao không thể?" Anh cười nhạt: "Em cho rằng tôi là một người đàn ông tùy tiện có thể lên giường với bất cứ ai sao? Với lại cũng không phải người phụ nữ nào cũng có thể làm cho tôi không kìm nén được."

Những lời nói này rõ ràng ám chỉ trong mắt anh, cô có một vị trí đặc biệt quan trọng.

Trong lòng cô vô cùng cảm động và sung sướng.

"Tôi đã nói hết rồi, bây giờ em vẫn còn muốn gả cho Nhan Dật Khải sao?" Anh đem tay cô nắm chặt trong bàn tay mình, nghiêm túc hỏi cô.

Cô giống như bị đội một chậu nước lạnh, đột nhiên tỉnh táo lại.

Việc chuẩn bị kết hôn cũng đã tiến hành đến giai cuối, làm sao cô có thể nói 'không' với Nhan Dật Khải?

Lúc này mà mở miệng cự tuyệt anh ta, chẳng những làm anh ta khó chịu mà còn đả thương lòng tự trọng của anh ta. Vị hôn phu của cô mặc dù đào hoa nhưng không phải là một tên bại hoại không có đầu óc, cô thật sự không đành lòng làm tổn thương anh ta.

"Chưa vào lễ đường thì chưa tính là trễ. Bây giờ em nói 'không' vẫn còn kịp!" Diêm Trọng Uy giống như nhìn thấu băn khoăn của cô, vì vậy mở miệng khuyên nhủ: "Biết rõ mình sẽ không hạnh phúc, sao lại còn ép mình đi vào ngõ cụt? Nếu như em cảm thấy thật sự có lỗi, vậy thì nên nói rõ ràng với Nhan Dật Khải, miễn cho anh ta lại cưới một người phụ nữ không yêu mình về nhà, chẳng những em tự hại bản thân mà còn hại cả đời anh ta nữa."

Lời nói này giống như suy nghĩ trong lòng cô, chỉ là cô không có dũng khí để nói ra.

"Không cần lo lắng, tôi sẽ ở bên em, cùng em đối mặt với vấn đề này." Anh hi vọng người phụ nữ mình yêu có thể dũng cảm nói 'không; với cuộc hôn nhân mang tính trói buộc này.

Một lát sau, cô gật đầu đồng ý.

Hạnh phúc của cô suýt chút nữa đã biến mất, lần này cô tuyệt đối sẽ không để dàng buông tay.

***

"Trọng Uy, sao cậu lại ở đây?" Khi Nhan Dật Khải từ phòng vệ sinh trở về nhìn thấy Diêm Trọng Uy thì không khỏi cảm thấy vô cùng kinh ngạc: "Chẳng lẽ cậu cùng Nguyên Du cũng tới đây chụp ảnh cưới?"

Sau một lúc, Nhan Dật Khải tự cho là mình đã hiểu, cười nói.

"Cái này..." Vốn chuẩn bị nói ra sự thật, nhưng nhìn thấy nụ cười trên mặt người bạn này anh cảm thấy có chút khó khăn: "Khụ, khụ...Tôi tới là có chuyện quan trọng muốn nói với cậu."

Anh hắng giọng nói.

"Có chuyện gì mà gấp gáp như vây, có thể nói từ từ mà. Tớ cùng tiểu Thiến cũng đang chụp hình."

Để tránh cho anh ta bị đả kích quá lớn, Diêm Trọng Uy cùng Đinh Vũ Thiến đứng cách nhau một khoảng, cho nên anh ta không cảm thấy có gì bất thường.

"Là như vậy." Diêm trọng Uy một lời nói hết: "Tôi cùng Vũ Thiến yêu nhau, chúng tôi chỉ hận là mình gặp nhau quá trễ. Hi vọng cậu giải trừ hôn ước, thành toàn cho chúng tôi."

Lời nói này giống như sét đánh giữa trời quang, khiến Nhan Dật Khải vô cùng sững sờ.

Vị hôn thê của anh lúc nào thì học anh lăng nhăng rồi?

"Rất xin lỗi, đến lúc gần kết hôn tôi mới nói cho cậu biết chuyện này." Mặc dù biết mình vô lí nhưng mà giọng nói vẫn chứa sự bá đạo: "Nhưng tôi cũng nói cho cậu biết, bất luận cậu có đồng ý chia tay cùng Vũ Thiến hay không thì cô ấy vẫn là của tôi. Sau này có còn muốn làm bạn với tôi hay không thì tự cậu quyết định."

Anh ta còn có thể quyết định như thế nào được nữa?

Nhan Dật Khải không nhịn được cười khổ.

Anh ta hiểu rất rõ cá tính của Diêm Trọng Uy, người này đã coi trọng thứ gì thì không dễ dàng buông tay, huống chi vị hôn thê của mình lại đang nhìn người ta đắm đuối, trong mắt không hề có anh ta, có đồng ý hay không cũng chỉ là một câu nói, làm sao có thể thay đổi sự thật trước mắt này.

"Hai người hạnh phúc là được rồi, tớ làm sao có thể không đồng ý chứ?" Nếu cùng Đinh vũ Thiến chia tay là điều không thể tránh khỏi thì anh ta quyết định phải dứt khoát một chút, đối với cô mà cứ một mực không chịu buông tay chỉ làm người khác cảm thấy anh ta đáng khinh: "Thua cậu tớ tâm phục khẩu phục, chỉ cần cô ấy vui vẻ là được rồi, tớ không có gì để nói."

"Dật Khải, anh..." Nghe Nhan Dật Khải sảng khoái đáp ứng, trong lòng cô không ngừng đan xen cảm kích cùng áy náy: "Tôi thật sự xin lỗi."

"Ngàn lần đừng nói như vậy." Nhan Dật Khải thở dài: "Anh biết rõ anh luôn kém cỏi nên lúc nào cũng khiến em muốn chia tay với anh, người nên nói xin lỗi là anh mới phải."

Anh ta dịu dàng cười: "Hai người đi đi, tớ muốn yên tĩnh một chút!"

Diêm Trọng Uy tưởng rằng Nhan Dật Khải là một người vô cùng coi trọng danh dự, xảy ra xung đột giữa hai người là điều không

tránh khỏi, không nghĩ tới mọi chuyện lại vô cùng thuận lợi, chẳng cần nói đến lời thứ hai Nhan Dật Khải liền chủ động từ bỏ, khiến anh cảm thấy vừa kinh ngạc vừa khó hiểu.

Nhưng mà anh cũng không nghĩ nhiều, bây giờ anh chỉ muốn tìm một chỗ để được ở riêng cùng cô mà thôi.

Nhìn cảnh hai người ôm nhau rời đi, Nhan Dật Khải không khỏi nhỏ giọng than nhẹ, vẻ mặt đẹp trai có vẻ u buồn khiến người ngoài nhìn mà đau lòng.

"Thật xin lỗi." Đinh Vũ Như lúng túng đứng một bên, chỉ có thể thay chị xin lỗi anh ta.

Mặc dù tận đáy lòng cô luôn hi vọng chị được hạnh phúc, nhưng điều đó lại tổn thương đến anh rể cũ.

Từ trước đến giờ cô luôn hi vọng thế giới được hòa bình, nhưng nhìn thấy kết quả như vậy thì cô cảm thấy vừa buồn vừa mâu thuẫn.

"Em không cần thương hại anh." Nhan Dật Khải cười khổ nói.

"Nếu vậy, tôi đi trước, anh hãy bảo trọng." Chị cũng đã đi rồi, cô không có lí do gì ở lại đây nữa.

"Không, em đừng đi!" Nhan Dật Khải đột nhiên cầm lấy bàn tay nhỏ bé của cô: "Ở đây với anh một chút. Anh hiện tại cảm thấy vô cùng trống rỗng và tĩnh mịch, em có thể ngồi lại nghe anh nói chuyện một lát được không?"

Ánh mắt của anh ta bắt đầu phóng điện với Đinh vũ Như.

"Anh..."

Cô vô cùng kinh ngạc, ngượng ngùng hất tay anh ta ra.

Thật ra thì trong lòng Nhan Dật Khải đã có chủ ý. Anh ta nhận ra Đinh Vũ Như là một người hiền lành, mềm mại lại đáng yêu, cũng biết mình đã nhận định sai lầm rồi.

Người con gái hiền lành như Đinh Vũ Như dễ dàng theo đuổi hơn cô chị, nhưng mà bây giờ đã quá trễ, không biết anh ta có thể thay đổi được gì không?

Đinh Vũ Thiến là một củ khoai lang nóng bỏng tay, bây giờ đã có người chủ động đón lấy. Nếu ông trời đã giúp anh ta thì anh ta nhất định phải tận dụng cơ hội này thật tốt.

Đúng là sắc lang!

Thợ chụp ảnh ngơ ngác nhìn một màn trước mắt, cho đến khi máy ảnh trong tay rớt xuống mới tỉnh lại.

Cô dâu chạy trốn cùng người đàn ông khác còn chú rể thì ở lại câu dẫn cô em vợ.

Người mới giận dỗi phẩy tay áo rời đi đối với anh ta không còn gì xa lạ nhưng mà tình huống hôm nay thì quả thật anh ta chưa từng nghe nói. Bây giờ lại được tận mắt chứng kiến.

Thế giới này quả nhiên nhiều chuyện lạ vô cùng!

***

Thay bộ đồ cưới nặng trịch, Đinh Vũ Thiến cùng với Diêm Trọng Uy đi đến núi Dương Minh.

Lần này trở lại thăm chốn cũ, tâm trạng cô hoàn toàn trái ngược, không còn buồn phiền, mà thay vào đó là niềm hạnh phúc dạt dào.

"Ngày đó, em bị ngã ở chỗ này." Đi đến nơi cô từng bị trẹo chân, anh đột nhiên dừng bước.

"Còn không phải là do anh à!" Cô chu miệng lên: "Ai bảo anh đột nhiên từ đâu chạy tới hù dọa em!"

"Chẳng lẽ em cho rằng đó là tình cờ?"

"Chẳng lẽ..." Nhìn nụ cười xấu xa của anh, cô nhất thời hiểu ra: "Anh theo dõi em?"

"Sao lại ngạc nhiên như vậy, anh chỉ là muốn nhìn thấy em mà thôi." Anh nhún nhún vai: "Ngoài em ra còn ai có thể hấp dẫn được anh, khiến anh bỏ lại một đống công việc chỉ để chạy lên núi tìm em."

"Em hấp dẫn anh ở điểm nào? Là cặp mắt kính này ư?"

Cô âm thầm vui mừng trong lòng nhưng cố ý chỉ chỉ cặp mắt kính của mình.

Trừ cái này ra, cô chẳng biết mình có điểm gì đáng để anh chú ý cả.

"Quả thật cặp mắt kính của em đã hấp dẫn anh." Nhìn cái kính mắt gọng đen che khuất nửa khuôn mặt của cô làm người ta không muốn chú ý cũng khó: "Sau khi chúng ta xuống núi, chúng ta đi mua kính áp tròng được không?" Chuyện này anh đã nghĩ rất lâu nhưng tới lúc này mới có cơ hội nói ra.

Gì chứ, có phải người đàn ông bá đạo này có ý đồ muốn chi phối thói quen cuộc sống của cô không?

Cô cảnh giác nhìn anh chằm chằm.

"Anh hi vong em không mang kính gọng mà hãy mang kính áp tròng." Anh không thèm để ý đến thái độ của cô, vẫn cười híp mắt nói suy nghĩ của mình.

"Tại sao? Anh chê em xấu xí đúng không?" Theo trực giác cô liền nghĩ tới vấn đề nhạy cảm này.

"Tất nhiên là không rồi!" Cô xinh đẹp như vậy, dù mang cái gì cũng đều đẹp: "Anh nghĩ rằng em không nên dùng cái kính xấu xí này che khuất đi khuôn mặt của mình, nhưng mà anh sẽ không can thiệp vào sự lựa chọn của em, chỉ là..."

Lần đầu tiên gặp nhau anh cũng đã nói với cô như vậy. Nhớ lại lúc ấy cô không khỏi cảm thấy ngọt ngào: "Chỉ là cái gì?"

"Chỉ là anh lo lắng lỡ như em đụng phải người đàn ông khác lại nhận nhầm là chồng mình..."

Mỗi lần gỡ cặp kính ra mọi thứ trước mắt cô đều trở nên mơ hồ, cho nên anh phải đề phòng trường hợp cô nhìn nhầm người đàn ông khác. Khả năng này hoàn toàn có thể xảy ra.

"Anh!"

Cái này đúng là đã chiếm được tiện nghi mà còn khoe mẽ mà.

Cô tức giận đánh vào lồng ngực anh.

"Chẳng lẽ em không muốn lúc nào cũng có thể nhìn thấy anh rõ ràng sao?"

"Em nhìn anh làm gì?" Mặc dù cô rất muốn biết lúc kích tình anh sẽ có vẻ mặt gì, nhưng đánh chết cô cũng không thừa nhận.

"Bởi vì anh là người đàn ông sẽ cùng em đi hết cả đời." Không biết gần đây anh uống lộn thuốc gì mà lời nào nói ra cũng vô cùng buồn nôn.

Cả đời...

Cái từ "cả đời" này nghe thật uất ức mà.

"Anh sợ em nhận lầm người?" Cô không nhịn được che miệng cười một tiếng: "Anh yên tâm, cho dù anh có hóa thành tro em cũng nhận ra được!"

"Em lợi hại vậy sao?" Anh mim cười nhìn cô.

"Tất nhiên rồi!" Cô khoác cánh tay anh, nở nụ cười vô cùng hạnh phúc: "Bởi vì em là người phụ nữ sẽ đi cùng anh đến hết cuộc đời mà."

Hoàn

Table of Contents

Giới thiệu vắn tắt

Mở đầu

Chương 1 Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8 Chương 9